

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE PROPOSAL

A #TwitterFiction Story

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

JENNIFER L. ARMENTROUT

writing as *J. LYNN*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Narin görünümlü prenses kesim nişan yüzüğü avucumda dururken sıcaktı. Hiçbir ağırlığı yoktu ama elim titriyordu. Elim o kadar kötü titredi ki çocukluğumun banyosunda dururken gök gürültüsü gibi çınlayan kuru bir kahkaha attım.

Daha önce hiç bu kadar gergin olmamıştım. Tanrım. Kullandığım deodorant markasının hisselerini almalıydım. Çılgıncaydı.

Bütün bunlar çılgıncaydı. Bir yıl önce, o bayat mücevher reklamlarındaki adamlar gibi dizlerimin üzerine çökmeme dakikalar kaldığını asla düşünemezdim. Bunun ben olacağım hiç aklıma gelmezdi, ama boğazımda futbol topu büyüklüğünde bir düğüm vardı ve gergin enerjinin bir kısmı heyecan, bir kısmı korkuydu, çünkü her zaman hayır diyebilirdi.

Ve tüm ailem alt kattayken cehennemin yedi çemberi gibi garip bir şey olurdu. Kaç tane cehennem çemberi vardı? Bekle. Lanet olsun. Şu anda neden bunu düşünüyordum ki? Bakışlarımı lavabonun üzerindeki aynaya sürüklediğimde, uçurumdan düşmeme saniyeler kalmış gibi görünüyordum. Bunun çok erken olduğunu düşünür müydü? Beni sevdiğini biliyordum. Hiç şüphem yoktu. Ve bu dünyada ondan daha çok sevdiğim başka bir kadın yoktu. İşte. Hissettim. Kalbimin atışını. Bağırsaklarımdaki düşüşü.

Konu ona geldiğinde çok derindeydim. Her zaman öyleydim. Bu asla değişmeyecekti. O benim her şeyimdi ve hep öyle kalacaktı. Yapılacak en doğru şey buydu. Sadece ona verecek daha çok şeyim olmasını dilemiştim. Romantik bir akşam yemeği. Belki şu flaş çetelerinden biri.

Aslında, işin içinde bir kalabalık olsaydı muhtemelen bir masanın altına saklanırdı. Yüzüğü kadife kutuya geri koymaya başladım, ama bir kez daha düşündüm, WTH dedim ve kutuyu bir kenara attım ve bebeği kot pantolonumun cebine soktum. Sonra kendime biraz çeki düzen vermeye başladım. Yüzümü fırçaladım. Dişlerimi fırçaladım. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Diş ipine uzandım ve bir mofo gibi ertelediğimi fark ettim. Ona birkaç dakikalığına gideceğimi söylemiştim. Bu on beş dakika önceydi.

Tamam. Daha çok 20 dakika kadar. Sanki burada bir kara deliğe düşmüş gibiydim.

Biri arama ekibi göndermeden önce aşağı inmeme gerekiyordu. Bu ihtiyacım olan son şeydi. Sinirlerim çoktan bozulmuştu. Koridorda ilerlerken kalbim gümbür gümbür atıyor, ayak seslerimden daha gürültülü çıkıyordu.

Koridorun başında durdum.

gözlerimi kapattım. Kendine gel. Bu, hayatımda birine soracağım en büyük soruydu. Evet, bu düşünce hiç yardımcı olmadı. Sadece düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Ayrıca bu merdivenlerden inmeme gerekiyordu. Şu anda bir kek de iyi giderdi. Belki bir kurabiye bile. Tamam. Yemek hakkında düşünmeyi de bırakmalıyım. O basamaklar şimdiye kadar yürüdüğüm en kısa basamaklardı. Saniyeler içinde fuayedeydim ve elimi kotumun cebine bastırmış bir aptal gibi orada dikiliyordum. Ağzım kurumuştu. Kalp krizi geçiriyor olabilirdim. Her şey yolundaydı. Oturma odasından kahkahalar yükseliyordu. Birisi toplarla ilgili bir şeyler bağırdı. Babam mıydı? Muhtemelen. Ne kadar uygun.

Benimkini bulmam gerekiyordu. Ailem ya da en yakın arkadaşım bunu yapmayı planladığımı bilmiyor değildi. Ama bunun olacağına dair hiçbir fikirleri yoktu.

Bu gece. Noel'de. Kuşkusuz sevimsizdi. Aşkın yaptığı bu. Beni tam bir peynir topuna dönüştürdü. Ağlamaya başlasaydım muhtemelen boğazımı yumruklardım. Bu ayakları hareket ettirme zamanı. Şimdi ya da asla. Yap ya da öl. Blah. Falan filan. Ayaklarım dizlerime kadar ıslak kuma batmış gibi hareket ediyordu. Lampoon büyüklüğündeki devasa Noel Ağacı'nın parıldayan ışıkları bana yol gösteriyordu. Ailem Noel konusunda biraz çıldırmıştı.

evin üzerine kustum. Gerçekten kusabilirim. Bu romantik olurdu. Çok seksi. Tam oturma odasının eşiğinde durdum, gözlerim onu hemen buldu ve işte yine oradaydı. Göğsümdeki yumruk hissi. Dizlerimin bağı çözüldü.

Tek kelime etmemiştim ama sanki birbirimize bağlıymışız ve orada olduğumu biliyormuş gibi kız kardeşimin yanında oturduğu yerden döndü. Ve o anda, dudakları köşelerden yukarı kıvrıldığında, hiçbir şey duymadım. Sadece onu gördüm. Ve o gördüğüm en güzel şeydi. Hayatımın geri kalanını onunla geçirirsem dünyanın en şanslı insanı olurdum. Sadece onunla.

"Kapıyı mı tutuyorsun oğlum?" dedi babam. Bir iniltiyi bastırdım. Havayı bozmanın bir yolu. Ama gözlerimi ondan alamıyordum. Annem babamın sandalyesinin koluna tünediği yerden kalktı.

"İyi misin tatlım?"

"Evet," diye cevap verdim, sesim kısıktı. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Ve bu lanet olası gerçektir. Gözlerimi ona dikerek arkadaşımın uzun bacaklarının üzerinden geçtim. Bir şey söyledi. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen beni çok şaşırtacak bir şeydi.

Sonra onu yumruklamak istedim çünkü kız kardeşimin kıkırdadığını duydum. Ama dikkatim ondaydı, o güzel gözlerindeydi. Gülümsemesi burnunu kırıştırarak yayıldı. I

burnunun köprüsünde kaç tane çil olduğunu biliyordu. Sekiz. Ve bir buçuk. Gerçekten ilginç yerlerde birkaç tane daha vardı. Şu anda düşünmek istemediğim yerlerde. Derin bir nefes aldım ve yaptım. Lanet olsun, başardım.

Onun önünde diz çöktüm. Bir şampiyon gibi. En sıcak kahverengi gözlerine bakarken, kız kardeşim ciyak ciyak bağırarak koltuktan fırladı.

Cebime uzanmadan önce ne yaptığımı fark ettiği an, hayatımın sonuna kadar benimle kalacaktı. Gözleri irileşip ince bir parıltıyla cam gibi olurken geriye doğru sarsıldı. Dudakları kıpırdadı, sessizce adımı söylüyordu. Ve bu, sadece dudaklarının hareketi bile beni etkiledi. Şu anda tam bir Hallmark kartıydım ama

Pişmanlıklar Odaya sessizlik çöktü. Babam bile sessizdi. Boğazımdaki düğüm genişlemişti, bu yüzden konuştuğumda sesim kısık çıkıyordu.

"Bunu birkaç ay önce yapmayı planlamıştım," dedim ona, kalbimin göğsümden çıkmaya çalıştığını hissederek.

"İşler çıktı ve başka büyük bir şey planladığımı sanıyordum ama daha fazla bekleyemem. Beklemek istemiyorum. Boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Benim bir

Büyük bir konuşma ama seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Sana aşık olduğumu." Parmaklarının ucunu dudaklarına bastırarak başını salladı ve gözlerini hızla kırıştırdı. Evet, biliyordu. "Ve sana her zaman aşık olacağım." Sesim takıldı. "Koridorda bana rastlaman benim en şanslı günümdü."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Bu yüzden evet diyerek bugünü benim ikinci en şanslı günüm yapacağımı umuyorum."

Lanet olsun, diye mırıldandı babam ve annemin onu susturduğunu duydum.

"Baba," diye ağladı kız kardeşim. "Tanrım. Ciddi misin?"

Gölerek elimi cebime attım ve yüzüğü bulup çıkardım. Sol elini ağzından çektim, önce elinin üst kısmını öptüm ve sonra bakışlarımı kaldırıp bir kez daha onunkiyle buluştum. Eli en az benimki kadar titriyordu ve gözleri yaşlarla doluydu. Bir an için ne hareket edebildim ne de konuşabildim. O an donup kaldım. Sonra sesimi buldum. "Avery Morgansten, karım olarak beni gelmiş geçmiş en şanslı adam yapar mısın?"

"Evet," dedi başını sallayarak ve yüzüğü parmağına takamadan öne fırladı, kollarını boynuma doladı, geriye doğru sallandım, kollarımı ona doladım ve dengemi kaybederek kığımın üzerine düştüm, o da bana yapışmıştı,

Kırmızı kafasının tepesi göğsüme gömülmüştü. Odadan biri bağırdı ve alkışladı. Annemin ağladığını duyabiliyordum.

Yanımıza uzandım ve hafifçe yanağını kaldırdım. "Shortcake..." Sesim titriyordu ama umurumda değildi.

"Bu yüzüğü sana takmama izin mi vereceksin?" Avery yarı gülerek, yarı hıçkırarak geri çekildi ve avucuyla yanaklarını sıvazladı.

"Evet. Özür dilerim." Sol kolunu uzatarak elini bana doğru itti ve ben de güldüm. Evet, görüşüm bulanıklaşıyordu. Yüzüğü taktı. Tam oturdu. Eğilip alnını benimkine yaslariken yanaklarımı sıktı. "I Seni seviyorum, Cam. Seni çok seviyorum." Gözlerim kapandı ve ona sıkıca sarıldım. O kadar yakındı ki kalbinin benimki kadar hızlı attığını hissedebiliyordum. Avery'yi beklemek hayatımda yaptığım en iyi şeydi ve şimdi hayatımızın geri kalanını birlikte geçirecektik.

Son.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

DARK NIGHTS

DREAM OF YOU
A Wait For You Novella

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JENNIFER L.
ARMENTROUT

Dream of You

Seni Beklerken Novellası

Jennifer L. Armentrout tarafından

1001 Karanlık Gece

Dream Of You
Jennifer L.
Armentrout'tan Bir Wait
For You Romanı

1001 Karanlık Gece
Telif Hakkı 2015 Jennifer L. Armentrout
ISBN: 978-1-940887-38-8

Önsöz: Telif Hakkı 2014 M. J. Rose Evil Eye
Concepts, Incorporated tarafından
yayınlanmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla olan benzerlikler sadece tesadüfidir.

Kitap Açıklaması

Dream of You

Jennifer L.

Armentrout'tan Bir Wait

For You Romanı

Abby Erickson ne tek gecelik bir ilişki ne de bire bir zaman geçirecek bir şey aramaktadır ama şok edici bir suça tanık olunca, hayatında gördüğü en seksi adamın, Colton Anders'ın eline düşer. Görevi onu korumaktır ama her bakışta, her dokunuşta ve her ateşli öpücükte sadece hayatını değil, kalbini de kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Jennifer L. Armentrout Hakkında

1 numaralı New York Times ve Uluslararası Çok Satan yazar Jennifer, Martinsburg, Batı Virginia'da yaşıyor. Onun eyaleti hakkında duyduğunuz tüm söylentiler doğru değil. Yazmakla uğraşmadığı zamanlarda zamanını okuyarak, gerçekten kötü zombi filmleri izleyerek, yazarmış gibi yaparak ve kocası ve Jack Russell Loki ile takılarak geçiriyor.

Yazar olma hayalleri.... zamanının çoğunu kısa öyküler yazarak geçirdiği cebir dersinde başlamış.... bu da matematikteki kötü notlarını açıklıyor. Jennifer genç yetişkin paranormal, bilim kurgu, fantezi ve çağdaş romantizm yazıyor. Spencer Hill Press, Entangled Teen ve Brazen, Disney/Hyperion ve Harlequin Teen ile birlikte yayınlanmaktadır. Obsidian adlı kitabı büyük bir sinema filmi için seçilmiştir ve Covenant Serisi TV için seçilmiştir. Genç yetişkin romantik gerilim romanı DON'T LOOK BACK, 2014 yılında YALSA tarafından Genç Yetişkin Kurgu dalında En İyi Roman ödülüne aday gösterilmiştir.

Ayrıca J. Lynn adı altında Yetişkin ve Yeni Yetişkin çağdaş ve paranormal romantizm yazmaktadır. Entangled Brazen ve HarperCollins tarafından yayımlanmaktadır.

Jennifer L. Armentrout'tan da

Satın almak için tıklayın

[Sonsuza Kadar](#)
[Seninle Düş](#)
[Benimle](#)

Yazan: J.
Lynn

[Benimle Kal](#)
[Benimle Ol](#)
[Seni](#)
[Bekliyorum](#)

Antlaşma Serisi

[Daimon](#)
[Melez Saf](#)
[İlah İksiri](#)
[Apollyon](#)

Lux Serisi

[Gölgeler](#)
[Obsidyen](#)
[Oniks](#)
[Opal](#)
[Kökenli](#)
[Karşıtlık](#)

Karanlık Elementler

[Acı Tatlı Aşk Beyaz](#)
[Sıcak Öpücük Taş](#)
[Soğuk Dokunuş Her](#)
[Son Nefes](#)

Bir Titan Romanı

[Dönüş](#)

Bağımsız Romanlar

[Saplantı](#)
[Frijit](#)
[Kavrulmuş](#)
[Lanetli](#)
[Arkana Bakma](#)

Gamble Kardeşler Serisi

Oyuncuyu Ayartmak
Korumayı Ayartmak

Jennifer L. Armentrout'tan Teşekkür

Bu teşekkürlere, benim adıma her zaman yorulmadan çalışan menajerim Kevan Lyon'a teşekkür etmeden başlayamam. Liz Berry'ye, 1001 Karanlık Gece ekibine ve Dream of You için çalışan herkese çok teşekkür ederim. Kitabın duyurulması için elinden gelen her şeyi yapan diğer yayıncım K.P. Simmons'a da teşekkür ederim.

Aşağıdaki insanlar olmasaydı çıldırırdım: Laura Kaye, Chelsea M Cameron, Jay Crownover, Sophie Jordan, Sarah Maas, Cora Carmack, Tiffany King ve daha sayamayacağım kadar çok ilham kaynağı olan harika yazar. Vilma Gonzalez, sen inanılmaz, özel bir insansın ve seni seviyorum. Valerie Fink, Vi Nguyen (Bak, adını doğru yazdım) ve Jessica Baker ile birlikte, genellikle hak ettiği takdiri görmeden tüm kitapları destekleyen diğer birçok harika blog yazarının yanı sıra, başından beri hep yanımdaydın. TEŞEKKÜR EDERİM. Jen Fisher, seni sadece keklerin için değil, tüm kalbimle seviyorum. Stacey Morgan, sen bir asistandan daha fazlasısın, bir kız kardeş gibisin. Muhtemelen unuttuğum insanlar var. Ben hep birilerini unutuyorum.

Tüm okuyuculara ve eleştirmenlere özel bir teşekkür. Bunların hiçbirisi siz olmadan mümkün olmazdı ve dünyada yeterince büyük bir teşekkür yok.

1001 Karanlık Gece Bültenine [kaydolun](#) ve
Tiffany Anahtar kolye kazanma şansını
yakalayın.
Her ay bir yarışma var!

Abone olmak için [buraya](#) tıklayın.

Bonus olarak, tüm aboneler ücretsiz bir 1001
Karanlık Gece hikayesi alacaklar
İlk Gece
Yazar: Lexi Blake & M.J. Rose

İçindekiler

Jennifer L. Armentrout
Hakkında Kitap Tanıtımı
Jennifer L. Armentrout'un da
yazarı

Jennifer L. Armentrout'tan Teşekkür Önsöz

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki

Bölüm

Onüçüncü

Bölüm

Ondördüncü

Bölüm

Onbeşinci

Bölüm Onaltıncı

Bölüm

Ayrıca 1001 Karanlık Gece'den

Jennifer L. Armentrout'un Forever With You kitabından bir
alıntı Özel Teşekkürler

Binbir Karanlık Gece

Bir zamanlar, gelecekte.

*Hikâyelere ve öğrenmeye hayran bir öğrenciydim.
Felsefe, şiir, tarih, okült, aşk ve büyü sanatı ve bilimi
üzerine çalıştım. Babamın evinde geniş bir
kütüphanem vardı ve binlerce cilt fantastik masal
topladım.*

*Eski ırklar ve geçmiş zamanlar hakkında her
şeyi öğrendim. Mitler, efsaneler ve bin yıl boyunca
tüm insanların hayalleri hakkında. Ve okudukça
hayal gücüm daha da güçlendi, ta ki hikayelerin
içine seyahat edebildiğimi keşfedene kadar...
gerçekten
onların bir parçası olmak.*

*Keşke olması gerektiği gibi öğretmenimi
dinlediğimi ve yeteneğime saygı duyduğumu
söyleyebilseydim. Eğer yapsaydım, ben
şimdi size bu hikayeyi anlatıyor olmazdım.
Ama cesaretimle hava atarken aptalca
davrandım ve kafam karıştı.*

*Bir öğleden sonra, Binbir Gece Masalları'nı
merak ederek eski İran'a gittim ve Şehriyar'ın her
gün bir masal anlattığının doğru olup olmadığını
kendi gözlerimle gördüm.*

*(Farsça: شهریار, "kral") yeni bir bakire ile evlendi ve
sonra dükkü karısını başını kesmeye gönderdi.
Şehrazad'la tanıştığında, onun da
Vezirin kızı, bin kadın öldürmüştü.*

*Çabalarımda bir şeyler ters gitti. Hikayenin
ortasına geldim ve bir şekilde Şehrazat ile yer
değiştirdim - daha önce hiç gerçekleşmemiş ve
bugün hala açıklayamadığım bir fenomen.*

*Şimdi o kadim geçmişte kapana kısılmış
durumdayım. Şehrazat'ın hayatını üstlendim ve
kendimi korumamın ve hayatta kalmamın tek yolu*

*onun bana yaptığını yapmak.
kendini korumak ve hayatta kalmak.*

*Her gece Kral beni çağırır ve ben masal anlatırken dinler.
Ve akşam bitip şafak söktüğünde, onu nefessiz bırakan
ve daha fazlası için özlem duymasına neden olan bir
noktada duruyorum. Ve böylece Kral, karanlık
hikâyemin geri kalanını dinleyebilmek için hayatımı bir
gün daha bağışlıyor.*

*Bir hikayeyi bitirir bitirmez. yeni bir tanesine
başlıyorum... tıpkı siz sevgili okuyucunun daha önce
sahip olduğu gibi*

Şimdi.

Bölüm 1

Biraz kilo versen çok seksi olursun.

Bardan çıkıp Temmuz ayının yoğun ve bunaltıcı havasına girerken parmaklarım araba anahtarlarımın etrafında kıvrıldı. Geri dönüp anahtarları o ahmağın aşırı şişmiş kaslarından birine sokma dürtüsüne direndiğimde sivri kenarlar avucuma battı.

Rick bana çıkma teklif ettiği andan itibaren, buluşmanın kötü bir fikir olacağını biliyordum.

Lima Akademi'nin bir parçası olan spor salonundaki eliptik bisiklete adımımı attığım andan itibaren Rick'in naylon eşofmanları ve babyGap tişörtüyle bir piliçten diğerine koşturduğunu görmüştüm, o kadar dardı ki her an patlamasını bekliyordum. Bu geceye kadar Lima Akademi'nin satış ve pazarlama departmanında çalıştığını bile fark etmemiştim ve onun hakkında *her şeyi* biliyormuşum gibi hissediyordum çünkü Rick'in yaptığı tek şey buydu.

Kendisi hakkında konuştu.

Tanrım, neden onunla çıkmayı kabul ettim ki? O kadar yalnız ve üzgün müydüm? Topuklarımın kaldırımdaki tıkırtısı tek cevabımdı. Cuma gecesi şehirde park etmek çok saçmaydı. Arabama ulaşmam bir yılımı alacaktı.

Biraz kilo versen çok seksi olursun.

Dudaklarım inceldi. Bunu bana gerçekten söylediğine inanamıyordum, sanki bir iltifatmış gibi. Bu da neydi böyle? Birkaç kilo ya da otuz kilo verebileceğimi bilmiyor değildim ama yirmi sekiz yıllık hayatımda, tarih boyunca hiçbir zaman kalça boşluğum olmayacağını, popomda her zaman garip gamzeler olacağını ve hiçbir mekik hareketinin kek sevgimi dengelemeyeceğini uzun zamandır kabullenmiştim.

İçten içe, onunla çıkmayı neden kabul ettiğimi biliyordum. İki yıldır başarılı bir randevuya çıkmamıştım ve son ciddi ilişkim "ölüm bizi ayırana kadar" cümlesini çağırtmıştı.

Yirmi sekiz

yaşındaydım. Dul

bir kadın.

Kilo vermesi gereken yirmi sekiz yaşında dul bir kadın.

İç çekerek köşeyi döndüm ve uzanıp saçlarımı yüzümden geriye doğru topladım. Alnımda ince bir ter tabakası belirdi. Kaldırımın kenarına yakın durdum, sokak lambalarının altından yürüdüm ve sayısız ara sokaktan taşan karanlık gölgelerden uzak durdum. İleride, sessiz bloğun sonunda arabamı görebiliyordum. Bir Cuma gecesi için erken bir saatti ama eve gidecek, bütün akşam beni çağıran barbekü Pringles'ı açacak ve son Lara Adrian romantizmine dalarken Rick'i unutacaktım.

Altın kalpli alfa vampirler neden gerçek olmasın ki?

Arabama giden yolu yarılamışken ani bir acı dolu homurtu dikkatimi çekti. İçgüdülerim canlandı, içimde yanan bir ateş beni yürümeye devam etmeye zorluyordu ama sağıma baktım. Elimde değildi. Başım kendiliğinden, bir refleksle döndü ve tökezledim.

Dehşet beni ele geçirdi, kaslarımı dondurdu ve kanıma buzdan oklar fırlattı. Dehşet zamanı yavaşlattı ve sahneyi tüm ayrıntılarıyla gözler önüne serdi.

Donuk sarı ışık ara sokaktaki üç adamın üzerinde bir hale oluşturdu. Biri diğer ikisinden daha geride duruyordu. Saçları ağarmış sarı ve yağlıydı, kafasının her tarafına yapışmıştı. Bir yara izi vardı. Yanağında ince bir kesik, derisinden daha soluktu. Başka bir adam binanın tuğla duvarına yaslanmış, sokağı dolduruyordu. Yüz hatlarını seçemiyordum, çünkü kafası kolundan sarkıyordu.

Omuzları çökmüştü ve ayakta zor duruyordu, belli ki yaralanmıştı. Kafası tamamen traşlı olan diğer adam, yaralı adamın tam önünde duruyordu ve sadece profilini görmeme rağmen, asla unutamayacağım bir yüzdü.

Nefret, adamın yüzünün her çizgisine sinmişti; koyu renk kaşları ve kısık gözlerinden, çengel burnuna ve çarpık, kıvrık üst dudağına kadar. İri bir adamdı. Uzun boylu. Omuzları genişti. Beyaz bir atlet giymişti ve bakışlarım kolunda gezinirken teninin işaretlerle gölgelendiğini fark ettim. Bir dövme. Ama elinde tuttuğu şeyi gördüğümde dövmeyi düşünmüyordum.

Kel adam yaralı adama silah doğrultuyordu!

İçgüdüler beş alarmlı bir yangın gibi çılgık atıyordu. *Kaç. Uzaklaşın. Bir silah var! Kaçın.* Ama kıpırdamıyordum, şaşkınlık ve doğru şeyi yapma, müdahale etme, muhtemelen intihar etme dürtüsü arasında kalmıştım.

Küçük bir ışık patladı ve gök gürültüsü tepede çatırdadı. Yaralı adam, sanki büyük bir kuklacı iplerini kesmiş gibi parçalandı. Etli bir şapırtıyla yere düştü ve bir an için tek duyabildiğim kalbimin şiddetle atarak damarlarıma kan pompaladığı oldu.

O şangırtı gök gürültüsü değildi. Işık patlaması bir kıvılcımdı.

Ara sokakta yere yığılmış adama bakarken gerçeklik yüzüme çarptı. Kirli kaldırımda yüzüstü yattığı yerden yayılan koyu bir su birikintisi oluşmuştu. Ağzımı açıp havayı içeri çekerken kalbim göğsümde sıkışıp kaldı.

Hayır. Hayatta olmaz.

Yara izi olan adam silahlı olanla konuşuyordu, sesi heyecanlı, tiz bir ciyaklamaydı ama tam olarak ne dediğini duyamıyordum. Elim kasıldı ve anahtarlar avuçlarımdan kaydı. Kaldırımda takırdadılar, benim koşu bandında koşmaya çalışmam kadar gürültülüydüler.

Kel adamın kafası sertçe bana doğru döndü ve eğer daha önce zamanın yavaşladığını hissettiysem, o anda durdu. Bakışlarımız kilitlendi ve bir anda korkunç bir bağlantı kuruldu. O beni gördü. Ben de onu gördüm.

Birini *yüzünden vurduğunu* gördüm.

Ve bu adam, bu katil, bunu biliyordu.

Kolu kalkmaya başladı. Tüm kaslarım aynı anda tepki verdi ve açıldı. Nabzım hızla atmaya başladı, arkamı döndüm ve bara doğru koşmaya başladım, en karanlık anlarımda bile daha önce hiç çıkarmadığımdan emin olduğum bir çılgık atarken ciğerlerim yandı.

Sol tarafımda patlayan tuğlalar havaya keskin parçalar saçtı. Yanağımda acı parıltıları belirdi ve tökezledim. Ayakkabımın topuğu kırıldı ve kaydı, ama ayakkabıyı geride bırakarak koşmaya devam ettim.

Birini bulmam gerekiyordu. Yardım çağırmam gerekiyordu. İhtiyacım olan-

Sokağı dönerken birine çarptım. Geri sıçradığımda irkilmiş bir çılgık kesildi. Bir homurtu duydum ve bir elin kolumu kavradığını hissettim ama artık çok geçti. Yere düştüm, sertçe yan tarafıma indim. Bir acı şimşegi kemiklerimi sarstı ve ciğerlerimdeki havayı dışarı attı.

"Vay anasını," diye gürledi üstümden bir erkek sesi. "İyi misin?"

Yutkundum ve hırıltılı bir sesle önüme düşerken bir kadının "Tabii ki iyi değil Jon. Sana kamikaze yaptı!"

Başımı kaldırarak yüzüme düşen saçlarımdan arasından baktım. Onları gördüm -yara izi olan ve kel adam, soğukkanlı katil, kaldırımdan aşağıya, arabamın park ettiği yerin ötesine doğru kaçıyorlardı. Gözden kaybolana kadar onları izledim.

"Hanımefendi?" diye sordu adam. "Hanımefendi, iyi misiniz?"

Ellerim titreyerek dizlerimin üzerine çöktüm. Tüm dünya şaşırtıcı bir berraklığa büründü.
Arabalar

uçak sesi gibi geliyordu. Yakındaki kapılar sanki defalarca arpılıyormuş gibi kapanıyordu ve kendi kalbim elik bir davul gibi atıyordu.

"Evet. Hayır." diye mırıldandım. Parmaklarımı yanan yanağıma bastırdım, ıslak sıcaklığı hissettiğimde elimi geri çektim. Parmaklarımın ucuna karanlık bulaşmıştı. Bakışlarım kaçtığım yere geri döndü. "Polisi aramalıyız. Biri vuruldu."

Bölüm 2

Daha önce hiç polis karakoluna girmemiştim. Sıkıcı bir hayat yaşadığım düşünülebilir. Görünecek park cezam yoktu. Hız yaptığım için hiç ceza yememiştim. Gençken bile kanunlara uyardım.

Arada sırada küçük yaşta içki içiyordum ve zamanında kesinlikle biraz ot içmişim ama asla aşırıya kaçmamıştım.

Ve yakalanmayacak kadar zekiydim.

Ama şimdi sadece televizyonda gördüğüm o odalardan birinde oturuyordum. Köşedeki kameranın göstermelik olmadığından emindim. Kesinlikle yanlış bir şey yapmamış olmama rağmen, iri yarı bir dedektifin kapıdan içeri dalmasını ve beni suçlamaya başlamasını bekliyordum.

Parmaklarım saatlerdir elimde tuttuğum parçalanmış mendilin etrafında kıvrıldı. *Kamikaze* yaptığım adam, telefonumu çantamdan nasıl çıkaracağını ve kullanacağını bulamadığım için polisi aramıştı.

Şok.

Polis arabalarının yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklarının hemen arkasından gelen acil yardım görevlileri de bana böyle söylemişti. Kontrolden geçmem için hastaneye gitmemi istemişlerdi, ancak müdahale eden memurlar anlaşılır bir şekilde sabırsızdı. Cevaplara ihtiyaçları vardı. Bir cinayetin tanığıydım.

Çünkü sokaktaki adam ölmüştü.

Ve bende ciddi bir sorun yoktu. Avuç içlerim biraz acıyordu ve takla attığım için vücudum ağrıyordu. Yanaklarımdaki kesikler, ara sokakta yüzüstü yatan adamın başına gelenlerle kıyaslanamazdı.

Bana bir şey olmaz.

Nefesim kesildi ve gözlerimi bir saniyeden daha uzun süre kapatmayı reddettim çünkü polis memuru beni karakola götürürken kel adamın silahı ateşlediğini gördüm. Çatırdadığını duydum. Adamın bir kese kağıdı gibi katlandığını gördüm.

Kel adamın bana silah doğrulttuğunu gördüm.

Dehşet yeniden su yüzüne çıktı ve ben de onu bastırdım ama katilin yüzümü gördüğü gerçeğini düşünmemek için kendimi zor tuttum. Benim bir tanık olduğumu biliyordu. Bu dehşet vericiydi çünkü bana kurşun sıkmakta bir sakınca görmeyeceğinden hiç şüphem yoktu.

O adama bunu yapmakta bir sakınca görmedi.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak önümdeki neredeyse boşalmış kâğıt bardağa baktım. Memur onu bana getirdiğinde neredeyse hepsini yutmuştum. Omuzlarımdan bir ürperti geçti. Burası çok soğuktu. Burnumun ucu bile buz gibiydi.

Düşüncelerimi boş bırakmak yerine olanlara odaklandım. Bardan çıkmamla ara sokağın önüne gelmem arasında ne kadar zaman geçtiğini düşündüm. Gördüğüm şey önemliydi. Biri öldürülmüştü ve ben sorumluları görmüştüm. Sahip olduğum her bilgi onları adalete teslim etmeme yardımcı olacaktı.

Bu yüzden, beni ne kadar ürpertmiş ve yürümeye devam etmeyi ne kadar istemiş olsam da, silahın patladığı o korkunç ana kadar olanları tekrar tekrar yaşadım. Bu yanlış olabilirdi ama ölene kadar bu geceyi asla unutmayacağımı biliyordum.

O adam, yüzü idrar kokan bir sokağa gömülmüş halde öldü.

Tekrar ürperdim. Sik Rick'le çıkmayı kabul etmemin, bir cinayete tanık olduktan sonra karakolda oturmamla sonuçlanacağını milyon yıl düşünsem aklıma getirmezdim.

Bu odada ne kadar süre oturduğumu bilmiyordum ama bir süre sonra bir memur arabamın anahtarlarını alıp gelmişti. Marka ve modeli teyit ettikten sonra, memur arabamı olay yerinden almak için tekrar ayrıldı. Bunun bir protokol olup olmadığından emin değildim ama bu jesti takdir ettim.

Yapmak istediğim son şey olay yerine geri dönmektir.

Kapı açıldığında titrek bir nefes aldım ve çenem yukarı kalktı. İki adam içeri girdi. İlk fark ettiğim şey, ikisinin de dedektiflerden beklediğim gibi giyinmiş olmalarıydı. İlk adam taba rengi pantolon, diğeri ise siyah pantolon giymişti. İlk adamın gömleği hafifçe kırışmıştı, sanki gecenin bir yarısı telefon gelmiş de ilk işi yerden almak olmuş gibiydi. Daha yaşlıydı, muhtemelen ellili yaşlarındaydı ve masaya yaklaşırken karanlık bakışları sempattikti. Elindeki fincandan taze kahve kokusu yayılıyordu. Masanın üzerine kapalı bir dosya koydu.

"Bayan Ramsey? Beklettiğim için özür dilerim. Uzun bir gece geçirdiğinizi biliyorum. Ben Dedektif Hart." Durdu, yarı yolda döndü. "Ve bu da Dedektif..."

Diğer adama bakmaya başlamıştım bile; ütülenmiş beyaz polosunun ince belinde nasıl bol durduğuna ve belirgin göğüs ve omuzlarında nasıl biraz daha sıkı durduğuna dikkat ediyordum. Şu an bir erkeği incelemek için uygun bir an değildi, bu yüzden kendimi yukarı bakmaya zorladım. Dedektif Hart ikinci dedektifi tanıttığında bakışlarım henüz onun yüzüne kaymıştı.

Kalbim o akşam ikinci kez durdu. Aman Tanrım.

İnanılmaz derecede yakışıklı yüzünde aynı inanmazlık ifadesiyle bana bakan ikinci adama aval aval bakarken gözlerimin açıldığını hissedebiliyordum. Adının söylendiğini duymama bile gerek yoktu. Kim olduğunu biliyordum.

Colton Anders.

Aman Tanrım, onu yanlış tanımak mümkün değildi. O yüksek, köşeli elmacık kemikleri, genellikle inatçı bir çenenin kesik çizgisi, dolgun dudakları ve o parlak ve delici mavi gözleri, lise ve sonrasında utanç verici miktarda fanteziye yol açmıştı.

Tanrım, muhtemelen bu beni berbat bir insan yaptı. Lise boyunca bir erkek arkadaşım olmuştu -sonunda kocam olacak bir çocuk- ama Colton hep vardı. O lisedeki dokunulmaz tanrıydı, uğruna okula gittiğiniz ve uzaktan arzuladığınız çocuktı, her ne kadar bir buz sarkıtının cehennemde hayatta kalma şansı onun dikkatini çekmek söz konusu olduğunda sizden daha fazla olsa da.

Colton, tıpkı küçük kardeşi Reece gibi klasik bir yakışıklılığa sahipti ve bir cinayeti soruşturmaya hazır görünmekten çok, bir erkek sağlığı dergisinin moda çekimine katılmaya hazır görünüyordu.

Onu görünce o kadar şaşırdım ki, soruyu ağzımdan kaçırdım. "İlçe için çalıştığını sanıyordum?"

"Öyleydi ama şehre transfer oldum." Colton kolunu kaldırdı ve elini koyu kahverengi saçlarında gezdirdi. Hâlâ Plymouth Meeting'de mi yaşıyordu? Philadelphia'ya mı taşınmıştı? Bu sorular çok uygunsuzdu ve o bana bakarken ağzımı kapalı tuttuğuma şaşırmıştım. "Kahretsin, Abby. Bu odada senin olduğunu bilmiyordum."

Adımı biliyor muydu? Bırakın hatırlamayı, biliyor muydu? Kool-Aid'ci adam tek yönlü aynanın içinden fırlayabilirdi ve ben daha fazla şaşırmazdım. Colton'la aynı çevrelerde bulunmamıştık ve lisede onun radarına girmediğimden yüzde yüz emindim.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Hart aramızda gezinirken kaşlarını çatarak sordu.

Colton başını iki yana salladı. "Liseye beraber gittik ama onu hiç görmedim..." Kolunu indirdi. "Seni yıllardır görmedim."

Ama onu şehirde görmüştüm. Çok sık değil. Arada bir bakkalda. Bir keresinde de

Filmler. Ben arkadaşım ile birlikteydim ve o da bu heybetli sarışınla birlikteydi.

"I..." Sertçe yutkunarak Dedektif Hart'a baktım. Olanların etkisiyle kendimi şimdiden bir rüyada sıkışıp kalmış gibi hissediyordum. Ya da bir kâbusta. "Üniversite için ayrıldım ve mezun olduktan sonra New York'a taşındım. Yaklaşık dört yıldır geri döndüm."

Colton, Hart'ın etrafından dolandı ve kirpikleriyle çevrili mavi gözleri kısıldı. "İyi misin?" Başını diğer dedektife doğru çevirdi. "Acil yardım ekibini gördü mü?"

"Memur Hun'un söylediğine göre, tedavi edilmiş ve hastaneye gitmeyi reddetmiş." Daralan bakışları sertçe üzerime çevrildi. "Senin-"

"Ben iyiyim." Yüzüm ne kadar kötü görünüyordu? Tek yönlü cam pencereye bakma isteğime direndim. "Gerçekten iyiyim."

Colton, "Size ateş edildi," dedi.

İrkildim, kendimi durduramadım. Ya olaya müdahale eden memur onu bilgilendirmişti ya da bu bilgi dosyadaydı. "Kurşun yakındaki bir duvara isabet etmiş olmalı. Tuğla parçaları vardı." Duraksayarak dudaklarımı ıslattım. "Bu..."

Colton'ın bakışları bir saniyeliğine ağzıma kaydı ve bunu tamamen hayal etmiş olamayacağım kadar uzun sürdü. Sol tarafımda bana en yakın koltuğa kayarken gözleri benimkilerle çabucak buluştu. "Kocanı aradın mı?"

Bu da ne...? Bir kez göz kırptım, sonra iki kez. Evlendiğimi biliyor muydu? Kabul ediyorum, bu bir sır falan değildi. Kevin ve ben... mezuniyetten hemen sonra, yazın evlenmiştik ve kışın da taşınmıştık. Evet, hep birlikte okula gitmiştik ama ben onun için tamamen görünmezdim.

Sıg bir nefes alarak, düşüncelerime yeniden odaklanırken mendili tutuşumu gevşettim. "Kevin dört yıl önce vefat etti. Bir araba kazasıydı."

"Kahretsin." Colton, çelik gibi mavi bakışları yumuşayınca doğruldu. "Bilmiyordum." Uzanıp iri elini omzuma koydu. Ağırılığı şok edici derecede rahatlatıcıydı. "Özür dilerim, Abby."

"Bu..." Kevin'in kaybını uzun süre önce kabullenmiş olmama rağmen tam olarak iyi değildim. Bazı günler hâlâ zordu. Belli bir koku ya da radyodaki bir şarkı gibi küçük bir şey bana onu ve hayatın ne kadar belirsiz olabileceğini hatırlatıyordu. "Teşekkür ederim."

Hafifçe sıktı ve sonra elini indirdi, parmaklarının uçları kolumun çıplak tenine değdi. "Tamam. Şu işi bitirelim de eve gidebilesin."

Hart, Colton'a bakarken kaşlarını kaldırdı. Karşımdaki koltuğa oturdu. "Memur Hun'a zaten ifade verdiğini biliyorum ama en baştan başlamanı isteyeceğiz, tamam mı?"

Yavaşça başımı salladım. "Pixie'nin barından çıkıp arabama doğru yürüyordum. Birkaç blok ötede park halindeydi. Belki üç ya da dört blok. Erken bir saatti. Belki sekiz buçuk civarıydı. Biriyle çıkıyordum ama adam tam bir dangalaklı." Bakışlarım Colton'a kayarken yanaklarım kızardı. "Özür dilerim. Bu gerçekten önemli değil."

Colton'ın dudakları seğirdi. "Her şey önemlidir."

Kendimi yavaş ve sabit bir nefes daha almaya zorladım. "Pekâlâ. Arabama doğru yürüyordum ve gerçekten dikkat etmemiştim. Şehrin o bölgesi kötü değil ve bu yüzden bir şey olmasını beklemiyordum, anlıyor musun? Sadece yürüyordum ve ileride arabamı gördüm. Eve gidip bu kitabı okumayı düşünüyordum," diye devam ettim, yine saçmaladığımın farkındaydım. "Birinin inlediğini duydum ve sanki ayaklarımı kontrol edemiyor gibiydim. Durdum ve sağıma baktım. Bir ara sokak vardı ve onları o zaman gördüm."

Colton bir kolunu uzatarak masanın üzerindeki dosyayı kaptı ve çevirerek açtı. Kaşları

hızlıca tararken birbirine sokuldu. "Üç kişi gördüğünüzü söylemişsiniz."

"Evet. Orada öylece duran bir adam vardı. Yüzünde bir yara izi ve ağarmış sarı saçları vardı. Diğer adam, silahlı olan, kafası traşlıydı ve kolunda kocaman bir dövme vardı. Neye benzediğini çıkaramadım. Çok karanlıktı. Özür dilerim."

Başını kaldırıp bana baktı, bakışları yüzümde geziniyordu. "Sorun değil. Memura onları tanıyabileceğini söyledin, değil mi?" Tekrar başımı salladığımda sıkıca gülümsedi. Ergenlik çağlarımızda yüzünde gördüğüm o kocaman, sıcak gülümseme yoktu. O gülümsemeden eser bile yoktu. "Şu anda senin tarifine uyan kişilerin sabıka fotoğraflarını derliyorlar. Birazdan üzerinden geçeceğiz." Sandalyeye geri otururken bir duraklama oldu. "Silah sesini kaç kez duydunuz?"

"Bir kez. Hayır, iki kez," dedim. Dedektif Hart bir yerlere saklamış olması gereken küçük bir deftere bir şeyler karalıyordu. "Vurdu... ara sokaktaki o adamı vurdu ve ben de aptal gibi anahtarlarımı düşürdüm. Oh!" Elimi ağızıma kapattım. "Özür dilerim."

Colton'ın gözlerinin mavi tonu açılmıştı. "Tatlım, burada aptal demek kimseyi gücendirmez."

Hart kuru bir sesle, "Daha doğru bir söz söylenemez," diye ekledi.

Dudaklarımın kenarlarını kıvıran gülümseme zayıf ve kırılğan hissettiriyordu. Ayrıca Colton'ın bana tatlım diyeceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Milyon yıl geçse de onun karşısında oturacağımı düşünmemiştim.

Gerçekten odaklanmaya ihtiyacım vardı ama şimdi bu bir mücadeleiydi. Adrenalin çoktan azalmıştı ve normal yatma saatim olan on bir buçuğu çoktan geçmişti. "Anahtarları düşürdükten sonra silahlı adam bana döndü. Ben onu gördüm. O...o beni gördü." Göğsümü kesen bir panik dilimi gibi parmaklarım zavallı dokunun etrafında sıkıştı. "Döndüm ve kaçtım. Bana ateş etmiş olmalı ama ıskaladı. Kurşun yakındaki bir binaya isabet etti." Elimi yanağıma doğru kaldırdım ve sonra hemen kucağıma bıraktım. "Koşmaya devam ettim ve işte o zaman adamla karşılaştım."

Dedektif Hart birkaç soru daha sordu. Bir arabaya binip binmediklerini fark ettim mi? Hayır. Bir isim bile konuşuldu mu? Hatırladığım kadarıyla hayır. Vurdukları adama bir şey söylediler mi? Emin değildim. Sonunda ayağa kalktı ve bakmamı istedikleri bazı fotoğrafları almak için odadan çıktı.

Colton'la yalnızdım.

Başka bir zaman olsa muhtemelen gerginlikten kendimden geçerdim ama bu noktada onun varlığını zar zor fark ettim. Tek istediğim eve gitmek ve bu geceyi unutmaktı.

"Abby?"

Adımın sesiyle bakışlarım yavaşça kalktı. Sesi derin ve hırçındı, bir sabah sesiydi. Kollarını masanın üzerine koyarak bana doğru eğildi. Kısa siyah kıllar güçlü kollarını tozlandırıyordu. Yıllar boyunca onu birkaç kez gördüğümde çok yakınında bulunmamıştım ama şimdi lisedeyken uzaktan hayranlıkla izlediğim Colton ile on yıl sonra karşımda oturan Colton arasındaki küçük farkları görebiliyordum. Gözlerinin kenarlarında ince çizgiler oluşmuştu. Çenesi daha sert görünüyordu ve saat beş yönündeki gölgesi yeni bir şeydi.

Seksi bir şey.

Genel olarak düşünmeyi bırakmaya gerçekten ihtiyacım vardı.

"İyi olduğuna emin misin Abby?" diye sordu ve sesi gerçek bir endişeyle doldu.

Omurgamdan aşağıya bir ürperti yayılırken başımı yavaşça salladım. "Evet. Hayır mı? Özür dilerim. Çok yorgunum."

"Tahmin edebiliyorum." Omuzlarını hareket ettirirken kapıya baktı, sanki bir bükülmeyi çözüyormuş gibi. "Seni yakında eve götüreceğiz."

Metal sandalyede kambur durarak <https://www.unc.edu/~wmcgovern/> "Bu...vardı ya, başlangıcı mı yoksa...?"

Colton'ın kobalt rengi bakışları tekrar bana döndü. "Genelde sekiz gibi çıkıyorum, ama döngü halinde çalışıyoruz."

cinayet çağrılarını için. Bu bizim hafta sonumuzdu."

"Özür dilerim," diye fısıldadım ve sonra kaşlarımı çattım. "Neden özür dilediğimi bile bilmiyorum. O kadar saat çalışmak, nöbetçi olmak zor olmalı."

"Bazıları için öyle olduğunu tahmin ediyorum, özellikle de ailesi olanlar için." Dudaklarının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı ve durumun vahimliğine rağmen midem biraz bulandı. Sol elini kaldırdı. "Açıkçası ben evli değilim. Bilemem."

Onu sinemada birlikte gördüğüm güzel sarışını düşündüm. "Kız arkadaşın yok mu?" Gözlerim büyüdü. Bunu cidden sormuş muydum?

O yarım sırıtış yayıldı ve sol yanağındaki tek gamzeyi ortaya çıkardı. "Hayır. Pek sayılmaz."

Gerçekten mi? Bu da ne demek oluyor? Bir önemi var mıydı? Hayır. Hem de hiç. Bakışlarımı masaya indirdim. Bir an geçti ve ne söylediğimi düşünmedim. Birden ağzımdan çıkıverdi. "Daha önce hiç kimsenin öldüğünü görmemiştim. Hayatın söndüğü anı hiç görmemiştim. Ölümü yaşamıştım. Ailemle ve sonra Kevin'la, ama..." Kocamı vefat ettikten sonra görmüştüm. Kendisinin solgun, mumlu bir gölgesiydi ve bu ne kadar sarsıcı olsa da, bir hayatın sona ermesine tanık olmanın yanında hiçbir şeydi. "Bu geceyi asla unutmayacağım."

"Yapmayacaksın," dedi ve bakışlarımı onunkilere diktim. "Sana yalan söylemeyeceğim. Bu seninle birlikte asılı kalacak. Ölümü bu şekilde görmek kolay değil. Bu açıklayamayacağın ve anlayamayacağın bir karanlık."

Bu çok doğrudu. "Çok mu görüyorsun?"

Başını yana eğdi. "Yeterince gördüm, Abby. Yeterince."

Tekrar özür dileme ihtiyacı duydum ama hemen bastırdım. Bu benim korkunç bir alışkanlığımıydı.

Kontrol edemediğim şeyler için özür diliyordum. Özür dilemeden ona ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Sana bir kez daha sormam gerekiyor," dedi, gözlerindeki tüm yumuşaklık gitmişti. Mavi buz parçaları gibiydiler. "Hiçbirinin adını duymadığına emin misin?"

"Yara izi olan bir adam konuşuyordu ama ne dediğini duymadım. Gördüklerim karşısında çok... şok olmuştum. Keşke bilseydim, ama hiçbir şey anlayamadım, ama onun... Bilmiyorum."

"Ne izlenimi?" Öne doğru eğildi, bakışları keskinleşti.

Söylediklerimin doğru mu yoksa sadece bir his mi olduğundan emin olamayınca sandalyemde biraz kıpırdandım. "Olanlardan hoşnut olmadığı hissine kapıldım. Üzgün görünüyordu. Sanki elleri saçlarındaydı. Bunun gibi." Ellerimi omuz hizamdaki saçlarıma götürdüm ve parmaklarımı saçlarımin arasında gezdirdim. "Üzgün görünüyordu. Bunun fazla bir şey olmadığını biliyorum."

"Hayır, bu kesinlikle bir şey. Bu iyi bir şey."

"Nasıl?"

Colton sıkıca gülümsedi. Gamzesi yoktu. "Çünkü bu adam olanlardan hoşlanmadıysa, tetiği çekene karşı gelebilir."

"Oh." Bunun mantıklı olduğunu düşündüm.

Bir an için sessiz kaldı. "Seninle tekrar karşılaşmamız için ne korkunç bir yol, değil mi?"

Cevap gülümsemem bir önceki kadar zorlama hissettirmedi. "Evet. Koşullar pek iyi değil." Elimi uzatıp saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Yorgunluktan bitap düşmüş bir halde esnemeye başladım ama yüzümün gerilmesi irkilmeme neden oldu. "Ah."

Colton bir şekilde yaklaşmıştı ve ben farkına bile varmadan parfümünün kokusunu alabiliyordum. Keskindi, bana dağ havasını hatırlatıyordu. Tek bir parmağı çenemin altından kıvrıldı ve beni irkiltti. Bu dokunuş, sinir sistemimi saf kafeinle sarsmak gibi heyecan vericiydi. Kavrayış

şşırtıcı derecede şefkatliydi. Bakışlarındaki o yumuşaklık geri gelmişti.

Ve bana böylesine samimi bir şekilde dokunulmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Berbat bir nedenden ötürü gözyaşlarım boğazımın arkasına doğru tırmanmaya başladı. Kabul ediyorum, şu anda hıçkır hıçkır ağlamaya başlamak için pek çok neden vardı, ama yapmam gereken son şey Colton için ağlamaktı.

Ondan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum çünkü hafif dokunuşunun verdiği rahatlık çok fazlaydı. Neredeyse beni tüketecek olan dehşetin etrafına ördüğüm duvar yıkılmaya başladı. "O adam... o katil? Beni gördü," diye tekrarlardım kısık bir sesle. "Eğer ben onu tarif edebiliyorsam, o da beni tarif edebilir." Sesim takıldı, biraz çatladı. "Bu çok korkunç."

"Bunun ne kadar korkutucu olduğunu biliyorum ama bana güven Abby." Eli hafifçe kayarken ve başparmağı yanağındaki küçük kesiğin altını düzeltirken buz gibi gözlerindeki o sert parıltı geri gelmişti. "Güvende olduğundan emin olacağım."

Bölüm 3

Önüme serilen ya da gelmiş geçmiş en rahatsız edici fotoğraf albümünde yer alan resimlerin hiçbirini ara sokakta gördüğüm adamlara ait değildi.

Garip bir şekilde, kendimi başarısız olmuş gibi hissettim.

Birini işaret edip bu o diyebilmek istiyordum. Kötü adamlar bulunacak ve tüm bunlar sona erecekti. Bunu çok istiyordum.

Ama olan bu değildi.

Colton sonlara doğru dışarı çağırılmıştı ve geri döneceğini söylemiş olmasına rağmen, Dedektif Hart tarafından karakoldan çıkarılıp arabama götürülürken onu görmemiştim.

İrtibata geçeceklerdi.

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bunu anlayamayacak kadar yorgundum. Şehirden, geri döndüğümde satın aldığım konağa kadar olan yol, sabahın üçüne yakın bir saatte bile pek hızlı sayılmazdı. Bir tür mucize eseri eve ulaştım, arabamı park ettim ve topallayarak merdivenlerden çıkıp kendimi içeri attım. Tek topuğumun kırık olduğunu ancak o zaman hatırladım. Ayakkabıyı nasıl geri aldığımı hatırlamıyordum. Belki Memur Hun'dur?

Yoksa Colton

mydı? Tanrım.

Lütfen Colton olmasın.

Ayaklarım söz konusu olduğunda neredeyse mağara adamı boyutlarında olduğumu bilmesine gerçekten ihtiyacım yoktu.

İçerideki ışığı yakarak kapıyı hızla arkamdan kapattım ve harap ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım. Kapının hemen önündeki dar merdivene bakarken sıkışan ayak parmaklarım rahat bir nefes aldı. O basamakları tırmanıp kendimi yatağıma atmayı her şeyden çok istiyordum ama kendimi iğrenç derecede kirli hissediyordum ve boğazım Mojave Çölü'nü andırıyordu.

Şehir evlerinin bulunduğu bölüm doksanlı yılların başında inşa edilmişti, bu nedenle birinci katın tamamı açık konsepte sahipti. Oturma odası, televizyon ve sehpanın etrafında yer alan bir kanepe ve sandalyeyle rahattı. Bu alan, açıkçası hiç kullanmadığım bir yemek odasına açılıyordu. Akşam yemeklerimin çoğunu kanepede yiyordum. Mutfaktaki tüm aletler yeniydi ve mutfığa girer girmez gri granit tezgahlara aşık olmuşum.

Mutfığın ışığını açtım ve doğrucu buzdolabına gittim. Diyetlerin canı cehenneme. Bir kutu kola aldım, kapağını açtım ve buzdolabının kapağı hala açıkken, soğuk havayı dışarı atarak neredeyse hepsini içtim.

"Tanrım," diye fısıldadım, buzdolabının kapağını kapatırken kutuyu yavaşça indirdim. "Bu gece..." Söyleyecek bir şey yoktu.

Arkamı döndüm ve yanımda soda kutum ve çantam olduğu halde mutfaktan çıktım. Yemek alanına doğru geri yürürken bakışlarım duvara çivilenmiş çerçeveli fotoğraflara takıldı. Taşındığımda bu portreleri asmak neredeyse iki yılımı almıştı.

Bazıları diğerlerinden daha kolaydı. Mesela benim ve üniversitedeki kızların Times Meydanı'nda çekilmiş fotoğrafı ya da gerçekten berbat olan üniversite mezuniyet fotoğrafı. Nedense o fotoğrafta gözlerim şaşkınlıkla çıkmıştı. Çoğu insan bu fotoğrafı saklamak isterdi ama bu beni güldürdü.

Kevin'i güldürmüştü.

Bakışlarım annemle babamın fotoğrafına kaydı. Evlerinde, benim büyüdüğüm mutfakta

çekilmişti. Şükran Günü sabahıydı ve babam annemin yanına sokulmuş, kollarını anneme sarmıştı.

arkadan beline sarıldı. İki de mutlu bir şekilde gülümsüyordu.

Üniversitedeki ikinci yılımda bir trafik kazasında vefat ettiler. Bu büyük bir darbe olmuştu, sarsıcı. Her iki ebeveynin kaybıyla aynı anda başa çıkmak neredeyse imkânsızdı ama safça, bunun yaşayacağım tek gerçek kayıp olacağına inanmışım. Yani, hadi ama, başka bir araba kazası gibi adaletsiz ve öngörülemez bir şey yüzünden sevdiğim birini daha kaybetmenin istatistiksel olasılığı neydi?

Kevin'in asılı olan tek fotoğrafı düğünümüzde tek başına durduğu, kasabadaki ucuz bir düğün mağazasından kiraladığı smokini giydiği fotoğraftı. Dışarıda, parlak Temmuz güneşinin altındaydı ve sarışın olmaktan çok altın sarısıydı. Bu fotoğrafı çok severdim çünkü onun kahverengi gözlerindeki sıcaklığı yakalamıştı.

O Kevin'di. Her zaman sıcak. Her zaman misafirperver. Asla bir yabancıyla karşılaşmayan türden bir insandı. Onun çocuksu yakışıklı yüzüne bakarken dudaklarımı birbirine bastırdım. Aylar yıllara dönüştükçe, onun yüz hatlarını sadece hafızamdan çıkarmak gittikçe zorlaşıyordu. Aynı şey annem ve babam için de geçerliydi. Hepsinin zihnimde gün gibi berrak görüldüğü günler oluyordu, diğer günler ise bir hayaletten başka bir şey değillerdi.

Kevin'i sevmiştim. Hâlâ da seviyorum. Ve onu özliyordum. Lisede sevgiliydik ve birlikte olduğum tek erkek oydu. Geriye dönüp baktığımda, ayak parmaklarını kıvıran ya da gecenin bir yarısı ıslak ve hazır bir şekilde uyandıran türden bir tutkuya sahip olmadığımızı biliyordum ve birbirimize sadece... aşınaydık, ama birbirimizi seviyorduk.

Ve onunla geçirdiğim bir saniyeden bile pişman olmadım.

Sonrasında pişmanlık duydum çünkü biliyordum ki Kevin hayatıma devam etmemi, sevecek başka birini bulmamı isterdi. Yalnız kalmamı istemezdi.

Boğazım tılandı ve gözyaşlarımın hücumuna karşı gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Kendimi toparlayarak üst kata doğru ilerledim. Üç yatak odası vardı ama bir tanesi ancak bir yatak alabilecek büyüklükteydi, bu yüzden ofisim olmuştu. Bu mükemmeldi çünkü oda arka bahçeye ve aşağıdaki bahçeye bakıyordu, bu da çalışmam gereken zamanlarda saatlerce oyalanmamı sağlıyordu.

Koridordaki küçük yatak odasını geçtim ve konağın ön tarafındaki ana odaya girdim. Oda genişti, gömme dolabı ve bitişik ana banyosuyla tamamlanmıştı. Jakuzi küveti taşındığından beri en iyi arkadaşım olmuştu.

Komodinin ışığını açarak çantamı kapının yanındaki güvercin grisi oturma koltuğuna götürdüm. Telefonumu çıkardım ve komodinin üzerindeki şarj aletine taktım. Tek yapmak istediğim yüzüstü yatağa uzanmaktı ama banyoya girdim ve kıyafetlerimi çıkardım. Onları çamaşır sepetine atmaya başladım ama bunun yerine, sabah çöpe atmak için külot ve sütyen de dahil olmak üzere onları bir top haline getirdim. Kıyafetleri görmek bir yana, bir daha giymek bile istemiyordum.

Yorgun bir halde suyu açtım ve sırtım lavabonun üzerindeki aynaya dönük bir şekilde suyun neredeyse haşlama sıcaklığına gelmesini bekledim.

Tamamen çıplak olduğumda aynada kendime bakmamaya çalıştım.

Yansımamı görmekten hoşlanmıyordum.

Bu konuda rahat değildim.

Beni rahatsız eden küçük gamzeler ya da vücudumun belli bölgelerinin yuvarlaklığı değildi. Fiziksel değildi. Ya da belki de öyleydi, çünkü bir süredir kendi tenime bağlı hissetmiyordum. Kulağa çılgınca geldiğini biliyordum ama sanki artık kendi bedenimi bile tanııyordum. Giydiğim bir şeydi. Arada sırada güvenilir vibratörümlü kullanmamın ötesinde onunla samimi değildim. Belki

de çok uzun zamandır yakınlaşmamıştım.

Ve bu gece, yıllar sonra ilk kez, Colton çeneme dokunduğunda gerçekten *bir şeyler* hissettim. Ve bu ne kadar üzücüydü? Adam çeneme dokunmuştu ve Kevin'dan beri fiziksel etkileşime en çok yaklaştığım an buydu.

Bu gece düşünmek istediğim son şey buydu. Sabit spreyin altına girdiğimde vücudum sanki kendimi aşırı zorlamışım gibi ağrıyordu. Duş hayatımın en uzun süresiymiş gibi geliyordu ve yıpranmış Penn State gömleğimi ve ince, pamuklu şortumu giymek tam anlamıyla bir angarya gibiydi.

Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından yatağımdaydım ama uyuyamıyordum. Sessizce dönen tavan vantilatörüne bakıyor ve bu gece ölen adamı düşünmeden edemiyordum. Bir ailesi var mıydı? O korkunç kapıyı çalacak olan bir karısı? Çocukları var mıydı? Ailesi hala hayatta mıydı ve yakında oğullarını gömecekler miydi? Sorumlu adamı yakalayabilecekler miydi?

Korkmam gereken bir şey mi vardı?

Uzanıp uzaktan kumandayı aldım ve sesi kısık tutarak televizyonu açtım ama bu, düşüncelerimin sürekli akışını durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Birinin öldüğünü görmüştüm.

Gözlerimi sıkarak yan döndüm ve yıllar sonra ilk kez ağlayarak uyudum.

* * * *

Ertesi sabah, kahve makinemin tam önünde durdum, gözlerim kamaşmış ve sabırsızlıkla saf mutluluğun süzülmesinin durmasını bekledim. Şimdiye kadar tek yapabildiğim saçlarımı toplayıp dağınık bir şekilde toplamaktı ama daha şimdiden kısa tutamlar ya serbest kalıyor ya da her yöne doğru uzanıyordu.

Başka bir deyişle, berbat bir halde görünüyordum ama dumanı tüten kahveyi yarısına kadar şekerle dolu bir fincana dökerken gerçekten umurumda değildi ve hala orada durup ilk içkimi, ikincisini ve üçüncüsünü içerken serin fayans çıplak ayaklarımın arasından sızıyordu.

Uyuyakalmışım.

Bugünlerde sabah sekizden sonra uyumak yatmak demekti. Kendimi yataktan dışarı sürüklediğimde saat dokuza geliyordu. O kadar da büyük bir mesele değildi. Günün ilerleyen saatlerinde planladığım tek şey Jillian Lima ile akşam yemeği için buluşmaktı.

Jillian ve ben şehirdeki bir imza gününde tanışmıştık. Benden neredeyse on yaş küçüktü ama aramızdaki yaş farkı kısa sürede buharlaşmıştı. Jillian çözülmesi zor bir kurabiyeydi. Neredeyse zayıflatıcı bir utangaçlığı vardı ama kitap sevgisi tüm engelleri aşar. En sevdiğimiz yazarlar ve temalar üzerine bağ kurduk ve ne iş yaptığımı keşfettiğinde bana açılmaya başladı.

Geçen yıl boyunca her Cumartesi akşamı buluşup yemekte kitap tartıştık. Bazen bir film izler ya da kitapçıya giderdik ve onu özleyecektim. İlkbaharda Batı Virginia'da bir üniversiteye geçecekti. Bunu neden yaptığını hâlâ bilmiyordum. Bu, ondan öğrenemediğim küçük bir bilgi kırıntısıydı.

Tam kahvemi doldurmuştum ki kapı çaldı ve beni şaşırttı. Kimseyi beklemiyordum. Fincanı tezgâhın üzerine bırakarak, yerde süründüm ve ön pencereden dışarı baktım, ama ön tarafta her zaman tanımadığım arabalar park ettiğinden, bu bir fark yaratmadı. Gözlerimi devirerek kapı koluna uzandım ve kapıda bir gözetleme deliği olmamasına lanet ettim.

Keskin bir nefesle çenem çözüldü ve kapsamlı düşünceler oluşturma yeteneğim kayboldu. Colton Anders, tüm mavi gözlü bebek ihtişamıyla verandamda duruyordu.

"Günaydın, Abby."

Bölüm 4

Cevap vermenin ötesindeydim.

Bir elinde orta boy pembe bir kutu, diğer elini de pantolonunun cebine sokmuş, öylece duruyordu. Saat beşteki gölgesi daha ağırdı ve ona uyku sisi içindeki zihnimin inanılmaz derecede seksi bulduğu sert bir kenar veriyordu.

Tamam. Bunu her zaman seksi bulabilirim. Her zaman. Her zaman.

Bir gece önceki gibi giyinmişti ve henüz yatmamış olduğu izlenimine kapıldım ki bu gerçekten adil değildi, çünkü uyumadan nasıl bu *kadar* iyi görünebilirdi?

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı ve sol taraftaki gamzesi ortaya çıktı. "İçeri gelebilir miyim? Yanımda krep getirdim."

Göz kırptım.

"Krep seviyorsun, değil mi? Seviyor olmalısın," diye ekledi sırtarak. "Herkes krep sever ve bunlar da en iyisi. Tarçın ve esmer şekerle sarılırlar."

"Ben... Ben onlardan çok hoşlanıyorum." Benim kığım da onlardan çok hoşlanıyordu. Geri çekilerek kenara çekildim. "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

Colton içeri girdi, çenesi aşağıya doğru eğilmişti. Ufak tefek bir kadın değildim, 1.80 boylarındaydım ama onun yanında dururken kendimi küçük, hatta narin hissediyordum ve bu tuhaf bir duyguydu. "İfadenizde yazıyordu. Muhtemelen önce aramalıydım ama karakoldan eve dönüyordum ve eviniz de yolumun üzerindeydi. Fırın da öyle."

Arkasından kapıyı kapatırken ne diyeceğimi bilmiyordum ama kalbim göğsümde çarpıyordu ve midem garip bir şekilde kırırdıyordu, tıpkı binlerce kez tarif edildiğini gördüğüm şekilde. Kelebekler. Ama daha güçlü. Büyük yırtıcı kuşlar ya da pterodaktiller gibi. "Yakınlarda mı yaşıyorsun?"

Sırtışı yayıldı. "Plymouth Yolu'nda oturuyorum."

Evimin yakınında bile değildi. Kelebekler arttı. "Oh. Şuradaki apartmanlarda mı?" Başını salladı. "Seni uyandırdım mı?"

"Hayır. Ben..." O sırada üzerimde bir çift uyku şortu ve hemen hemen hiçbir şeyi saklamayan eski bir tişörtten başka bir şey olmadığını fark ettim. Meme uçlarımın büyük olasılıkla fark edilebileceğini bilmek için aşağıya bakmama bile gerek yoktu. Peki ya kalçalarım? Aman Tanrım.

Saçım.

"Yine de kahve kokusu alıyorum," dedi mutfığa doğru bakarak. "Sanırım öyle değil?"

Sanki büyük bir far ve yağ sürtünmesi yaşadığımı fark etmemiş gibi konuşuyordu ama Colton gibi biri bunu neden fark etsin ki? Dikkatim merdivenlere yöneldi. Büyük bir parçam aceleyle yukarı çıkıp üzerime bir Snuggie atmak istiyordu. Ya da en azından bir sütyen.

Gerçekten sütyen takmam gerekiyordu.

"Hayır, beni uyandırmadın," dedim ona dönüp bakarak. Birden ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Colton yüzüme bakmıyordu.

Omuzlarımın altına bakıyordu, bakışları bazı bölgelerde diğerlerinden daha uzun süre kalıyordu. Mesela şortumun kenarında ve sonra göğsümün üzerinde, sanki Penn State kelimelerini hafızasına kazıyormuş gibi. Göğüslerimin uçlarında bir karıncalanma oldu. Bakışları yavaş yavaş yüzüme doğru kaydı ve

Mavi gözler... Bana bir alevin çekirdeğini hatırlatıyorlardı. İçimde derinlerde bir sıcaklık filizlendi, damarlarıma sızdı. Yoğunluğu şok ediciydi.

O kadar ki geri adım attım. "Ben gidiyorum... Hemen döneceğim."

O yarım sırtış yerinde kaldı. "Kahve alabilir miyim?" "Hayır, hiç de değil." Merdiven boşluğuna doğru ilerledim. "Yardım edin."

Arkamı dönerek merdivenleri hızla çıktım ve yatak odama girdim. İçeri girdiğimde avuçlarımı sıcak yanaklarıma bastırdım. "Aman Tanrım."

Banyoya yöneldim ve Tanrı'ya şükür yüzümün kan kırmızısı olmadığını gördüm, ama yanaklarım kızarmıştı ve yeşilden çok kahverengi olan ela gözlerim parlak görünüyordu. Ateşim vardı. Soğuk suyu açarak eğildim ve hızla yüzüme çarptım. Tanrım, daha önce sadece erkeklerin kadınlara fiziksel bir dokunuş hissi verecek şekilde baktığını okumuştum. Bunun mümkün olduğuna gerçekten inanmamıştım.

Öyleydi.

Düzelip diş fırçamı aldım ve bir yandan gerçekleri kavramaya çalışırken bir yandan da hızla işe koyuldum. Colton'ın dün gece olanlar yüzünden burada olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Başka bir nedeni olamazdı, bu yüzden aşırı aktif hayal gücümü ait olduğu yerde, işte tutmam gerekiyordu. Evet, öylesine uğraması tuhaftı ama belki de bana yüz yüze anlatma ihtiyacı hissetmişti. Peki ya beni süzmesi? Belki de sadece gömleğimi okuyordu.

Tamam. Bu aptalcaydı. Kesinlikle göğüslerime bakıyordu, ama o bir erkekti ve ben de bir hatundum, bu yüzden böyle şeyler oluyordu.

Özellikle de sutyen giymediğin zaman.

Hayatım boyunca yoga yaparken hiç giymediğim bir sutyen ve bir çift yoga pantolonu aldım. Saçlarımı hızlıca yeniden topladım ve makyaj yapma isteğime direndim. Bu noktada, şeftali gibi bir parlaltı ve ölmek üzere olan kirpiklerle aşağı inersem çok belli olacaktı.

Colton Anders'ın daha ilk kahvemi içmeden beni sütyensiz gördüğüne inanamıyordum. Benim hayatım ne?

Ugh.

Midemde neredeyse hiç dinmeyen çarpıntıyı görmezden gelerek aşağıya indim. Gördüğüm şey çok tuhaf ve acı-tatlı bir duyguydu.

Colton krep kutusunu yemek masasının üzerine koymuş, benim kahve fincanımı da onun oturduğu yere yakın, masanın başındaki koltuğa taşımıştı. Önüne taze bir fincan kahve konmuştu. Tabaklar bile vardı ve peçetelerimi bulmuştu. Ve mutfak eşyalarını.

Çok tanıdıktı ve yine samimiydi.

"Dün gecedен sonra nasıl dayanıyorsun?" diye sordu başını kaldırmadan.

"Tamam, sanırım. Yani, bunu düşünmemeye çalışıyorum." Ama bu korkunç bir yalandı. Dün gece neredeyse tek düşündüğüm şey buydu.

Başını kaldırıp baktı ve dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "Söylemeliyim ki, daha önce giydiğin şeyi daha çok sevmiştim."

Masaya doğru ilerlerken yanaklarım kıpkırmızı oldu. "O zaman çok yorulmuş olmalısın."

Tek kaşını kaldırdı. "Oh, tatlım, yeni uyanmış ve hala uyuduğu kıyafetlerle dolaşan bir kadının güzelliğini takdir etmek için asla çok yorgun değilim."

Oturdum ve ona yabancı bir türmüş gibi baktım. "Senin çekici biri olduğunu bilmiyordum."

"Daha çok çirkin bir çapkın," diye düzeltti, krep kutusunu açarken. "Açıkçası ben çok iyi."

Ellerimi kucağımda kavuşturmuş, tek yapabileceğim onun bir krep koparıp tabağıma bırakmasını

izlemekti. Benimle flört etmeye çalıştığını mı söylüyordu? Bu kesinlikle tipik bir dedektif değildi.

Protokol.

Aşk romanları dışında değil.

"Dün gece ofise girdiğimde sen olduğun için hâlâ şoktayım. Tanrım. Kaç yıl oldu? Çok fazla." Devam etti, bir krep daha aldı ve tabağına yerleştirdi. "Kevin hakkında duyduklarına gerçekten çok üzüldüm. Tekrar tekrar öğrendiğim tek şey hayatın garanti olmadığı. Asla."

"Bu doğru." Kreplere bir göz attım. Lezzetli görünüyordu ama sinirlerim iştahımı yeniyordu. "Bununla başa çıkmak ve yoluna devam etmek zor, ama bunun gerçekleşmeyeceğini düşündüğün birçok an olsa bile yapıyorsun."

"Peki ya sen?" Bir bıçak ve çatal aldı, krebi kesti. "Hayatına devam mı ettin?" "I..." Soru beni hazırlıksız yakaladı ve Kevin'in fotoğrafına baktım. "Dört yıl önceydi. ve ben... Onu her zaman seveceğim, ama ben... ben hayatımın o bölümünü kapattım."

Bakışları benimkilere kaydı ve bir parça krep ağzına götürürken gözlerini kaçırmadı. Sanki hayatında yediği ilk ve son yemekmiş gibi saf bir keyifle yedi ve ben yardım edemedim ama düşündüm, eğer yemeği bu kadar iştahla yiyorsa, yemek yerken nasıldı-

Bu düşünceyi kestim ve dikkatimi hızla tabağıma çevirdim. Aman Tanrım, benim neyim vardı? Neden Colton'ı yemek yerken düşünüyordum... kesinlikle yemek değil. Onu ve o gür dudaklarını gören kim bunu düşünmezdi ki?

"Peki sen neler yaptın Abby?"

Kalbim hızla çarparken çenem yukarı kalktı. "Penn State'ten mezun oldum. New York'ta bir yayınevinde çalıştım."

Kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi? Bu çok etkileyici."

Omuz silktim. "Şey, elde etmesi kolay bir iş değildi. Zaman ayırmak zorundaydım. Neyse ki üniversitedeyken bir yazı staj yaparak geçirebildim. Bağlantılar kurmama yardımcı oldu ama ayrıldığımda hâlâ editör yardımcısıydım. Kevin farklı bir yayınevinde çalışıyordu. Rekor bir sürede kıdemli editör oldu. Tabii ki."

"Neden?" Krepini neredeyse bitirmek üzereydi.

Hafifçe gülümsedim. "Yayıncılık sektörü erkek çocuklarını çok seviyor."

"İlginç. Bunu bilmiyordum." Durakladı. "Ve Kevin öldükten sonra mı ayrıldınız?"

Başımı salladım. "Ben sadece...şey, şehrin hayranı değildim. Philadelphia bile New York'un yanında hiç kalır.

Çok pahalıydı ve sonrasında orada kalmanın bir anlamı olduğunu düşünmedim." İkinci bir krep aldı. "Hâlâ editör olarak mı çalışıyorsun?"

"Freelance." Elimi uzattım, gevşeyen bir tutam saçımı geriye ve kulağımın arkasına doğru çektim. "Hâlâ yayıncılar ve bağımsızlar için serbest çalışıyorum."

"Hintliler mi?" Ses tonunu gerçek bir merak renklendirdi.

"Bağımsız yazarlar, yani bir yayıneviyle çalışmayanlar. Şu anda Jamie McGuire'in yeni romanı üzerinde çalışıyorum. Adı *Başka Hayatlar* ve gerçekten harika. Yine de bazen işim zor oluyor."

"Neden? Yazarlarla mı uğraşıyorsun?"

Güldüm. "Birlikte çalıştığım tüm yazarlar harikaydı. Jamie gibi mi? Tam bir fişek ama çok da tatlı biri. Ama bazen bunun bir iş olduğunu hatırlama konusunda berbat oluyorum. Çok dikkatli olmam gerekiyor ama kendimi hikayeye kaptırıyorum ve bir bakıyorum ki geri dönüp bütün bir bölümü tekrar okumam gerekiyor. Umarım bir sonraki Maddox Kardeşler kitabı için beni işe alır. Ben büyük bir..." Biraz bilinçsizce güldüm. "Kusura bakmayın. Biraz hayran kız olabilirim."

"Sorun yok."

Dudağımı ısırđım. "Üzerinde çalıştığınız bir kitabın konuşulduğunu ve sevildiğini görmekten ya da listelere girmesinden daha harika bir şey olamaz. Daha büyük bir şeyin parçası olduğunuzu hissediyorsunuz."

Colton beni dikkatle izlerken sırtıyordu. "İşini gerçekten seviyorsun."

"Kitapları seviyorum," dedim basitçe. "Yazılı kelimelerden daha güçlü bir şey yoktur. Sizi şu anda var olan ama asla ziyaret edemeyeceğiniz bir yere götürebilir ya da sizi var olmayan bir dünyaya götürebilir. Size hayatta başka türlü asla deneyimleyemeyeceğiniz şeyleri gösterebilir ve kitaplar... en önemlisi, sizi kendi dünyanızdan çıkarabilirler ve bazen buna ihtiyaç duyarsınız."

"Seni hissediyorum." Hâlâ o niyetli mavi gözleriyle beni izliyordu.

Aramızda bir anlık sessizlik geçti. "Eminim buraya tüm bunları duymak için gelmediniz."

Çatalını yere bıraktı. "Aslında, evet, yaptım." Gözlerimi kırptım. "Ne?"

Colton bana doğru eğildi ve bakışları benimkilere kilitlendi. "Lisedeyken seni tanıımıyordum ama seni biliyordum."

"Yaptın mı? İlginç bir şey olduğunu hayal edemiyorum. Çok sıkıcıydım-"

"Sıkıcı olduğun izlenimine hiç kapılmadım," diye araya girdi ve tanrım, o gözlerin içine düşüp bir daha çıkamayabilirdim. Kulağa çok klişe geliyordu ve yazarımın kitaplarından birinde görseydim, bunun üstünü çizerdim, ama şimdi anladım. Bu mümkündü. "Seni tarih dersinde iki sıra arkamda oturan ve utangaç olan o güzel kız sanmıştım."

Aynı anda aklıma birkaç şey geldi. Birlikte tarih dersi aldığımızı hatırladı mı? Vay anasını. Ve benim güzel olduğumu mu düşünüyordu? O zamanlar muhtemelen 20 kilo daha ağır olduğumdan emindim ve bugünlerde çok moda olan o iğrenç gözlükleri takıyordum.

Colton bir çapkındı.

"Geriye dönüp baktığımda, keşke o zaman seninle konuşacak cesaretim olsaydı diyorum." Benim çenem masaya çarparken o dikkatini krepine verdi. "Ama sen Kevin'la birlikteydin ve... evet, bu benim tarzım değil, biliyor musun?" Bana doğru bir bakış attı. "Krepleri yiyeceksin, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandım, bir tarafını kestim. Kendimi bir ısırık yemeye zorladım ve sanki cennet ağzımda orgazm olmuş gibiydi. Vay canına. Bu çok uygunsuzdu. Kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. "Peki ya sen? Bunca zamandır polis miydin?"

"Evet. Hep yapmak istediğim şey buydu. Şerif yardımcısı olarak başladım, sonra şehre transfer olmadan önce ilçede dedektif oldum. Dedektif olarak çalışmayı seviyorum ama mesai saatlerim çok yoğun olduğu için kardeşim Reece köpeğini evlat edindi. Artık benim evimde bile kalmıyor." İkinci krepini etkileyici bir çabuklukla bitirdi ve sonra sandalyeye yaslanıp uzun bacaklarını uzattı. "Neredeyse evleniyordum."

Neyse ki az önce bir parça krep yutmuştum çünkü boğulma ihtimalim çok yüksekti. "Neredeyse mi?"

"Nişanlıydı." Sırttı ve ben de buna karşılık karnımın guruldadığını hissettim. "Nicole ve ben... cehennemde birlikteydik." Dudaklarını büzerek tavana baktı. "Yaklaşık altı yıl."

Lanet olsun, altı yıl mı? Bu uzun bir süreydi. Onu bir keresinde sinemada birlikte gördüğüm kadın olup olmadığını merak ettim, ama bu bir yıl kadar önceydi.

"Hayatta farklı şeyler istediğimizi fark ettiğimizde düğün tarihini planlamaya kadar gelmiştik."

Kahvemi elime aldım, olması gerekenden daha fazla ilgimi çekmişti ama bu gizemli kadının Colton'ın yüzük takmasından başka ne isteyebileceğini hayal bile edemiyordum. Kabul, hayatta, bir ilişkide uyanmak için ateşli bir erkeğe sahip olmaktan daha fazlası vardı, ama Colton ve küçük kardeşi,

Reece, her zaman iyi adam izlenimi vermişti. Colton liseden beri değişmiş olabilirdi ama ben öyle düşünmüyordum. "Nasıl yani?"

"Sanırım ilk başta Nicole bir polisle çıkma fikrinden hoşlandı." Parmağını fincanın kenarında gezdirirken güldü ve kahretsin, uzun parmakları vardı. "Ama kolay bir hayat değil. Tuhaf saatler. Bir de tehlike faktörü var. İyi para kazanıyorum ama asla o paranın içinde yuvarlanmayacağım. Sanırım polis olmaktan bıkacağımı umuyordu."

Anlamamıştım. "Ama siz uzun zamandır birlikteydiniz. Neden bunun senin yorulacağın bir şey olduğunu düşünsün ki?"

Bir omzunu kaldırdı. "Bence bazı insanlar bir şeyi kabullenmiş gibi davranıyor çünkü sonunda bir getirisi olacağını düşünüyorlar. Sonunda istediklerini elde edeceklerini düşünüyorlar ve bunun asla gerçekleşmeyeceğini anladıklarında artık rol yapamıyorlar."

Başımı salladım. "Hâlâ anlamıyorum. Bir insan neden rol yaparak zamanını boşa harcasın ki? Bir ilişkide rol yapmanın hiçbir anlamı yok. Asla yürümez."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirirken koyu renk kirpikleri gözlerini kapatacak şekilde aşağı indi. "Anlaştık."

Kahvemi yudumlarken, kafamın içinde dönüp duran binlerce soruyu ve çılgınca çırpınışları görmezden gelmeye çalıştım. Fincanımı indirirken ona baktım ve bakışlarımız kilitlendi. Ayrılmış dudaklarımdan hava sızdı. Colton bakışlarını kaçırmadı, ben de kaçıramadım. Bakışlarındaki yoğunluk karşısında tamamen çaresiz kalmıştım, karnımda oluşan heyecan dalgaları yerini nabzımı hızlandıran yavaş bir yanmaya bıraktı. Tek bir bakışı nasıl böyle bir tepki yaratabilirdi? Bakışları alçaldı, sık bir nefes aldım ve sıcaklığın damarlarımda dolaştığını hissettim. Yine ağzıma mı bakıyordu? Tanrım, burası gittikçe ısınıyordu.

Tanrım, bu adam... bakışları bile saftı... saf günah.

Boğazımı temizledim. "Peki... Nicole ile yollarınızı ne zaman ayırdınız?" "Yaklaşık altı ay kadar önce."

İfadem boş bırakırken buz, sıcaklığı kovaladı. Altı ay mı? Bu çok uzun bir süre değildi, özellikle de nişanlı oldukları ve altı yıldır birlikte oldukları düşünüldüğünde. Altı ay... hiçbir şeydi. Kevin'i kaybettikten sonra altı ay benim için hiçbir şeyi değiştirmemişti. Bir ilişkinin başarısızlığını altı ayda nasıl atlatabilirdi ki?

Peki bunun ne önemi vardı? Hayır, değildi ama hayal kırıklığının yükselişinde bir yanlışlık yoktu. Kendimi tokatlamak istedim.

Colton öne doğru eğildi. "Uğramak için başka bir nedenim daha vardı. Dün gece olanlarla ilgili."

"Elbette," diye mırıldandım, bir başka dehşet dalgası kendini belli ederken yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

Bana tuhaf tuhaf baktı. "Kanlı detaylara girmek istemiyorum-"

"Onlarla başa çıkabilirim." Ya da en azından yapabileceğimi düşündüm. Yapabileceğimden oldukça emindim.

O yarım gülümseme geri gelmişti. "Sizinle konuşurken dışarı çağrıldım, çünkü adli tabip cesedi almış ve elinde bazı kanıtlar vardı. Açıkçası, ölüm nedenini biliyoruz, ancak bugün muhtemelen bir kimlik tespiti yapacağımızı size bildirmek istedim."

"Oh." Artık ılık olan kahvemden bir yudum aldım.

"Ayrıca tuhaf bir şey görürsen hemen benimle iletişime geçmeni istiyorum, tamam mı?" Cebine uzanarak bir kartvizit çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Bakışlarım karta kaydı. Çok resmiydi. "Garip olan ne olabilir?"

"Sadece burada tanidik olmayan birinin dolaştığını fark ederseniz. Herhangi bir şey

kötü bir his uyandırıyor. Bu tür şeyler."

Başımı kaldırıp ona baktım, az önceki tedirginliğim geri gelmişti. "Endişelenmeli miyim?" "Hayır." Bu kez bana gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Sadece dikkatli ol."

Bu gerçekten içimi ısıtmadı ama beni arayamaz mıydı? Adresimi biliyorsa, cep telefonumu da biliyordur.

Gülümsemesi değişti ve yüzü yumuşadı. "Evet, seni arayıp bunu söyleyebilirdim."

Neredeyse fincanımı düşürürken çenem yukarı kalktı. "Akıl okuyabiliyor musun? Umarım değildir."

Bakışları yine o yavaş kayışı yaptı. "Şimdi zihnini okuyabilseydim ne keşfedeceğimi merak ediyorum."

Gözlerimi büyüttüm ve hiçbir şey söylemedim çünkü cidden, o etraftayken aklım yüzümü çukura dikmeye bir adım kalıyordu.

Uzanarak parmaklarıyla koluma dokundu. "Sadece seni aramak istemedim."

"Oh," diye tekrarlardım. Tanrım, bu konuşma olayını çok iyi biliyordum. Bu benim hatam değildi. Parmaklarının dokunuşu koluma ince bir ürperti göndermişti.

"Ve canım krep çekiyordu," diye devam etti. "Ve canınız krep çektiğinde, bunu güzel bir bayanla paylaşmak istersiniz."

Ağzım açıldı ama hiçbir kelime yoktu. Ayağa kalkarken kıkırdadı. "Gitmem gerek."

"Tamam," diye mırıldandım, fincanımı masanın üzerine koydum. Ayağa kalktım, onu kapıya kadar takip ettim ve aniden durduğunda neredeyse sırtından sıçırıyordum. Şakacı sırtışı bir kez daha ortaya çıktı. "Özür dilerim."

Colton başını yana eğdi. "İrtibatta olacağım Abby."

O giderken ve ben kapıyı arkasından kapatırken öne doğru eğildim, alnımı hafifçe kapıya vurdum ve düşüncelerimin onun ziyaretini olması gerekenden daha fazla büyütmesini engellemeye çalıştım.

Ama zordu.

"Ugh." Alnımı kapıya dayadım ve inledim.

Colton flört ettiğini itiraf etmişti, hem de çok çirkin bir flört. Yaptığı şey bu olmalıydı çünkü başka bir şey olmasına imkân yoktu. Zaten nasıl olabilirdi ki? Altı ay önce nişanlanmışken ve ilişkiyi kimin bitirdiğini söylememişken olmazdı.

Ayrıca, onun tipi değildim. Bunu kabul ederek kendimi kısa kesmiyordum. Colton... muhteşemdi. Editörlüğünü yaptığım kitapların kapaklarını süsleyebilecek türden erkeksi bir güzelliğe sahipti ve aynı zamanda tatlı-çekiciydi ve hatırladığım kadarıyla zekiydi. Peki ya ben?

Kitaplarda erkeği elde eden kadınlardan biriydim.

Ama gerçek hayatta değil.

Gerçek hayatta asla.

Bölüm 5

"Aman Tanrım, bu çok korkutucu." Jillian koyu kahverengi perçeminin ağır saçaklarını geniş kahverengi gözlerinden uzaklaştırdı. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Küçük bir kapatıcı yüzümdeki küçük kesikleri kapatmıştı ve ellerimin avuç içleri sadece arada bir acıyordu. "Korkunçtu ve hiç beklenmedik bir şeydi."

"Bunu kim beklerdi ki? Ugh." Jillian boş tabaklarına baktı. Önce yemeğimizi, sonra da cheesecakelerimizi bitirmiştik. "Hayal bile edemiyorum. Muhtemelen çılgılık atarak ve çırpınarak diğer yöne doğru kaçardım."

"Ben de aşağı yukarı öyle yaptım." Tabağımdaki küçük kek kırıntısına baktım ve son parçayı yersem ne kadar obur olacağımı merak ettim.

"Ve muhtemelen bu yüzden hayattasın," diye cevap verdi. "Babam bile kaçmak yerine savaşıma stratejisini haklı çıkarmakta zorlanırdı."

Jillian'ın babası Lima Academy'nin sahibiydi ve Philadelphia şehir merkezindeki geniş bina bir spor salonundan çok daha fazlasıydı. Dünyanın önde gelen karma dövüş sanatları eğitim tesislerinden biriydi. Jillian'ın Brezilya jiu jitsusunda yetenekli olan babası muhtemelen ninja gizliliğini kullanabilir ve karate becerileriyle adamları alt edebilirdi.

"Babandan bahsetmişken, baharda ayrılma fikrini nasıl karşılıyor?" Konuyu değiştirerek sordum.

Kollarını göğsünde kavuşturarak kabine yaslanırken yüzünü buruşturdu. Gerginlik güzel yüz hatlarına sızmıştı. "Hâlâ bu konuda tam olarak heyecanlı değil. Gözünün önünde olmamam fikrinden hoşlanmıyor. Sanki bir şey olacakmış gibi..." Başını sallayarak sözünü bitirdi. "Her neyse, Salı gecesi imza gününe gitmek istiyor musun?"

"Tiffany King'in imzası mı? Tabii ki." Yüzünde içten bir gülümseme belirince rahatladım. Babası hakkındaki konuşmalar genellikle çıkmaz sokaktı. "*A Shattered Moment*'ı imzalayacak."

Jillian perçemini yüzüne vurdu. "O kitaba bayıldım. Onunla birlikte başka bir yazar daha olmayacak mı?"

"Evet, sanırım Sophie Jordan ve Jay Crownover da orada olacak." Masamızın önünden geçen çifte baktım. "Kitapçada buluşmak ister misin?"

Bardağını kaldırırken başını salladı. "Yani," kelimeyi uzattı. "Şu bahsettiğin Colton denen adam mı? Liseye onunla mı gittin?"

İçimi çektim. Konuyu neden ona getirdiğimi bile bilmiyordum ama getirmiştım ve bana söylediği her küçük şeyi takıntı haline getirmek istediğimi itiraf edecek kadar kadındım ama tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

Jillian başını yana çevirdi ve bana yan gözle baktı. "Biliyor musun, daha önce ondan bahsettiğinde kızarmıştın."

"Yapmadım."

"Evet, yaptın."

Gözlerim kısıldı ama güldüm çünkü evet, muhtemelen öyleydim. "Lisedeyken en çok ona aşkıttım ve bunun korkunç olduğunu biliyorum çünkü Kevin'la birlikteydim ve bu muhtemelen beni korkunç bir insan yapıyor."

"Hayır, değil." Gözlerini devirdi. "Biriyle birlikte olman etrafındaki herkesi görmezden geldiğin anlamına gelmez."

"Doğru." Durakladım. "Ve Colton ateşliydi." Jillian kıkırdadı. "Seksi miydi?"

"Ve şimdi de hot'a fazladan bir 'o' ve 't' koyuyor. O... o aslında beni hatırladı. Hangi sınıfı paylaştığımızı biliyormuş gibi."

Kaşları kalktı, perçemlerinin altında kayboldu. "Gerçekten mi?"

Burnumu kıvrırırken başımı salladım. "Ve sanırım benimle flört ediyordu. Tamam, kesinlikle benimle flört ediyordu ama bence o sadece bir flörtçü. Ve flört eden erkekler herkesle flört eder." Durakladım. "Acaba bir cümlede kaç kez 'flört' diyebilirim?"

Jillian dudaklarını büzerek gülümsedi. "Nefes alan her şeyle flört eden erkekleri iyi bilirim." Boş masaya bir göz attı. "Her neyse, belki ilgileniyordur."

"Ah, bundan emin değilim." Boyun eğerek son küçük kek kırıntısını da aldım.

Kaşlarını çattı. "Neden? Sen akıllı ve komiksin. Güzelsin ve kitapları seviyorsun. Neden ilgilenmesin ki?"

"Teşekkürler," diye güldüm. "Ama altı ay öncesine kadar nişanlıydı." "Ah." Dudakları büzüldü.

"Daha önce ciddi bir ilişki yaşamış olmasını yargılamıyorum çünkü ben de öyleydim ama..." Tekrar gülerek kendimi durdurdum. "Bunu neden bu şekilde düşünüyorum ki? Dün gece onu gördüm çünkü tanık olduğum bir cinayeti soruşturan dedektifti ve bu sabah da bana uğradı." Başımı sallayarak bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. "Bunu bu şekilde düşünmeme bile gerek yok."

"Bilmiyorum," diye yanıtladı bir süre sonra. "Ama tüm bu olanlar bana bir tür romantizm mecazını hatırlatıyor."

İçimden bir kahkaha daha patladı. "Kesinlikle öyle, ama gerçek hayatta işler hiç de öyle yürümüyor."

Gerçek şu ki, bu tür şeyler sadece kitaplarda olsa bile, gizlice benim başıma gelmesini hayal ediyordum. Bir çeşit kız fantezisinin yetişkin versiyonu gibi.

Bakışlarında uzaklara dalan bir ifade belirdiğinde omuz silkti ve yanıtı yumuşak oldu. "Bundan emin değilim. Sonsuza dek mutlu sonların gerçek hayatta da var olduğuna inanmak istiyorum - inanmaya ihtiyacım var." O anda birden on dokuz yaşından çok daha yaşlı göründü. "Hepimiz için."

* * * *

Yemekten sonra kasabadaki markete uğradım ve birkaç gerekli iş malzemesi aldım.

Kahve.

5 saatlik enerji içecekleri.

Skittles.

Çikolata.

Coke Zero.

Bunlar olmadan, iş kurguya geldiğinde hemen hemen hiçbir işe yaramazdım. New York'ta çalışırken masamda bu beş şeyden üçüyle dolu bir çekmece vardı.

Çıkış yapmak çok kolaydı ve azalan gün ışığına doğru geri dönerken alışveriş arabasını yerleştirdim ve çantamı ve soda kutumu ölümüne tuttum. Cumartesi gecesi olmasına rağmen, kıcımlı eve götürüp rahat eşofmanlarımı giydiğimde çalışıyor olacaktım. Evden çalışmak garip saatler geçirmem anlamına geliyordu.

Ya da başka bir deyişle, neredeyse her gün çalıştım.

Her gün bir ofise gittiğim zamanlara kıyasla şimdi kesinlikle daha fazla çalışıyorum. O zamanlar ev ile işi birbirinden ayırmak daha kolaydı. Şimdi o kadar değil.

Arabama yaklaşırken adımlarım yavaşladı. Dükkâna girdiğimde arabamın yanındaki park yeri boştu ve girip çıkarken birçok boş alanın yanından geçmişim ama şimdi şoför tarafıma bir minibüs park etmişti.

Sıradan bir minibüs değil. Ürkütücü, beyaz, penceresiz, adam kaçırır tipte bir minibüs.

Minibüsten birkaç adım ötede durduğumda midem bulandı. Belki de dün gecedен sonra paranoyaklaşıyordum. Ya da belki Colton'ın tuhaf şeylere dikkat etmem konusundaki uyarısıyla ilgiliydi, ama her iki durumda da midemin çukurunda küçük bir korku topu oluşmuştu.

Çanta parmaklarımı kesmeye başlamıştı ve kola kutusu ağırlaşıyordu. Ne yapabiliirdim ki? Yiyeceklerimi bırakıp kaçabilir miydim? Colton'ı mı arasaydım, çünkü benimkinin yanına park etmiş bir sürüngen minibüsü vardı?

Tanrım, çok fazla Investigation Discovery kanalı izledim.

Sonra, ben bir şey yapmaya karar veremedim, yolcu kapısı gıcırdayarak açıldı ve bir erkek dışarı çıktı. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Bir iş minibüsünden dışarı adım atmaya aitmiş gibi görünmüyordu. İmkânı yok, olamaz. Yargılayıcı olmaya çalışmıyordum ama koyu renk pantolonu, içine sokulmuş lacivert gömleği ve cilalı elbise ayakkabıları paslı, kırık dökük sürüngen minibüse uymuyordu.

Koyu renk güneş gözlükleri gözlerini gizliyordu ama bana baktığı izlenimine kapılmıştım. Muhtemelen orada aptal gibi durduğum içindi ama günün bu saatinde neden güneş gözlüğüne ihtiyacı olduğunu anlayamadım. Omurgamdan aşağı süzülen ürperti ve parmaklarımdaki uyuşukluğu görmezden gelerek, market poşetini ölümcül bir silaha dönüştürmeye tamamen hazır bir şekilde tekrar yürümeye başladım.

"Güzel bir gece, değil mi?" diye seslendi adam.

Ağrıyan parmaklarım plastik torbanın askısını sıkıca kavradı. Gülümsemedim. Cevap vermedim. Ürkütücülüğün sınırı yoktu ve minibüsün arkasına yaklaştığımda, bir grup deli palyaçonun atlayıp beni kaçırmaya çalışmasına hazır bir şekilde minibüsten uzaklaştım.

Tabii ki kapılar açılmadı. Sürücü kapısına gitmeden önce yolcu tarafına yürüyecek ve minibüste başka biri olup olmadığını görmeye çalışacaktım. Kulağa yasal geliyordu.

"Adın Abby, değil mi?" dedi adam.

Hava ciğerlerimde dondu, sanki sıfırın altındaki sıcaklıklara girmiş gibiydim. Vücudumdaki minik tüyler sanki bir hamamböceği ordusu derimin üzerinde serbestçe dolaşıyormuş gibi yükseldi. Omzumun üzerinden ona baktım.

Minibüsünün arkasında durmuş, dudaklarını büzerek gülümsüyordu. Soğuk bir gülümseme. Yırtıcı. "Plymouth Meeting'de doğup büyüyen Abby Ramsey mi? Dört yıl kadar önce bir trafik kazasında trajik bir şekilde hayatını kaybeden lise aşkıyla evlenen? Evden serbest editör olarak çalışan Abby Ramsey mi?"

Vay anasını.

Pazar günü lanet olası taşaklar.

"Evet, o sensin," diye devam etti. "Dün gece hakkında konuşmamız gereken bir şey gördün."

Konuşmak yapmamız gereken son şeydi. Onunla yüzleşirken kalbim göğsümde çarpıyordu. Park yeri neden şimdi bu kadar boş görünüyordu? Boş değildi. İnsanlar etrafta dolanıyordu ama kimse bize dikkat etmiyordu. Bakışlarım marketin girişine yöneldi, kaçmam gerekirse ne kadar uzağa gidebileceğimi kestirmeye çalışıyordum.

Pek koşucu değildim.

Öne doğru bir adım attı ve ben irkildim, ağır çantayı kaldırdım, daha da yaklaşırsa sallamaya hazırlandım. Ellerini kaldırdı. "Sana zarar vermeyeceğim."

Meşhur son sözleri. "Bana daha fazla yaklaşma."

"Ben değilim. Seni mutlu edecekse küçük sohbetimizi uzaktan da yapabiliriz." Tekrar gülümsedi ama bu ürperticiydi. "Anlamayı istediğim tek şey, ve bunu gerçekten anlamayı istiyorum, dün gecedен kimseyi teşhis edemeyeceğin."

Midemde buz gibi bir düğüm oluştu.

"Hepsi bu kadar ve bu önemli bir şey değil, değil mi? Şu andan itibaren çeneni kapalı tutarsan kötü bir şey olmaz. Sen de kötü bir şey olmasını istemezsin, değil mi?"

Yanıt veremeyecek durumdaydım, kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Bu bir tehditti, çok ince örtülü bir tehdit. Bir parçam bunun olduğuna inanamıyordu.

"Çeneni kapalı tuttuğundan emin olmak istiyoruz," dedi aynı dostane, sohbet tonuyla. "Ve sanırım ne kadar ciddi olduğumuzu hemen anlayacaksın."

Tam o sırada yolcu camı açıldı ve tek gördüğüm bir kolun dışarı uzandığı oldu. Bir el minibüsün yan tarafına vurdu ve kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu. Adam geri çekildi ve ellerini birbirine vurarak "Şimdi size iyi akşamlar" dedi.

Minibüse doğru yürüyüp içine tırmanırken kıpırdamadım. Eski şey canlanmaya başladığında ya da önündeki boş yere doğru çekip sola dönerek otoparktan çıktığında da kıpırdamadım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Sersemlemiş bir halde, sarsak ve hızlı hareketlerle alışveriş malzemelerimi arabamın bagajına ittim ve sonra direksiyona geçtim. Bundan sonra ne yapacağımı bir saniye bile düşünmedim. Polisi aramamamın imkânı yoktu. Unutun bunu. Yemeğe çıkmadan önce Colton'ın kartını çantama tıktırmıştım. Zihnim acele ediyordu. Onu aramak mantıklıydı çünkü neler olduğunu biliyordu. 911'i aramak, onlara her şeyi baştan anlatmak zorunda kalacağım anlamına geliyordu.

Titreyen bir elle çantamdan cep telefonumu çıkarırken, beklenmedik tiz zil sesi içimden küçük bir çığlık kopardı. Tanrım. Ekrana baktım. Tanımadığım yerel bir numaraydı. Normalde cevap vermezdim ama bilinmeyen bir nedenden dolayı bu sefer cevap verdim.

Kulağıma götürdüm ve "Alo?" diye mırıldandım. "Abby?"

Boştaki elim direksiyonun üzerine düştü. Sesi hemen tanıdım. "Colton? I-" "Tanrıya şükür cevap verdin," diyerek sözümü kesti. "Neredesin sen?"

Gözlerimi yavaşça kırpıttım, tamamen şaşımıştım. "Ben... Ben Mona'nın yakınındaki... yakınındaki marketin otoparkında oturuyorum."

"Beni dinlemeni istiyorum, tamam mı?" Bir arabanın kapısının çarpma ve motorunun çalışma sesi duyuldu. "İçeri girmeni ve orada kalmanı istiyorum, tamam mı? Eve gitme."

Bölüm 6

Colton'ın istediği şeyi yaptım sayılır. Markete gidip eczanenin yanında bekledim ve küçük kardeşi Reece'in sürgülü kapıdan içeri girdiğini gördüğümde gerçekten kötü bir şey olduğunu anladım.

Şerif yardımcısı olan Reece üniformasını giymişti. Reece'i kasabada sık sık görüyordum ve Mona's'taki barmenlerden biriyle ciddi olarak çıktığını biliyordum, okula birlikte gittiğimiz bir kızdı, ama ortaya çıkan kişinin o olması içimi ürpertti.

"Evinizde bir şey oldu," dedi ve bana söyleyeceği tek şey buydu.

Colton şehirden gelene kadar benimle beklemesi gerekiyordu ama ben bunu yapmayacaktım. Evimde bir şey olduğunu söyleyip sonra da öylece durup beklememi nasıl bekleyebilirdi? Orası benim *evimdi*. Uzun tartışmalardan ve bize doğru yönelen bir avuç endişeli bakıştan sonra Reece bana eve kadar eşlik etmeyi kabul etti ya da buna razı oldu.

Biz dışarıda yürürken yıldızlar gökyüzünü süslemeye başlamıştı, Reece bir yandan da "Colton canıma okuyacak" diye mırıldanıyordu.

Reece'e bir bakışım bana bunu söylemenin yapmaktan daha kolay olacağını söyledi. Evet, boy konusunda Colton'ın ondan bir iki santim üstünlüğü vardı ama Reece kendi başının çaresine bakabilirdi.

Belediye arabasıyla beni evime kadar götürmüştü. Yol boyunca ellerim ağrımişti ve park yerime çektiğim anda ağlamak istemiştim.

Yapmamıştım.

Arabadan indiğimde ve açık ön kapımın önünde duran iki memuru gördüğümde değil. Kırılan ön camı gördüğümde ağlamamıştım. Ve şimdi, Reece'in etrafından dolaşıp içeri girerken, son yirmi dört saatte olan her şeyin ağırlığının üzerime çökmesine izin veremezdim.

Pencerenin yanında duran televizyon devrilmiş, paramparça olmuş ve yere düşmüştü. Yanında kocaman bir beton blok duruyordu. Birinin o şeyi pencereden nasıl atabildiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Ona baktığımda Reece, "Hasarlı görünen başka bir şey yok," dedi. Ellerini görev kemerine dayamıştı. "Ama hiçbir şeyin çalınmadığından emin olmak için etrafı kolaçan etmene ihtiyacımız olacak."

Titrek bir nefes alarak gördüklerimi anlamaya çalışırken başımı salladım. Bunun dün gece olanlarla ya da bakkalın önündeki serseri adamla ilgisi olmamasına imkân yoktu ama yine de inanmakta zorlanıyordum. Gözümün önündeki kanıtları görmezden geldiğim için değil.

Reece, "Evinizin her iki yanındaki komşular evde değildi," diye açıkladı. "Başka kimse bir şey duymamış. Sağ taraftaki komşunuz eve gelip olayı gördüğünde hemen polisi aradı."

Bahsettiği yaşlı kadın Betty'ye teşekkür etmem gerekiyordu. Eve döndüğümde her şeyin üstüne bir de bunu görmek korkunç olurdu.

"İyi misin Abby?" Reece yaklaşarak sordu. "Birinin evinize böyle bir şey yapmış olması gerçeğiyle başa çıkmanın zor olabileceğini biliyorum."

"Sanırım bunu çok sık görüyorsunuz, ha?" Başka bir memur eldivenli elleriyle ağır çimento tuğlayı kaldırırken parmaklarımdaki kan akışını hafifletmek umuduyla parmaklarımı birbirine geçirdim. O anda aklıma bir şey geldi. "Colton bunu nereden biliyordu?" Bu onun yetki alanına girmiyordu.

Reece diğer memurun bloğu evin dışına taşımasını izledi. "Ne olduğundan bahsetti

Dün gece onu gördüğümde senden bahsetmişti." Colton'inkinin neredeyse aynısı olan yarım bir sırtıma belirdi. "Bu garip çünkü normalde tanıklardan ya da bu sabah biriyle krep paylaştığı gerçeğinden bahsetmez."

Ellerim hareketsiz kaldı ve gözlerim büyüdü.

"Olaya müdahale eden ikinci memur bendim," diye devam etti Reece, gülümsemesi kaybolmuştu. "Yan komşumuz senin adını söylediğinde Colton'ı aradım."

Buna izin var mıydı? Bilmiyordum. Birden kemiklerim yoruldu, sandalyeye doğru yürüdüm ve oturup derin bir nefes verdim. Kevin'in ölümünden bu yana geçen yıllar boyunca, olaylarla nasıl başa çıkacağımı öğrenmişim. Dün gece, o küçük çöküşü yaşamama izin vermişim. Bu anlaşılabilir bir şeydi. Bir cinayete tanık olmuştum. Eğer bir şey hakkında çıldıracaksanız, bu çıldırılacak şeyler listesinde en üst sıralardaydı. Ama şimdi kendimi toparlamam gerekiyordu. Küçülen bir menekşe değildim, histeriye yatkın biri de değildim.

Görevli memur geldi ve tüm sorularını cevapladım. Evden ne zaman ayrılmıştım? Nereye gitmişim? Onlara markette durduğumu ve ardından sürüngen minibüsteki sürüngen adamı anlattığımda Reece dikkat kesildi.

"Neden dükkânda bir şey söylemedin?" diye sordu, cebindeki telefonuna uzanırken gözleri keskinleşmişti.

"Um, eve gitmemenin korkunç mesajıyla biraz dikkatim dağılmıştı," dedim. "Ama şimdi söylüyorum."

Reece ağzını açtı ama ne söylediğini tekrar düşünüyor gibiydi. "Hemen döneceğim." Dışarı çıkarken telefonunu kaldırdığını gördüm.

Kalkıp Reece'in önerdiği şeyi yapana kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Ofisime ve yatak odama odaklanarak her yeri kontrol ettim. Kaybolan değerli bir şey yoktu, Reece odamda belirttiğinde ona da bunu söyledim.

Penceredeki tuğlanın ne olduğunu biliyordum.

Bir mesaj.

El değmemiş mücevher kutumun önünde dururken ürperdim. Mesaj alınmıştı ama bu dinleyeceğim anlamına gelmiyordu. Bir memura ve Reece'e zaten söylemişim ve Colton'a da söyleyecektim.

"Abby?" diye gürledi derin bir ses alt kattan. "Reece?"

Colton'ın sesini duyunca döndüm ve Reece "Buradayız" diye cevap verdi.

Birkaç saniye sonra Colton kapıda belirdi. Sabahtan beri değişmiş, polis tarafından verilen farklı bir polo giymişti. Yatak odasına girerken mavi gözlerini bana dikmişti.

"İyi misin?" diye sordu.

Reece, "O iyi," diye cevap verdi ve Colton ona bakınca gözlerini devirdi. "Ben iyiyim," diye ısrar ettim, ellerimi eteğimin üzerinde düzelterek. "Sadece biraz sarsıldım."

Colton odayı geçti ve bir kalp atışı içinde tam önümde durdu. Bir eli tanıdık, rahatlatıcı bir hareketle enseme kıvrıldı. Diğeri omzuma kondu. Gözlerimiz kilitlendi ve dudaklarım ayrıldı.

"Dükkândaki adam sana zarar falan vermedi, değil mi?" diye sordu, bakışları dikkatle benimkileri arıyordu.

"Hayır," diye fısıldadım, zorlukla yutkunarak. "Bana sadece... ağzımı kapalı tutmam gerektiğini söyledi. Dün gecedен kimseyi teşhis etmemem gerektiğini söyledi. Sonra da mesajın ne kadar ciddi olduğunu hemen anlayacağımı söyledi."

Bakışları yüzümde gezinirken Colton'ın çenesindeki bir kas esnedi. "Neden beni aramadın?"

"Arayacaktım. Seni aramak için telefonumu elime alıyordum ama önce sen beni aradın. Burada olanlara o kadar hazırlıksız yakalanmışım ki buna odaklandım," diye açıkladım.

Eli enseme sıkılaştı. Bu daraltıcı ya da tehditkâr bir hareket değildi. Garip bir şekilde şefkatliydi. Samimi. Bir emniyet mensubu olarak beni rahatlatmak için yapması gerekenin çok ötesindeydi.

O an, aramızda her ne oluyorsa, uzayıp gidiyordu. Orada bir şey vardı, bir sarsıntı. Canlı bir kabloya dokunmak gibi. Duyulabilir bir nefes çekti. Parmakları omzuma yayıldı ve aramızdaki küçük mesafeyi yok etmek, bedenimi onunkine bastırmak için ani bir dürtü beni zorladı. Hiç düşünmeden öne doğru bir adım attım.

Reece boğazını temizledi.

Kızarak Colton'ın bakışlarındaki sinir bozucu yoğunluktan uzaklaştım. Elini ensemden çekip yanına bıraktığında bir ürperti onu takip etti.

Colton bir süre sonra, sesi normalden daha sert bir şekilde, "Bana dükkânda tam olarak ne olduğunu anlatmanı istiyorum," dedi.

Ben de aynen öyle yaptım.

Hem Colton hem de Reece'in yatak odamda olması garipti. Onların varlığı odamı olduğundan çok daha küçük hissettiriyordu. Başka zaman olsa, karşımda polis olan olağanüstü çekici iki erkek kardeşin durması beni eğlendirirdi ama her şeyden çok etkilenmişim.

Dün geceki cinayet.

Colton bu sabah kreplerle geldi. Ürkütücü minibüs dostum.

Tahrip edilmiş mülk.

Ve şimdi Colton'ın ortaya çıktığındaki davranışları ve o kıvılcım? Tenim hâlâ karıncalanıyordu.

Hepsi yirmi dört saat içinde. Çılgıncaydı. Hayatım normalde sıkıcıydı.

Colton'ın tüm sorularını yanıtladığımda evde sadece biz vardık. Reece diğer memurdan çok kısa bir süre sonra başka bir çağrıya cevap vermek için ayrılmıştı ve saat ona yaklaşmıştı.

Colton birkaç telefon görüşmesi yapmak için aşağıya inmişti ve ben onu takip etmekte yavaş davrandım. Ilık bir esinti kırık pencerenin önündeki perdeleri karıştırdı ve bakışlarım yere kaydı. Cam kırılmıştı. Televizyon da düzeltilmişti, kırık yüzü üzücü bir manzaraydı.

Merdivenlerden inip mutfığa baktığımda Colton'ın bardağı çöp kutusuna attığını gördüm. Hâlâ telefonla konuşuyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dediğini duydum farası tezgâhın üzerine koyarken. "Nasil çalıştığını biliyorsun. Hepimiz onun nasıl çalıştığını biliyoruz." Arkasını döndüğünde bir duraklama oldu. Gözleri benimkilerle buluştu. "Evet," diye telefona konuştu. "İrtibatta olacağım."

Birdenbire utanarak pencereye baktım ve merdiven boşluğunun yanında dururken tekrar ona döndüm. "Temizlediğin için teşekkür ederim. Bunu yapmana gerek yoktu."

Telefonunu tezgâhın üzerine koydu ve bana doğru gelmeye başladı. Tüylerim diken diken oldu. "Bu gece pencereyi kapatacak bir şeyin var mı? Yarın hırdavatçıya gidip biri gelip değiştirene kadar kaplamak için tahta alabilirim."

Düşüp başımı mı çarptım? "Bunu yapmak zorunda değilsin. Teşekkür ederim, ama-"

"Bunu yapmak zorunda olmadığımı biliyorum. Yapmak istiyorum." Uzun bacaklı adımlarıyla önümde durması hiç zaman almadı. "Yarın izinliyim ve bir telefon almazsam şimdi zamanım var."

Yardımini kabul edip etmemem gerektiğini tartarken başımı geriye eğip bakışlarını karşıladım. Kabul etmemek aptalca görünüyordu ama onun benim için... benim için yapacağı çok şey vardı.

"Yolundan çıkmanı istemiyorum,

Colton."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Senin için yolumdan çekilmeyi umursamıyorum." Elini üstümdeki merdiven korkuluğuna koydu. "Hiç de değil."

Bu sabahki çılgın, muhtemelen etobur kelebek çırpınışları geri dönmüş, midemde kıpırdanmaya başlamıştı.

"Sana yardım etmeme izin ver," diye yumuşak bir sesle ısrar etti. Sığ bir nefes aldım. "Tamam."

Elini korkuluktan kaldırıp saçımdan bir parça yakalayarak yanağımdan geriye doğru fırçaladığında gülümsemesi büyüdü. "O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Öyleydi ve ben nedenini bile anlamadım.

"Pencereyi örtmek için kullanabileceğim bir muşambanız var mı?" diye sordu.

"Arka taraftaki kulübede bir tane var. Ben taşındığımda oradaydı ve iyi olup olmadığını bilmiyorum."

"Kontrol edeceğim." Dönmeye başladı ve sonra durdu. Parmaklarının ucunu çenemin altına yerleştirerek başımı geriye doğru eğdi. Kalbimin durma ihtimali çok yüksekti. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

O anda muhtemelen istediği her şeyi yapabilirdi. "Elbette."

Sol yanağında bir gamze belirdi ve sonra alt dudağını ısırdı. Bununla ilgili bir şey beni çok derinden etkiledi. Onun dişleri olmak istedim. Ya da dudağı. Lanet olsun, bunun herhangi bir parçası olmak isterdim.

"İkinci şanslara inanır mısınız?" diye sordu.

Bu soruyu sormasını beklemiyordum ama cevabım hemen geldi ve gerçekte, derinden hissettiğim bir şeydi. "Evet."

"Güzel." Parmağı çenemden yukarı kayd ve başparmağı dudağımın altındaki deriyi yumuşattı. "Ben de öyle."

Bölüm 7

Sonunda şans yüzüme gülüyordu. Colton'ın barakadan topladığı muşamba kullanılabilir durumdaydı. O koli bandını çıkarırken ben bir fincan kahve koydum ve sonra onun penceremi kapatmasını izlemiyormuş gibi yaptım.

Onu izliyordum. Yani, kim izlemez ki? Muşambayı serdiğinde eğildi ve Tanrı aşkına, bu adamın *harika* bir poposu vardı. Ve sonra onu asmaya başladığında, gömleğinin altında dalgalanan ve gerilen kasların inanılmaz görüntüsüne tanık oldum.

O adamı çıplak görmek için neler vermezdim.

Bu sırada, Pazartesi sabahı sigorta şirketimle irtibata geçmeyi aklıma not ettim, yani önceliklerimi belirlemede tamamen başarısız değildim.

Fincanını ona doğru götürdüm ve sehpanın üzerine koydum. Bir köşede çalışırken omzunun üzerinden baktı. "Teşekkürler."

Zaten yardım etmeye çalıştığım ve neredeyse kovulduğum için kanepeye oturdum. "Bunun için gerçekten minnettarım."

"Sorun değil." Kasetin bir bölümünü yırttı. "Seninle konuşmam gereken birkaç şey var. Seni yarın bilgilendirmeyi planlıyordum. Belki bu sefer krep yeriz."

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım ve sözlerinin büyüleyici bir çapkınlıktan daha fazlasını ifade etmesini diledim. "Tamam."

"Kurbanın kimliğini tespit ettik." Bana bilgi verirken muşambayı sağ tarafa doğru uzattı. "Pek namuslu bir vatandaş sayılmaz ama sicili çoğunlukla küçük suçlar ve birkaç uyuşturucu ihlalden oluşuyor. Görünüşe göre Cuma gecesi olanlar daha çok bir mahalle kavgasıymış ama belli ki bundan daha büyük bir şey."

Omurgam sertleşti. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ürkütücü minibüslü adam bana bu izlenimi verdi." "Öldürülen adam Isaiah Vakhrov için çalışıyordu. Adını hiç duydun mu?" "Hayır. Duymalı mıydım?"

Başka bir bant parçasını yırtarken başını salladı. "Uzun, sağlıklı ve güvenli bir hayat yaşamak istiyorsan hayır. Isaiah Vakhrov şehri hemen hemen yönetiyor, ama çitin doğru tarafından değil, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Her şeyde parmağı var. İşlerinin bir kısmı yasal, bir kısmı değil. Onun yüzünden bu şehre çok fazla uyuşturucu girip çıkıyor."

Kaşlarımı çattım. "Yani, o bir çeşit suç lordu mu? Ve bunu herkes biliyor mu? Yaptığı şeyi nasıl hâlâ yapabiliyor?"

"Çünkü dediğim gibi, eli pek çok şeye bulaşmış durumda ve bu da cebinde pek çok insan olduğu anlamına geliyor. O bir teflon. Hiçbir şey yapışmaz."

"Vay canına," diye mırıldandım.

"Her neyse, öldürülen adam Isaiah için çalışıyordu ve bu eyaletteki her bok çuvalının ve bizimkilere dokunanların bildiği bir şey var ki, kafanızın arkasında bir hedef istemediğiniz sürece Isaiah'ın adamlarına bulaşmazsınız. Tetikçiler her kimse ya çok zeki değiller ya da beyinden çok taşakları var. Ve her kim için çalışıyorlarsa bu bağlantının kurulmasını istemiyor," dedi. "Bu da mağazada olanları ve bunu açıklıyor. Biri seni teşhis etti. Cuma gecesi olay yerinde takılan herhangi biri olabilir ya da..."

Ya da polis departmanından biri olabilirdi. Tanrım, bu gerçek olamazdı.

"Isaiah'ı tanıyorsam, o tetiği kimin çektiğini bizden önce bulacaktır." Gülüşü

mizahtan yoksundu. "Neredeyse her zaman yapar. Ve bunun icabına bakacak. Ama sevmediğim şey, o serseriler için çalışan her kimse, senin peşine düşmesi." Kaseti çekti. "Bir daha sana yaklaşamayacaklar."

Bunu söyleme şekli beni neredeyse tek başına bunu sağlayabileceğine ikna etti. Buna inanmak istiyordum ama günün yirmi dört saati yanımda olamazdı. İçimde tuttuğum korku beni sıkıştırdı. "Bu Isaiah için endişelenmeli miyim?"

"Gerçekten mi?" Kasları omurgası boyunca hareket etti. "Hayır. Ama o iyi bir adam değil. Sakın onu bu konuda yanlış anlama ama kendine has ahlaki kuralları ve davranış biçimleri var. Kadınlara ya da çocuklara karşı şiddet, onun kötü tarafına geçmenin kesin bir yoludur. Sizi yalnız bırakacaktır."

Kahvemden bir yudum alarak, "Bu biraz rahatlatıcı," diye mırıldandım.

"Sayılır." "Yine de söylemeliyim ki, tüm bunlarla bir şampiyon gibi başa çıkıyorsun."

Pazularının bükülme şekli dikkatimi biraz dağıttı ve ağzımdan "Dün gece uyuyana kadar ağladım" diye kaçırıverdim.

Colton sustu.

Gözlerim büyüdü. "Aman Tanrım." Elimi alnımın üzerine koydum. "Bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum."

Ellerini indirerek, bana bakarken muşambanın yana doğru savrulmasına izin verdi. Koli bandı rulosu parmaklarının arasından sarkıyordu.

Sıcaklık yanaklarımı istila etti. "Yani, ağlamaktan falan hoşlanmadım ve çok fazla ağlamam. Sadece-"

"Tatlım, hiçbir şeyi açıklamak zorunda değilsin. Dün gece bir şeyler gördün." Elindeki bant rulosunu sandalyenin koluna bırakarak sehpanın etrafından dolaştı ve sehpayla benim arama girdi. Elimdeki fincanı alıp kendi fincanının yanına koydu ve önümdeki masanın köşesine oturdu. Eğilip kollarını kalçalarına dayadığında dizlerimiz birbirine o kadar yakındı ki. "Duygusal bir tepki vermen beklenen bir şey. Eğer yapmamış olsaydın, endişelenirdim. Dürüst olmak gerekirse, böyle bir şey gördükten sonra yalnız kalman fikri hoşuma gitmedi."

"Neden?" Kendimi durduramadan sordum. "Neden umursuyorsun?"

Başını yana doğru eğdi. "Bu tür bir soru hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin değilim."

Yavaşça nefes verdim. "Yani, tüm tanıklarınıza bu şekilde mi davranıyorsunuz? Onlara sabahları krep getirip tahrip edilmiş camları mı tamir ediyorsunuz?"

Colton kaşlarını kaldırdı. "Hayır."

Bu açık bir cevaptı. "O zaman neden şimdi yapıyorsun?"

"Sana ikinci şanslara inanıp inanmadığını sorduğumda, evet diyeceğini umuyordum." O kalın kirpikler kalktı. "Yollarımızın tekrar kesişmesi hoşuma gitmedi ama iyi ki kesişti."

Söyleyecek bir şey yoktu.

Şakacı bir sırıtış belirdi. "Seni lisedeyken fark etmişim Abby. Güzel ve zeki olduğunu düşünmüştüm. Her zaman sınıfa ilk giren ve en son çıkan kişi olman hoşuma gidiyordu."

Aman Tanrım, her zaman ilk giren ve son çıkan ben olurdum.

"Herkese iyi davranman hoşuma gitti, bunu hak etmeyen pisliklere bile," diye devam etti, masmavi gözleri parlıyordu. "Yani, evet, seni fark ettim, ama bir erkek arkadaşın vardı. Her zaman bir erkek arkadaşın vardı. Buna saygı duydum ama senin de beni fark ettiğini biliyorum."

Yanaklarımda artan sıcaklığın utançla hiçbir ilgisi yoktu.

"Biliyor musun, her birkaç yılda bir aklımdan geçiyorsun. Gerçek bu." Gözleri benimkilerle

buluřtu ve tutuldu. "Her zaman beklenmedikti. Asla hoř karřılanmadı. Beni dūřündün mü?"
"Evet, seni dūřünmūřtüm," diye fısıldadım.

Sırıtişı kendini beğenmişliğe dönüştü. "Tabii ki."

İtiraf ettiği şey karşısında afallamıştı ama hâlâ bir anlam veremiyordu. "Geri taşındığımdan beri seni kasabada görüyorum Colton. Dükkânda ya da sinemada." Başka biriyle birlikte olduğu kısmını atladım çünkü bunun konuyla ilgisi yoktu. "O zaman beni hiç fark etmedin."

"Eğer bu doğruysa, o zaman ben lanet bir aptalım."

Gözlerimi kııptım ve bakışlarım onun düzgün biçimli ağzına odaklandı. Ağzı nasıl bir histi? Sert miydi? Yumuşak mı? İkisinin karışımı mı? Ve tadı nasıldı? Kahve ve erkeğin muhteşem bir karışımı olduğuna bahse girerim. "Colton-"

"Seni fark etmeliydim. Kahretsin, fark etmemiş olma fikrinden nefret ediyorum." Ses tonu içtenlikle doluydu. "Seni şimdi fark ediyorum, Abby."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Bu gerçek gibi görünmüyor." İçinden bir kıkırdama yükseldi. "Neden olmasın?"

"Çünkü böyle şeyler gerçek hayatta olmaz," dedim ona, arkama yaslanıp ağzının tam olarak nasıl hissettirdiğini ve tadının neye benzediğini öğrenmeye karar vermeden önce boşluğa ihtiyacım vardı. "Olmaz."

Kaşları birbirine çatıldı. "Bunlar oluyor. Bu gerçek hayat."

"Ne dediğimi anlamıyorsun." Derin bir nefes aldım. "Senin gibi son derece muhteşem erkekler-"

"Sence ben çok mu güzelim?" Sırıtişı yeniden belirdi ve sol gamzesi de ortaya çıktı.

Ona donuk bir bakış attım. "Sanki bunu bilmiyorsun. Mesele de bu zaten. Sen muhteşem, kendine güvenen bir polissin ve ben de iki ayak üzerinde yürüyen en kötü şey değilim, ama senin gibi bir adamın ilgisini çekecek türden bir kadın değilim. Bu sadece kitaplarda olur."

Bir süre bana baktı ve sonra başını salladı. "Öncelikle, senin gibi kadın derken ne demek istiyorsun?"

"Bunu senin için hecelelememe gerçekten gerek var mı?" Gözleri kısıldı. "Evet, evet gerek var."

Hayal kırıklığı yükseldi, bir ateş karıncaları ordusu gibi tenimde yarıştı. Ciddi olamazdı. "Seni sinemada birlikte gördüğüm kadına benzemiyorum. O uzun boylu, zayıf, *güzel* bir sarışındı. Bu dünyada hiç kimse beni o güzel kadın ve seksi adam olarak tanımlamaz. "Vay be, gerçekten de sıradan biriyle birlikteymiş." derler. Ve ben ortalama bir hatun olmaktan gayet memnunum. Ne olduğumu biliyorum, o yüzden bu hiç mantıklı değil. Demek istediğim, sadece azgın değilseniz ve sevişmek istemiyorsanız ve şu anda başka bir beklentiniz yoksa, o zaman bu daha mantıklı sanırım."

Ağzını açtı, kapattı ve sonra tekrar denedi. "Eğer azgınsam ve sevişmek istiyorsam?"

Evet, bunu söylediğime ben de inanmadım.

"Tatlım, kaç yaşında olduğumu sanıyorsun ki tek derdim sevişmek olsun?" diye sordu.

"Yani, ben de azıyorum ve sevişmek istiyorum ve aşağı yukarı aynı yaştayız." Gerçekten çenemi kapatmam gerekiyordu. "Tüm söylemeye çalıştığım bunun insan doğası olduğu."

"İnsan doğası mı?" İçinden gülerken mavi gözleri parladı. "Azdığını duyduğuma çok sevindiğimi söyleyebilir miyim ve tatlım, sevişmek istiyorsan ben senin erkeğim, ama beni gerçekten tanıyorsun Abby."

Hâlâ biriyle yatmak istiyorsam onun erkeğim olmasına takılıp kalmıştım ve gerçekten de biriyle yatmak istiyordum. Son dört yıldır bunu ciddi olarak düşünmemiştim bile. Hiçbir erkek dikkatimi çekmemişti, ama şimdi? Şimdiden bir sızı oluşmuştu ve nefesim küçük sığ patlamalarla girip çıkıyordu, sadece onunla yatma fikrine karşı bir tepkiydi bu.

"Ve biz bunu değiştireceğiz," dedi Colton. "Sen ve ben birbirimizi çok gecikmiş bir şekilde

taniyacağız."

Sıkı bir ürperti sararken nefesim kesildi. "Öyle miyiz?"

O yarım sırtış bana çılgınca şeyler yaptı. "Oh, öyleyiz. Neden biliyor musun? Çünkü bunu yapmak için ikinci bir şansımız var ve bunu kaçırmayacağız, değil mi?"

Başka tarafa bakamadım. "Hayır mı?"

"Bu doğru." Kolunu kaldırarak eliyle yanağımı kavradı. "İşte sana benimle ilgili önemli bir bilgi. Eğer sadece yatmak istiyorsam, o kadına sabahları krep getirmeyeceğim ya da camını tamir etmeyeceğim. Bir tanıkla yatmak için kariyerimi riske atmayacağımdan da eminim. Eğer bu riski alacaksam, buna değecek." Başparmağı dudağımın altından geçerek sık bir nefes almama neden oldu. "Ve tatlım, içimde iyi bir his var, sen buna değersin."

Cevap veremeden, muhtemelen az önce söylediği her şeyi mahvedecek bir şey söyleyemeden, elini yanağımdan kaydırıp, parmakları saçlarıma dolanırken eğildi ve dizini dizimin arasına zorladı. Bir nefes aldım. Kalbim çarpmaya başladı. Tek gördüğüm gözlerinin mavisiydi.

Ve sonra Colton beni öptü.

Bölüm 8

Yazarlarımın öpülmekle ilgili yazdıkları her eğlenceli, abartılı şey tamamen doğrudu ve öpülmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki bunu unutmuşum.

Dudakları dudaklarıma değdiği anda vücudum ateş gibi kızardı ve bu nazik bir öpücüktü, dudaklarının dudaklarımda hafifçe gezinmesinden başka bir şey değildi -bir kez ve sonra iki kez. Sanki dudaklarımın hissini yavaşça haritalandırıyormuş gibi, kendini alıştırmak için zaman harcadı.

Sonra alt dudağımı dudaklarının arasına aldı ve midemde çılgınca bir çarpıntı yarattı. Yanağımdaki eli kaydı ve ağzını benimkinden ayırırken uzun parmakları başımın arkasını kavradı. Gözleri mavi bir ateşle yanıyordu. Bakışlarında bir sorgulama vardı ve ben geri çekilmeyince eli sıkılaştı.

Colton beni tekrar öptü, tam olarak ve dudakları yumuşak ve sertin inanılmaz bir kombinasyonuydu, saten çelik üzerine gerilmişti.

Dilinin ucunun ağzımın kenarında gezindiğini hissettiğimde elim göğsüne, diğeri de dizine düştü. Dudaklarım ayrıldı ve öpücük derinleşti. Dilindeki kahvenin tadını aldım ve onun da benim tadımı aldığını biliyordum.

İlk başta, gerçekten hareket etmedim. Kanımın kaynamasına neden olan bir öpücüğe doğru ilerlemesine izin verdim ama dili benimkine dokunduğunda sanki uyandım. Duyularım canlandı. Vücudumdaki her sinir ucu aynı anda ateşlendi.

Bu... kaçırdığım şey buydu.

Başımı yana eğerek elimi boynuna doladım ve ağzını kendime sabitledim. Ben de onu öptüm, onu yuttum.

"Siktir," diye inledi ve sonra hareket etmeye başladı.

Uzakta değil, ayakta duruyordu ve sonra üzerimde geziniyordu, diğer eli kalçamın etrafında kıvrılıyordu. Beni kaldırdı ve ben küçük bir kız değildim. Beni sırtüstü yatırdığında, ağzı benimkini hiç terk etmediğinde bu harekete hayret ettim. Bir dirseğini başımın yanındaki kanepenin minderine dayadı ve dudaklarının talebi artarken ve ağzının benimkinin üzerinde gezinmesinden aldığım zevk yükselirken bile vücudunu benimkinden uzak tuttu.

Bir öpücüğün böyle hissettirebileceğini bilmiyordum. Sanki her yerime dokunuyormuş gibi.

Ona sarıldım, ağırlığını hissedebilmek için bedenini benimkine yaklaştırmasını istedim. Parmaklarım ensesindeki yumuşak saçları tararken bir ürperti tenimde gezindi. Tadı çökmüştü, derin, zengin bir erkeklik.

Ve ağzını tekrar kaldırdığında, kaybettiğim için inledim. Aslında *inledim*. "Bu sesi seviyorum," dedi zengin, şehvetli bir sesle. "Gerçekten hoşuma gidiyor."

Colton beni bir kez daha öptü. "Açıklığa kavuşturmak istediğim birkaç şey var." "Bunun için konuşmak mı gerekiyor?"

Cevap niteliğindeki kıkırdaması dudaklarımı okşadı. "Öyle." Ağzı dudaklarımın köşesine değerken bir duraksama oldu. "Ama çoklu görev yapabilirim."

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadım.

Vücudu bir kahkahayla daha sarsıldı ve ardından ağzı çenemin kıvrımında gezinmeye başladı. "Güzel değilsin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve genişledi. "Affedersiniz?"

"Güzel olduğunu düşünmüyorum." Ağzı nabzımı buldu. "Bence çok güzelsin." "Oh." Elim gerilen pazumun etrafında kıvrılırken nefesim kesildi. Göğsümde bir sıcaklık büyüdü.

"Neredeyse on yıl önce güzel olduğunu düşünüyordum." Nabzıma değen sıcak, ıslak yalama sırtımın bükülmesine neden oldu. "Siyah saçların ve açık teninle yaşayan bir Pamuk Prenses gibiydin." Ağzı hareket halindeydi, boğazımdan aşağı iniyor, düşüncelerimi dağıtıyordu. "Benim bir tipim yok Abby. Sadece sarışınlarla falan ilgilenmiyorum." Diğer eliyle gömleğimi yana doğru çekerek omzumu ortaya çıkardı. "Kareli mi?"

Önce neye gönderme yaptığını anlamadım ama sonra parmağının sütyenimin dantelli askısını takip ettiğini hissettim. "Bence kareli desenlerin değeri bilinmiyor."

Güldü ve sonra boğazımın çukuruna bir öpücük kondurdu. "Ve anlamanı istediğim bir şey daha var Abby. Sen sıradan değilsin. Asla sıradan olamazsın."

Nefesim kesildi. "Beni çok az tanıyorsun."

Köprücük kemiğime ateşli öpücükler kondurduktan sonra elini yan tarafımdan belime, oradan da bir kez daha kalçama doğru sürükledi. "Seninle ilgili hiçbir şey ortalama diye bağırıyorum. Hiçbir zaman da olmadı. Bunun değişmediğini çok iyi biliyorum."

Bu bir rüya olmalı.

Eliyle kalçamı sıkarken dudaklarını benimkilere doğru uzattı ve beni yavaşça, derinden öptü. Bakışları benimkilerle buluştuğunda gözlerindeki mavi ateş hâlâ yanıyordu.

Sonra yavaşça aşağı doğru bastırdı, en sert kısmı en yumuşak kısmıma değiyordu. Ağır çıkıntıyı hissedince nefesim kesildi. Sıvı ısı birikti. İçimde baştan çıkarıcı bir sıcaklık, çiğ bir ateş oluştu.

Tanrım, uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

"Bana yaptığın şey bu," dedi, kalçalarını benimkilere doğru sallarken dudağımı ısırdı. Arzu damarlarımda dolaşıyordu. Tanrım, öyle biriydi ki kelimeler kifayetsiz kalıyordu. "Sana gösterdiğim şeyi anlıyor musun?" diye sordu, şehvet sözlerini sertleştiriyordu.

Bir parçam anladı. Onun ilgisini anlayamayan bir yanımda ve nihayet konuşmayı bırakıp tekrar öpüşmeye başlamak isteyen bir yanımda daha vardı.

Ama ikinci yanımda galip geldi. "Bunun nereye gittiğini görüyorsun?"

Hemen cevap vermedi ve o kısa boşlukta gerçeklik devreye girdi. Belki de bu soruyu sormak için iyi bir zaman değildi ama ne yapıyorduk? Dün gece yıllardır ilk kez konuşmuştuk ve şimdi öpüşüyor muyduk? Öpüşmekten fazlasını yapıyorduk. Sırt üstü yatmıştım ve kareli desenli bir sütyen giydiğimi biliyordu.

Ayrıca artık vücudunun tüm bölgelerinin son derece orantılı olduğunu biliyordum; en çılgın rüyalarımın bile kişisel olarak bilgi sahibi olabileceğimi hiç düşünmediğim bir şey.

Anlık tutkulara tamamen inanırdım. Criminy, bunu spor salonunda birkaç kez yaşamıştım, ama asla harekete geçecek biri değildim. Yoksa öyle miydin? Bunu yapma şansım hiç olmamıştı. Kendime hiç şans vermemiştim.

Ama bu çok hızlı görünüyordu, çünkü hızlıydı. Muhtemelen rekor kıracak kadar hızlıydı ama o, bir süredir uzaktan hayranlık duyduğum adam, güzel olduğumu düşünüyordu. Ve bende *vasat* diye bağırarak tek bir şey bile olmadığını düşünüyordu.

Saniyeler geçtikçe alaycı bakışlarım onun yakışıklı yüzünde gezindi. İçime bir belirsizlik çöktü. "Colton, ben-"

Ağzı kelimelerimi susturdu ama öpücüğünün yumuşaklığı, arkasındaki şefkat, taşan huzursuzluğu bastırdı. Konuştuğunda burnu benimkini sıyırdı. "Bu cevaplama zor bir soru ama ne bildiğimi biliyor musun Abby? Dün gece hayatıma tekrar girmiş olmana rağmen seni gördüğüme

çok sevindim. Bu sabah geldim çünkü seni tekrar görmek istedim ve daha iyi bir zaman beklemek istemedim.

Özür dilerim. Böyle sabırsızımdır," diye ekledi ve dudaklarının benimkilere karşı bir sırtış oluşturduğunu hissettim. "Ve seni öptüm ve şu an olduğum yerdeyim çünkü seni istiyorum. Sanırım bunu hissedebiliyorsun."

"Bunu hissedebiliyorum," dedim, sesim gırtlaktan geliyordu. Bunu hissetmememin imkânı yoktu.

"Ve sanırım beni öpme şeklin, burada olmak istediğin için olduğun yerde olduğunu söylüyor."

Beni usulca öptü ve çılgın bir sarmala dönüşen çırpınışlarımı harekete geçirdi. Başını hafifçe kaldırdı ve bana baktı. "Bunun nereye gittiğini ya da ne bekleyeceğimi bilmiyorum ama ne istediğimi biliyorum ve bunun peşinden giden bir adamım. Bu mesajı iletmek için neden bekleyeyim ki? Bu bir hafta ya da bir ay içinde değişecek bir şey gibi gelmiyor."

Her şeyin peşinden giden bir adam.

Gerçekten bu kadar basit miydi? Beni istiyordu, bu yüzden peşinden gidecekti. Neden zaman kaybedelim ki? Benim için gerçekten bu kadar basit olabilir miydi? Çünkü onu istiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki, fiziksel bir ağrım vardı. Ve neden gerçekten geleceği, bunun nereye varabileceğini düşünmem gerekiyordu ki? İkimiz de rızası olan yetişkinlerdik ve onun benden etkilendiği gerçeğinde hata yoktu. Bunu es geçebilir miydim?

Tekrar hissetme şansını kaçırmak mı? Canlı olma şansını?

Çünkü kafamın arkasındaki küçük, sinir bozucu sesleri dinlersem yaptığım şey bu olurdu. Colton'la orada burada geçirdiğim saatlerde, Kevin'in ölümünden bu yana geçen dört yılda hissettiğimden daha fazlasını hissetmiştim. Hissettiklerimin çoğunu düzenlediğim kelimeler ve hikâyeler aracılığıyla yaşıyordum. Yeniden canlı hissetmek, daha fazlasını istemek yanlış bir şey miydi?

Umarım değildir.

"Tamam," diye fısıldadım, titreyen elimi yanağına koyarak ağzını kendime doğru çektim.

Colton isteyerek boşaldı ve ağzını benimkinin üzerine kapatmadan önce nefesi kesildi. Bu öpücüğün tatlı bir yanı yoktu. Dudaklarımız ayrıldı ve dili ağzımın içinde sıcak, nemli bir talep oluşturdu. Sanki üzerinde hak iddia ediyormuş gibi kontrolü tamamen eline almıştı ve öpüşünde diğer öpüşmelerin anılarını paramparça eden bir sahiplenme vardı.

Avucunu yanağıma dayadı, bir an hareketsiz kaldı ve sonra boynuma doğru kaydırıldı. Eli orada kaldı, dokunuşu nazikti ve öpücüğün şiddetiyle çok çelişiyordu. İnledim, bedenim onunkine doğru eğildi, onun içinde erimek istiyordum. Kalçalarımın arası zonkluyor ve ağrıyordu. Onun tadına ve hissine kendimi kaptırmıştım ama kafamın arkasındaki o ses bu kez farklı bir hikâye vaaz ediyordu.

Onun önünde gerçekten soyunabilir miydim?

Soyunmaktan bahsetmişken, giydiğim Hanes erkek şortunun, kareli sütyenle birlikte giyebileceğim en az seksi şey olduğundan oldukça emindim.

İtmek için daha fazla yastık olduğunu fark ettiğinde hâlâ bu kadar tahrik olacak mıydı?

Leğen kemiği benimkine sürtünerek korkularını rüzgârdaki küller gibi savurdu. Alt dudağımı ısırdı, küçük ısırik damarlarıma bir zevk dalgası gönderdi.

Boğazının arkasından derin bir ses çıkararak ağzını benimkinden ayırdı. "O pencereyi gerçekten tamir etmem gerekiyor."

"Ne penceresi?" Sersemlemiş bir halde mırıldandım.

Colton başını boynumla omzum arasındaki boşluğa daldırırken güldü. "Sevimli." "Ne?"

"Çok tatlısın." Boynumu öptü. "Sevimli olabilirsin."

Gözlerimi açtım. "Güzel olduğumu sanıyordum?"

"İkiniz de öylesiniz." Kendini yukarı iterek beni tekrar öpecek kadar durakladı ve sonra

Kıskandığım bir zarafetle ayağa fırladı. "İkisi de olmak güzel."

"Uh-huh." Hâlâ kanepede yarı yayılmış bir şekilde yatıyor, düşüncelerimi ve nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum. Şişmiş gibi hissettiğim dudaklarımı ıslattım.

Colton elini uzattı. "Eğer böyle kalırsan, beni çok baştan çıkaracaksın." Başımı kaldırıp ona baktım. "Baştan çıkmanın nesi yanlış?"

Dudakları aralandı. "Şu an hatırlıyorsam ne olayım."

Bu yüzüme bir gülümseme getirdi. Elimini onun elinin içine koyarak beni oturur pozisyona çekmesine izin verdim. "Pencere," diye hatırlattım ona.

"Evet, o. Sanırım komşularınıza gösteri yapmamak için bunu tamir ettirmemiz gerekiyor."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Vay anasını, bunu düşünmemiştim bile.

Colton arkasını dönmeye başladı ama durdu. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Biliyor musun? Bir güne başlayıp onu bir kadınla bitirmeyeli uzun zaman olmuştu. Sen olduğun için mutluyum."

Bölüm 9

Pazar sabahı, çok uzun zamandır yapmadığım bir şey yaptım. Pijamalarımı çıkarıp duş kapısını iterek açtığımda, yansımamı görmezden gelmeme ya da kendimi görmekten bilerek kaçınmıyormuşum gibi davranmama izin vermedim. Çünkü uzun zamandır yaptığım şey buydu. Sanki kendimi görmezsem, nasıl hissettiğimi kabul etmek zorunda kalmayacaktım.

Ama bu sabah baktım.

Yanaklarımın çukurları parlak pembeydi ve dağınık saçlarıma bakarken bakışlarım ihtiyatlıydı. Muhtemelen hayal görmüştüm ama dudaklarım şişmiş gibi görünüyordu. Böyle olmasına imkân yoktu ama Colton'ın öpücüklerini hatırlamak için çok uğraşmama da gerek yoktu. Dudaklarım karıncalandı. O öpücükler unutamayacağım şeylerdi.

Bakışlarım aşağıya, omuzlarımın eğimine ve sonra göğsüme kaydı. Ellerimi kaldırıp göğüslerimin üzerine koyarken dudaklarımı birbirine bastırdım. Tenim pürüzsüzdü, meme uçlarım büzülmüştü. Buhar banyoyu doldurmaya başladı, tenimi nemlendirdi. Ellerimi indirdim. Göğüslerim yuvarlak ve dolgundu. Kesinlikle dikliğin yakınından bile geçmiyorlardı ama... geri kalan her yerimle uyumluydular. Belim hafifçe içeri kıvrılıyor ve sonra dışarı doğru genişleyerek yuvarlak kalçalar oluşturunuyordu. Dolgun kalçalarımın arasındaki gölgeli bölge dikkatimi çekti. Brezilya ağdası mı? Ah, hayır. Bu düşünceye neredeyse kahkahalarla gülecektim.

Tanrım, seks yapmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Yapabilir miydim? Düşüncelerimde Colton'ın bir görüntüsü oluştu ve boğazımdan aşağıya doğru bir kızarıklık aktı. Dudağımı ısırarak, bunu yapabileceğimden oldukça emindim. Adam vücudu söz konusu olduğunda mükemmele yaklaşıyordu.

Üstesinden gelinmesi gereken çok şey var.

Yana doğru dönüp arkama bakarken, kendim hakkında hissettiklerimle yüzleşmeye çalıştım. Bu kolay değildi ve ben bir cevap bulamadan buhar aynayı kapladı. Duşa girdim ve sıcak suyun üzerime çarpmasına izin verdim. Özgüvenimin yerinde saymasının nedeni özgüven eksikliği mi yoksa eylem eksikliği miydi emin değildim. Belki de her gün editörlüğünü yaptığım yazarların kurgusal dünyalarına dalıp gitmem, onların aşklarını, kalp kırıklıklarını ve aradaki her şeyi yaşamam ve son dört yıldır gerçek dünyada hiçbir şey deneyimlememiş ya da kendime zaman ayırmamış olmamdı.

Kevin vefat ettiğinde kendimi işe vermiştim. Dürüst olmak gerekirse, o zaman kendimi, kim olduğumu unutmaya başlamıştım. Artık bunu istemiyordum. Dün gece yeniden hissetme şansını kaçıramayacağıma karar verdim. Ve aynada gördüğüm şey korkunç değildi. Kevin'in eskiden Botticelli güzelliğinde dediği vücuttu. Kıvrımlar kötü bir şey değildi.

Tüm bunları aklıma yerleştirmem gerekiyordu.

Erken kalkmış olduğumdan, duşumu aldıktan ve bir kot pantolon ile bol, kap kollu bir bluz giydikten sonra bilgisayarın başına geçtim. Telefonum çalmadan önce birkaç sayfa üzerinde çalışabildim. Colton'dan bir mesajdı. Dışarıdaydı.

Kalbim zıplayan bir fasulye gibi yerinden fırladı, çalışmamı kaydettim ve dizüstü bilgisayarı kapattım. Merdivenlerden inerken çıplak ayaklarım sessizdi. Taze demlediğim kahve havayı kokutuyordu. Kapıya ulaştığımda derin bir nefes alarak açtım.

Ve aynı nefes ciğerlerimi yumrukladı.

Giydiği kot pantolonun dizleri solmuştu ve eski ekran tişörtü vücudunu sarıyordu.

Geniş omuzlu. Bu tür kıyafetlerle yaşırdı. Gömlek ve pantolonla değil, dedektif kıyafetleriyle iyi görünse de kot pantolonla da *çok* iyi görünüyordu.

"Günaydın," dedi Colton içeri girerken. Elinde cennet gibi kokan beyaz bir karton kutu vardı ve ben kapıyı kapatmak için hareketlendiğimde, dudaklarını yanağıma bastırdı. Dudaklarının masumca tenime değmesi omurgamda keskin bir ürperti yarattı. "Hırdavatçıya uğradım ve malzemeleri aldım."

Kapıyı kapatarak kendime toparlanmamı emrettim. "Peki ya fırın?"

"Her zaman fırın." Mutfığa doğru giderken omzunun üzerinden bir sırtış fırlattı ve kutuyu tezgâhın üzerine koydu. "Biraz kek ve ekler aldım. Henüz yemedin, değil mi?"

Karnım mutlulukla homurdandı. "Hayır. Bunu yaptığın için teşekkür ederim, tüm bunları yaptığın için." "Daha önce de söylediğim gibi, benim için zevkti. Çikolata mı yoksa meyve mi tercih edersin?"

Kirpiklerimin altından onu izledim. "Çikolata. Her zaman çikolata."

Çikolatalı ekler pastayı koparıp peçetenin üzerine koyarken kıkırdadı. "Bunu unutmamam gerekecek." Meyveli bir ekler alarak bana döndü ve tezgâha yaslandı. "Dün gece iyi uyudun mu?"

İlk başta, öpücüğünü ve söylediklerini düşünerek bir o yana bir bu yana dönüp durdum. Tahrik olmuşum ve bununla ilgilenmem gerekiyordu. Bu bilgiyi paylaşacak değildim. Açıkçası. "Ben iyi uyudum. Ya sen?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirirken kirpiklerini indirdi. "Uykuya dalmam biraz zaman aldı."

O da benimle aynı sorunu yaşıyor olabilir miydi? Onun bir görüntüsü düşüncelerimi ele geçirdi, canlı ve baştan çıkarıcı. Onu yatakta, eli çarşafın altında, sikini kavrarken gördüm. Bu düşünce midemi bulandırdı, ağzım kurudu. Sırtını kesinlikle eğmiş ve başını yastıklara dayamış, kendini okşuyor olmalıydı...

Başını yana doğru eğdi. "Ne düşünüyorsun Abby?"

"Hiçbir şey." Telaşla arkamı dönerek ekler pastayı ağzıma attım. "Peki... pencereyi tamir etmek için gereken malzemeler için sana ne kadar borcum var?"

"Akşam yemeği."

Arkamı döndüğümde dudaklarımı sildim. Kaşlarım kalktı. "Akşam yemeği mi?"

Yarım bir sırtıma belirdi. "Evet. Akşam yemeği. Hani iki kişi, bazen daha fazla, dışarıda yemek yeriz ya?" Ben gözlerimi kısırken o ekler pastasından bir ısırık aldı. "Bu gece."

Nedenini sormaya başladım ama tam bir aptal gibi görünmeden önce kendimi durdurmayı başardım. Aslında aptal gibi görüneceğimden emin değildim ama aramızda olup bitenlere olan güvenimin berbat ile berbat arasında bir yerde olduğu çok açıktı.

Heyecan ve umutla gülümsedim ve dişlerime çikolata bulaşmaması için dua ettim. "Akşam yemeği iyi olur."

* * * *

Colton yakışıklı olduğu kadar becerikliydi de ve evin içinde iş yapmasına gerçekten alışabilirdim. Aslında, genel olarak evimde olmasına bile alışabilirdim.

Pencereyi kapatıp camcılar gelene kadar daha güvenli hale getirirken aramızda rahat bir sohbet geçti ve o akşam beni yemeğe götürmek için tekrar ortaya çıktığında da aynısı oldu.

Öğleden sonra o gittikten sonra konsantre olmakta gerçekten zorlandım ama McGuire'ın romanı üzerinde biraz çalışmayı başardım. Şanslıydım; onun el yazmaları genellikle

Temiz.

Uzun zamandır giymediğim bir elbiseyi seçerken kalbim ve nabzım heyecanla yerinden fırlayacak gibiydi. Aslında, kolsuz pembe ve mavi çiçekli elbiseyi hiç giymemiş olma ihtimalim çok yüksekti. Elbiseyi başıma geçirdiğimde kendimi büyükannemin kanepesini giyiyormuş gibi hissettim ama yüksek beli ve kalp şeklindeki yakası çok güzeldi. Elbisenin içinde kendimi çok güzel hissettim.

Belki biraz seksi bile olabilir.

Bir çift pembe topuklu ayakkabıyı aşağıya taşıdım ve kapım çalınmadan birkaç dakika önce giydim. Colton mesaj atmış ve orada olduğunu bildirmişti. Kalbim boğazımda bir yere sıkışmış halde kapıyı açtım ve dilim neredeyse ağızımdan çıkıp yere yuvarlanıyordu.

Bir kez daha kot pantolon giymiş, koyu renk kotunu düz, beyaz düğmeli bir gömlekle eşleştirmiş, kollarını dirseklerine kadar kıvrarak güçlü kollarını sergilemişti. Kolları sıvamanın ne olduğunu bilmiyordum ama beni her zaman çok tahrik etmişti.

Çok tuhaftım.

Colton'ın bakışları üzerimde gezinirken küçük bir sırıtma belirdi. "Çok hoş görünüyorsun."

Sanki aşık olmuşum ya da aynı derecede aptalca bir şeymiş gibi yanaklarımın kızardığını hissettim. "Teşekkür ederim. Sen de öyle.

Yani, güzel görünmüyorsun. Ateşli görünüyorsun. Seksi. Çok hoş." Kaşları kalktı.

Kendimi tokatlamak istedim. "Sanırım artık konuşmayacağım."

Başını eğip beni usulca öperken kıkırdadı. "Aslında, konuşmaya devam et. Egom için harikalar yaratıyor."

"Bu konuda yardıma ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

"Doğru," diye itiraf etti doğrulurken. "Kafam muhtemelen zaten çok büyük."

Mesele şu ki, Colton kendinden emin ve özgüvenliydi, hatta belki biraz ukalaydı ama kibirli değildi. Tek boynuzlu at gibiydi.

"Hazır mısın?"

"Bir saniye." Sehpadan çantamı ve anahtarlarımı aldım ve kapıyı arkamdan çekerek dışarıda ona katıldım. Sıcak neredeyse boğucuydu, tahta kaplı pencereye bakarken tenimi kaplıyordu. Ürperdim. "Korkunç görünüyor."

Elini belime koyarak, "Pek de çekici değil," diye onayladı. Kısa basamakları inmeye başladık. "Ben gittikten sonra bugün kimseyle görüştün mü?"

"Sigorta şirketimi aradım, sekiz yüzlü bir numara. Muafiyetle birlikte bir talepte bulunmak mantıklı değil ama bana yarın arayabileceğim şirketlerin bir listesini verdiler." Sıcağa rağmen, elini sırtımın ortasına kaydırduğunda bir ürperti bastıramadım.

Kaldırıma adım attığımızda bana bilmiş bir yan bakış attı. "Birinin hemen buraya gelmesini istiyorum. Pencerenin uzun süre böyle kalması fikri hoşuma gitmiyor."

"Ben de öyle. Sanki-"

Gürültülü bir patlama sesi sıçramama ve çantamı elimden kaçırmama neden oldu. Parmaklarımın arasından kayarak kaldırıma düştü ve ben arkamı döndüm. Kalbim hızla çarparken, çılgın bakışlarım sesin kaynağını aradı, kel adamla yüz yüze gelmekten korkuyordum.

Orada değildi.

"İyi misin?" Colton elini omzuma koyarak beni kendisine doğru çevirdi. Endişe yakışıklı yüzüne kazınmıştı. "Abby?"

"O bir... silah mıydı?" Soruyu sorduğum anda cevabı zaten biliyordum. Eğer silah olsaydı

Colton'ın orada öylece duracağından şüpheliydim. "Özür dilerim." Gözlerimi kaçırırken yanaklarım yanıyordu. "Öyle olmadığını biliyorum."

"Bir araba geri tepti. Muhtemelen sokağın aşağısında." Eli enseme kıvrıldı ve bakışlarımı tekrar onunkine yönlendirdi. "Anladım."

Söylemesi gereken tek şey buydu ve ben de ona inandım. Yavaşça başımı sallayarak nefes alıp vermeye zorladım. "Sanırım... Cuma gününden sonra biraz gerginim. Bunu duyduğumda düşündüm ki..."

"Hiç şaşırmadım." Eli kaydı ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni göğsüne çekti. "Cuma gününden sonra kendini nasıl toparladığın konusunda beni şaşırtıyorsun Abby, ama bunun seni etkilediğini biliyorum ve bu normal. Bu normal."

Kolonyasının narenciye kokusu etrafımı sardı ve kalp atışlarım yavaşladı. Aşırı tepki vermenin verdiği utanç hafifledi. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmen için hiçbir neden yok." Arkasına yaslanarak dudaklarını alnıma değdirdi ve sonra kolunu indirdi. Eğilip çantamı aldı. "Ama kendini güvende hissetmeni istiyorum. Sana hiçbir şey olmayacak."

Elimi diğer elinin içine aldığı anda cevap vermedim. Hâlâ çantamı tutarak beni kamyonetini büyük bir meşe ağacının altına park ettiği yere götürdü. Yapraklar ılık esintiyle kıpırdıyordu. "Reece gece boyunca ve gün boyunca evinize göz kulak oldu, arabayla gezdi."

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Mükemmel değil ama o bok kafalıları yakalayıp parmaklıkların arkasına koyana kadar istediğim gibi senin evinde kamp yapmama hazır olduğundan şüpheliyim." Yolcu kapısının önünde durup elimi bıraktı ve kapıyı açtı. "Kalktın mı?"

Elime çantayı tutuşturduğunda bile kıpırdamadım. "Reece'e evimi mi izletiyorsun?"

"Evet. Diğer şerif yardımcıları da gözlerini dört açmaları gerektiğini biliyor." Başını yana eğip beni inceledi. "Pantolonumu düşürmüşüm gibi görünüyorsun."

Bunu yapmış olsaydı yüzümde bambaşka bir ifade olacağını düşünmek hoşuma gidiyordu. "Sadece şaşırdım. Bu onlar için çok büyük bir sorun."

"Önemli bir şey değil." Bakışları benimkilerle buluştu. "Ve bunu yapmaktan memnunlar. Sen benim için önemlisin. Bunu biliyorlar."

Cuma gecesi ortaya çıktığından beri, Colton'a on üçüncü kez şaşkına dönmüştüm. Onun için önemli miydim? Ne zamandan beri? Bu soru kulağa çok saçma bir düşünce gibi geliyordu ama gerçekten doğruyu söylüyor olabilir miydi? Öyle olduğundan şüphe etmek için bir nedenim var mıydı?

"Yüzünde o ifade var," dedi. Kendime geldim. "Ne bakışı?"

"Sanki söylediklerimin tek kelimesine bile inanmıyorsun."

Gözlerim büyüdü. O kadar belli oluyor muydum? Vay anasını. Ama o anlamadı. Bana ne kadar ilgi gösterirse göstereyim ya da ne söylerse söylesin, içimde bir parçanın benimle tüm bunları gerçekten istediğine inanmadığını anlamadı.

"Sorun değil." Eliyle kalçama dokunarak kamyonete binmemi işaret etti. Ben de öyle yaptım, o kapıyı kapatıp ön tarafa doğru koşarken ona baktım. İçeri girdiğinde kamyoneti çalıştırdı ve klimayı çalıştırdı. Vizörden havacı tarzı bir güneş gözlüğü kapıp taktı ve bana baktı. "Neden iyi olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Sanırım bana söyleyeceksin?"

Dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı. "Hayır tatlım, sana göstereceğim."

Sana göstereceğim.

Bu sözler yemek boyunca aklımın bir köşesinde kaldı, bakışlarımız her karşılaştığında yeniden ortaya çıkan kışkırtıcı bir dikkat dağınıklığıydı. Yine de sohbet eksik değildi.

Şarapla birlikte yemeğin gelmesini beklerken lise hakkında sohbet ettik ve o da üniversite hakkında sorular sordu. Ben New York gibi bir şehirde yaşamamanın nasıl bir şey olduğundan bahsettim, o da Philadelphia'da bile her gün bir şehirde yaşamayı asla kaldıramayacağını itiraf etti. Yemek sırasında beni editörlük hakkında bir sohbeye yönlendirdi, yayıncılık sektörü dışındaki pek çok insanın kesinlikle ilgilenmeyeceği bir konuydu ama o gerçekten merak ediyor gibiydi.

Birlikte çalıştığım ve gelecekte çalışmayı umduğum yazarlara hayranlık duymaya başladığımda, sevimli olduğumu söyledi. Yine.

Soruşturma hakkında konuşmadık. Bu güzel akşam yemeğini mahvedeceğini düşünerek konuyu açmamıştım.

Bazen ne söylediğini kaçırıyordum, sadece küçük parçalar, çünkü kulağa ne kadar korkunç gelse de, kendimi sadece ona bakarken buluyordum. Sadece o kadar çekici olduğu için değildi. Bu fiziksel bir şeyden daha fazlasıydı. Cazibesi ve nezaketinin bir karışımı, bunca zaman sonra burada olması ve benimle yemek yemesinin bununla çok ilgisi vardı. Ve evet, bir kısmı da onun çok seksi olmasıyla ilgiliydi.

Ve bunu kabul edecek kadar kadındım.

İnsanların bizi birlikte gördüklerinde ne düşündüklerini merak ediyordum. Mesela garsonun bakışları Colton'a takıldığında aklından ne geçiyordu? Colton gibi evrensel olarak çekici biriyle nasıl çıkabildiğimi merak etti mi? Kimse itiraf etmek istemezdi ama insanların böyle şeyler düşündüğünü biliyordum. Ben de düşünmüştüm. Ne de olsa düşünmeselerdi, internette çekicilik skalasında birbirlerine uymayan çiftleri sergileyen binlerce makale olmazdı.

Belki de kendime yeterince kredi vermiyordum. Şu anda böyle şeyleri düşünmek istemiyordum, çünkü akşam yemeği mükemmel sayılırdı ve içimdeki sürekli saçmalık akışı bunu mahvediyordu. Restorandan ayrıldığımızda gece çökmüştü ve parlak yıldızlar oniks gökyüzünü kaplamıştı. Kamyonetine ulaşana kadar elini belimden indirmede. Bu çok basit bir jestti ama sanki çok fazla anlamı vardı.

Kendi düşüncelerimin içinde kaybolduğum ve akşam yemeğini tekrar tekrar yaşadığım için evime dönüş yolculuğumuz sessiz geçti. Kamyonu park edene kadar evimde olduğumuzun farkında bile değildim.

Kamyonetin karanlık iç kısmında ona baktım, içeri gireceğinden yarı umutlu yarı korkuyordum.

Bakışları benimkilerle buluşup sabitlenirken bir elini direksiyona dayamıştı. Yüz hatları gölgeliydi, bu yüzden ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Seni kapıya kadar geçireyim mi?"

"Elbette." Hayal kırıklığı topuklarıma yapıştı. Yani içeri girmek istemiyor muydu? İçeri girmesini istiyor muydum? Colton elini direksiyondan çekip yanıma uzandı ve emniyet kemerimi çözerken eli karnıma değdi. Tenimde bir dizi ürperti dans etti.

Evet, içeri girmesini istedim. Sanki o kapı ardına kadar açıktı.

Ön kapıya doğru yürüdük, cırcır böceklerinin vızıltısı dışında sessizlik vardı. Kapıma vardığımızda ne diyeceğimi bilemedim ve anahtarlarımı çıkarıp kilidi açtım. Cesur ve kendinden emin olmak, seksi bir sırıtışla onu içeri davet etmek isterdim ama bunu yapmayalı o kadar uzun

zaman olmuştu ki.

Aslında bunu daha önce hiç yapmamıştım. Kevin ve ben lisedeyken çıkma olayını yapmıştık. O zamanlar aileler de işin içindeydi. Randevular kapıda biter ve gece geç saatlerde tekrar başlardı.

telefon görüşmeleri. Bu, hiç deneyimim olmayan bambaşka bir alandı. Sığ bir nefes alarak ona baktım.

Bana bakıyordu ve gözlerini göremesem de bakışlarını *hissedebiliyordum*, o kadar yoğunlu. "Bu gece gerçekten iyi vakit geçirdim."

"Ben de öyle." Kapıyı açıp içeri adım attığımda nefes nefese kalmıştım. Ona dönüp bir kez daha başımı kaldırdığımda, söylemek üzere olduğum şey aramızdaki boşlukta kayboldu.

Ağzının çizgisinde belli bir niyet vardı ve daha başını eğmeden beni öpeceğini anlamıştım. Bir eliyle yanağımı kavrayıp başımı geriye doğru eğdiğinde aldığım nefes boğazımda düğümlendi. Dudaklarını önceki gece yaptığı gibi benimkilerin üzerinde gezdirdi, kararsız ve sorgulayıcı. Ben kapının hemen önünde dururken ve o da içeri doğru eğilmişken öpüşmemizde çok tatlı bir şey vardı.

Dün gece, dört yıl sonra ilk kez öpülmüştüm. Bu ikinci kez olunca, içgüdülerim hızla devreye girdi. Ya da belki de sadece tahrik olmuştum. Başımı yana eğdiğimde zevkten dört köşe oldum ve dilinin ucu ağzımın kenarına dokunduğunda tatlılık aklıma gelen en uzak şeydi.

Dillerimiz birbirine dolanırken öpücük derinleşti. Ellerim göğsünde son buldu ve kolu belimi çevreleyip beni sıkıca önüne çekerken saçlarımın arasına daldı. Sonra onu karnımda sert bir şekilde hissettim ve ne kadar etkilendiğini hissetmek kanımı kaynattı.

İşlerin kızışması korkusu arka planda kaldı, hala oradaydı ama dikkatimi tüketmiyordu. Öpücükleri arasında düşünemiyordum, zar zor nefes alabiliyordum ve bir şekilde hareket ediyorduk. Kapının arkamızdan çarparak kapandığını duydum ve sonra sırtım duvara yaslandı ve aramızda hiç boşluk kalmadı.

"Seni bu elbisenin içinde gördüğümünden beri bunu yapmak istiyordum," diye itiraf etti ve ben cevap veremedim beni öptü.

Eli yanımdan aşağı kayarak kalçamın hemen altından uyluğuma dolanırken omuzlarına yapıştım ve arkamda bir ürperti izi bıraktım.

Ağzını benimkinden ayırarak derin bir nefes aldı. "Kendime bu gece uslu duracağımı söylemişim." Ellerim omuzlarında kenetlendi ve gömleğinin kumaşını kırıştırdı. "Öyle değil misin?"

Çenemi öptü. "Bir centilmen olmayı planlıyordum." "Neden?"

Kendimi şaşırtarak sordum.

"Cehennem. Güzel soru." Başımı duvara yasladığımda dudakları boynumda gezindi. "Emin bile değilim."

Dilinin nabzımın attığı yerde dolaştığını hissettiğimde nefesim kesildi.

"Ellerimi senden uzak tutamıyorum." Bacağımı, kalçalarını göbeğime yerleştirebileceği kadar kaldırdı ve Tanrım, ortaya çıkan acı beni neredeyse ağlatacaktı. "Kahretsin," diye inleyerek yüzünü boynuma gömdü. "Bu yardımcı olmadı."

Göğsüm sertçe inip kalktı. "Hayır. Hayır, olmadı."

İçinden derin bir inilti yükseldi ve kalçamdaki elinin eteğimin altından kayarak hareket ettiğini hissettim. Avucunun çıplak tenimde kayması beni sarstı, ayrılmış dudaklarımın arasından yumuşak bir inilti çıkmasına neden oldu ve bu, daha sonra gelenle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi. Kalçalarını içeri iterken elini yukarı ve aşağı doğru sürükledi, arkamı kavradı. Kaslar tepki olarak kıvrıldı.

Eliyle popomu yoğururken dudaklarını boğazıma götürdü ve ağzımı buldu. Öpücük beni sarstı ve külotumu indirip beni duvara doğru götürse onu durduracağıma dair aklımda çok az şüphe vardı. Bunu yapacağını düşünmek bile tenimi yakıyor, içimi çılgınca burkuyordu.

Ona karşı hissettiğim çekim ürkütücüydü.

Elini elbisemin altından çekerken öpücüğü yavaşladı. "Tamam," diye mırıldandı. "Kendime bu gece bunu yapmayacağımı söylemişim."

Gözlerimi açtım, merdiven boşluğunun ışığından yayılan yumuşak parıltıda yüz hatlarını zar zor seçebiliyordum. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Kendisine söylediklerini görmezden gelmesini söylemek istedim. Bacaklarımın arası nemliydi, hazırdım ve istiyordum. Onu *istiyordum*.

Colton alnını benimkine dayarken bacağımı indirdi. Göğsü de aynı hızla yükseldi. İkimiz de bedenlerimizin talep ettiği şeyi kontrol altına almak için mücadele ederken hiçbir şey söylemedim, ama bunun nereye gittiği konusunda frene basması açıkça yapılacak akıllıca bir şeydi.

Her şey çok hızlı gelişti ve çabucak kontrolden çıkabileceğini biliyordum ama ben... ben bunu istedim. Colton'dan hoşlanmıştım. Lisedeyken ondan hoşlanmıştım. Eve döndüğümde uzaktan hoşlanmıştım. Şimdi ondan *gerçekten* hoşlanıyordum.

Ve bu korkutucuydu.

Bölüm 10

E-postayı *gönder* tuşuna *bastığımda* bilgisayar ekranına bakıp gülümsedim. Uyandığımdan beri kıcımlı yırtmışım, duş almaktan ve hatta son sayfaya gelene kadar pijamalarımı değiştirmekten bile vazgeçmişim.

Bir editörün göz alıcı hayatı.

Düzenlemeleri bitirdikten sonra sandalyemden kalktım ve bir kuru silme kalemi aldım. Masanın yanında asılı duran beyaz tahtaya taşıyarak *Diğer Hayatlar*'ın üzerine bir çizgi çektim. Yapılacaklar listemden bir şeyi işaretlemek kadar başımı döndüren başka bir şey yoktu.

Aslında bu tam olarak doğru değildi.

Colton şu anda başımı döndüren şeylerin başında geliyor.

Geçen hafta... kesinlikle harikaydı, sanki yeniden gençtim ya da yirmili yaşlarımın başındaydım, mutlu bir şekilde etrafta dolanıyordum. Birini görmenin heyecanına ve beklentisine kapılmanın, yeniden güçlü bir şeyler hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu unutmuştum, çünkü bu hafta bana bir şey öğrettiyse, o da son dört yılın sadece kariyerimle ilgili olduğu ve başka hiçbir şeyle ilgilenmediği idi.

Ama bu hafta bana çok daha fazlasını da öğretti.

Colton on saatlik vardiyalarla çalıştığı için üç gün izinliydi: Pazar, Pazartesi ve garip bir şekilde Çarşamba. Tabii o günlerde nöbetçi olduğu için pek de izinli gibi görünmüyordu. Geçen haftaki çekim nedeniyle hem Pazartesi hem de Çarşamba günü ofisteydi, ipuçlarını takip ediyordu ama her iki akşam da onunla vakit geçirdim. Pazartesi günü sinemaya gittik, Kevin'den beri pek hoşlanmadığım bir şeydi bu. Çarşamba günü şehirdeki bir restoranda akşam yemeği yedik, daha önce hiç gitmediğim bir yerdi çünkü çiftlere uygun bir yer gibi görünüyordu.

Her iki gece de bir bakıma Pazar gecesi gibi bitmişti. Beni kapıda öpüyordu ama bir şekilde kendimizi kanepemde buluyorduk, vücudu vücudumu sarıyor, ağzı ağzıma yapıyor ve elleri vücudumda çılgınca şeyler yapıyordu. Şimdi bunu düşünmek bile, kalemi ellerimin arasında yuvarlarken, baş döndürücü bir his patlaması yarattı. Elinin kalçalarımın arasında nasıl hissettirdiğini ve yetenekli okşamalarının vücudumu nasıl kolayca çılgına çevirdiğini hatırladıkça kızardım ve vücudum tepki verdi.

Ve her zaman ikimiz de serbest kalmadan önce dururdu. Usta bir alaycıydı. Belki de sadece o kadar ileri gitmek istemiyordu ve ben bu düşünceyi kestim, endişe verici bir sinekten başka bir şey değilmiş gibi tokatlayarak uzaklaştırdım. Bu düşünce mantıklı bile değildi. Aptalcaydı.

Aptal olmaktan bıkmışım.

Ayrıca, aramızdaki şeyler zaten çılgınca hızlı ilerliyordu. İlişkimizin bazı alanlarının yavaşlaması mantıklıydı, temelde söylediği de buydu. Buna saygı duyabilirdim ve duyuyordum da ve bir yanımda engelleyen bir şey olduğu için memnundu. İçten içe, buna hazır olmadığımı biliyordum. Vücudum hazırды. Göğsümde güçlü bir şekilde çarpan şeyin de gemide olduğunu hissediyordum, ama kafam... kafam zararlı, zehirli fısıltıları bırakmakta zorlanıyordu.

Kendimi hiçbir zaman özgüven sorunları olan biri olarak görmemişim. Her normal kadın gibi bedenimle ilgili takıntılarım vardı, ancak yakınlık eksikliği ve bunun yeniden ortaya çıkması, kendimi nasıl gördüğüme, kendi bedenimle ne kadar bağlantısız olduğuma gerçekten sert bir ışık tuttu.

Colton'ın bana bakışı, bana dokunuşu dikkatimi tekrar kendime çekti. Muhtemelen bunun

benim için ne anlama geldiği ya da bana ne *yaptığı* hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kalemi bir yazarın bana gönderdiği kahve fincanına geri koydum, nabzım tüm ilginç, dikkat dağıtıcı yerlerde atıyordu. Pazar günüydü ve bu akşam görüşmek için plan yapmıştık,

Bundan daha ileri ya da daha somut bir şey yoktu ve ben hala beklentiden dolayı gergindim.

Dürüst olmak gerekirse, Kevin'a karşı böyle bir şey hissettiğimden emin değildim. Ona karşı hislerim daha zayıf olduğu için değil, çünkü değildi, ama çok genç yaşta birlikte olmuştuk. O zaman hissettiklerim şimdi hissettiklerime hiç benzemiyordu ve belki de Kevin'la daha büyük yaşlarda tanışmış olsaydık, bunları onunla yaşıyor olacaktım.

Tüm bu çıldırtıcı duygu seli başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Sanki sadece siyah beyaz görüyordum ve birden her şey canlı renklere büründü. Düşüncelerimin arasından bir farkındalık ipliği geçerken midem bulandı.

Hissettiğim şey şehvetten ve yeni ilişkilerin getirdiği heyecandan daha güçlü bir şey miydi? Aşk mıydı?

Kuru silme tahtasına döndüğümde sertçe yutkundum, bakışlarım New York'tayken ve serbest çalışırken editörlüğünü yaptığım kitapların sırtlarında geziniyordu, ama gerçekten hiçbir başlık görmedim.

Colton'a çoktan aşık olmuş muydum?

Bu kulağa çok ama çok saçma geliyordu. Birbirimizin hayatına daha bir hafta önce girmiştik ve daha önce birbirimizin hayatında hiç yer almamıştık. Pek sayılmaz. Ama hissettiğim şey güçlüydü, Kevin için hissettiklerimi anımsatıyordu.

Colton'ı ve dört harfli kelimeyi aynı cümle içinde düşünürken onu düşünmek garipti. Kötü bir his değildi, yanlış ya da başka bir şeydi ama sadece tuhaftı.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına toplayıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Tekrar aşık olmayı hiç istememiş değildim. Olmayı umuyordum ama bu uzun zamandır hayal ettiğim bir şey değildi. Bir kere, biriyle tanışmak için bile kendimi ortaya koymamıştım. Bunu yapmak için daha sık dışarı çıkmam gerekiyordu.

Olduğum şeyi hissetmek beni birçok nedenden dolayı hazırlıksız yakaladı. Birinin hayatıma girmesini beklemiyordum, özellikle de Colton Anders'in. Bu kadar güçlü hissetmeyi beklemiyordum ve editörlüğünü yaptığım kitapların çoğunda karakterler sert ve hızlı bir şekilde aşık olsalar da bunun mümkün olduğuna inanmamıştım. Anında aşk gerçek dünyada yoktu.

Ya da belki de gerçekten vardı ve ben onu gerçekten deneyimliyordum.

Midemdeki çarpıntı arttı. Düşünceler ve duygulardan oluşan karmaşık bir karışım beni istila etti.

Aşık olmak heyecan vericiydi. Tahrik ediciydi, muhtemelen en güçlü afrodisyaktı.

Ayrıca çok korkutucuydu.

Çünkü zaten bir kez sevmiş ve kaybetmişim.

Ve şimdi bildiklerimi, Kevin'ı kaybedeceğimi bilsem de, yine de geri dönüp hiçbir şeyi değiştirmezdin. Aşk, başınıza ne kadar acı yağdırırsa yağdırsın, buna değerdin.

O zaman bu, şu anda hissettiğim şey gerçekse, kulağa ne kadar çılgınca gelse ve hissettirse de, geri dönmeme, asla karşılıklı bir şeye dönüşmeme, sonunda derin bir şekilde kesilme olasılığına da değeceği anlamına geliyordu.

Ne olursa olsun, hissettiklerimden saklanmayacaktım. Kevin'ın başına gelenler ve Cuma gecesi gördüklerim, hayatın yaşamamak için gerçekten çok kısa olduğunu kanıtlıyordu.

Korkak olmak.

Yatak odama girerken parmak arası terliklerimi tekmeledim ve bu gece giymeyi planladığım elbiseye göz attım. Süslü bir elbise değildi, sadece pamuklu, kuşgözü desenli bir elbiseydi ama kendi tenimin içinde daha rahat olmaya çalışıyordum. Aşağı uzanıp tişörtümü çıkarırken, serin hava göğüslerimi yıkadı ve zaten sertleşmiş olan meme uçlarım keskin bir şekilde karıncalandı. İç

amaşırlarımı ıkarırken Colton'ın da aynı şeyi yaptığını hayal etmekten kendimi alamıyordum. Onu dizlerinin üzerinde, okyanus mavisi gözleriyle bana bakarken rahatlıkla görebiliyordum.

Yatağımın kenarına oturduğumda karnım gurulduyordu. Duş alıp hazırlanmam gerekiyordu ama

eli boğazımın dibine doğru süzüldü. Alt dudağımı ısırırken bir an tereddüt ettim. Vücudumun ne istediğini, benim ne istediğimi biliyordum. Bütün hafta boyunca gerginlik artmıştı ve derimden dışarı çıkacakmışım gibi hissediyordum.

Geçmişte boşalmak biraz klinik bir şeydi, sanki yaptığım ve hissettiğim şeyden kopmuş gibiydim. Bu sadece birkaç anlık zevk hissetmekle ilgiliydi, ama bu, şu anda, çok daha güçlüydü. Ne yapmak istediğimi fark ettiğimde ellerim titredi ve bu sefer çok farklıydı.

Elimi aşağı çektiğimde keskin bir zevk girdabı oluştu. Kolum göğsümün ucuna sürtünerek sıkı bir nefes almama neden oldu. Parmaklarımı aşağı doğru sürüklerken düşünmüyordum, tırnaklarım büzülmüş meme ucunun üzerinde hafifçe sürtünüyordu. Elim karnımdan aşağıya, göbeğimin ötesine doğru kayarken Colton düşüncelerimi tüketti. Parmaklarım biriken ıslaklığa değdiği anda nefes nefese bir inilti duydum. Avucumu sinir uçlarına bastırırken bir parmağımı içeri kaydırdım.

Zevk, ağır ve yoğun bir şekilde çarpıyordu. Bacaklarımı açarken kendimi yatağa doğru bıraktım. Gözlerim ince yarıklar halinde açılmıştı. Göğüslerimin uçlarını, karnımın kıvrımlarını ve uyluklarımın arasında hareket eden elimi görebiliyordum.

Daha önce kendimi hiç izlememiştim ama bu sefer başka tarafa bakamadım ve kalçalarımı kaldırıp parmağımın itişini karşılarken kalbim hızla çarptı. Bunda tamamen erotik bir şey vardı - ne yaptığımı izlemekle ilgili.

Nefes alışım sığlaştı ve bir anda Colton'ın başının ellerim yerine kalçalarımın arasına eğildiğini gördüm; benim parmaklarım yerine onun parmakları, ağzı vardı. Gerginlik sardı ve sonra uyarı vermeden çözüldü, içimde kırbaçlandı. Başımı geriye attım ve yatak odamın sessizliğinde haykırdım. Serbest kalışım, bunu daha önce hiç yapmadığım kadar yoğundu ve beni şoke etmişti.

Gözlerimi kapatıp uzun bir iç çekerek elimi yavaşça çektim ve karnımın üzerine bıraktım. Tanrım, hormonlarım kontrolden çıkmıştı.

Aslında duygularım kontrolden çıkmıştı ama çok iyi bir şekilde. Dudaklarımın köşeleri yukarı kıvrıldı ve küçük, doygun bir gülümseme oluşturdu. Gözlerimi kırptırarak açtım, bakışlarım tavana odaklandı. Kaslarım hiçbir şey yapmıyordu ve bu yataktan kalkmak isteyeceğim son şeydi ama ben...

Kendimi canlı hissettim.

* * *

Colton gerçekten kalbime giden yolu biliyordu.

Yengeç rangoons.

Pazar akşamı geldiğinde, yengeç ve krem peynir şeklinde var olan zayıflığım da dahil olmak üzere lezzetli bir dizi paket yemek getirmişti. Birkaç gün önce televizyonu değiştirdiğim için yanında bir de film getirmişti. İlki kadar güzel ya da büyük değildi ama daha büyük bir televizyona yüzlerce dolar harcamayı haklı çıkarana kadar idare etmek zorundaydı. Yanında küçük bir çocukken beni travmatize eden eski tarz bir korku filminin yeniden çevrimini getirmişti ve yemeğimizi bitirdiğimizde filmi açtı.

Yan yana oturmaya başladık ama daha filmin on beşinci dakikası dolmadan Colton uzun bedenini kanepeye uzattı. Beni de yanına uzanmam için ikna etmeyi başardı; başımı koluna yaslamıştım ve eli hafifçe kalçamda duruyordu.

O noktada filmi izlemeyi neredeyse bıraktım.

Kevin ve ben bunu pek çok kez yapmıştık, pek çok Cumartesi günü evin etrafında dolaşmayı tercih etmiştik.

geceleeri dışarı çıkmak yerine. İçimde bir sızı olmasını bekliyordum ama hissettiğim şey, onun ölümünden sonraki aylarda ve hatta yıllarda yaşadığım acının gölgesiydi. Kevin şu anda Colton'la ne yaptığının farkında olsaydı, mutlu olacağından hiç kuşum yoktu. Bunu bilmek Colton'a karşı rahatlamamı kolaylaştırdı.

Ama bu rahatlama kısa sürede keskin bir farkındalığa dönüştü. Colton'ın aldığı her nefeste ne kadar yakın olduğumuzun farkındaydım. Televizyondaki çılgılık atan kız sahnesi, vücudumuzun birbirine değen her parçasına odaklandığım için arka plandaki gürültüden başka bir şey değildi. Kalçalarının ön tarafı benimkilerin arkasına bastırıyordu. Popom kucağında neredeyse beşik gibiydi ve sert göğsü sırtıma yaslanmıştı. Biraz kıpırdandığımda dudağımı ısırdım, kalçamda duran elinin parmakları kıvrılıp elbisenin ince kumaşını kıvrıdığı anda durdum.

Öğleden sonra yaptığım şeyi düşündüm, onu düşünürken kendime dokundum ve vücudum ateş gibi kızardı. Utançtan değil, keskin bir uyarılmadan.

"Filmi mi izliyorsun?" Colton sordu, sesi daha derin, daha sertti.

Bir seçeneğim vardı. Ya öyleymiş gibi davranacaktım ya da şu anda filmle hiç ilgilenmediğimi ve dikkatimi çeken kişinin o olduğunu itiraf edecektim. Bunu başlatmak kolay değildi. Baştan çıkarma becerilerim amatör seviyenin altındaydı ama daha önce neye karar vermiştim? Korkak olmamaya. İncinme riskine rağmen hayatı yaşamaya. Kendimi bırakmaya.

Kendime fazla düşünecek zaman tanımadan sırtüstü kaydım ve bakışlarımı onunkilere diktim. Gözlerimiz bir an öylece kaldı ve sonra bakışları ağzıma kaydı. Söyleyeceğim her şeyin muhtemelen tamamen aptalca olacağını biliyordum. Eylemin muhtemelen kelimelerden daha iyi olduğuna karar verdim.

Çünkü kelimeler gerçekten zor olabilir.

Elimi kaldırdım ve avucumu temiz traşlı yanağına bastırdım. Başını hafifçe çevirip elimin ortasına bir öpücük bıraktığında kalbim duracak gibi oldu. Tanrım, bu çok tatlıydı, neredeyse çok fazlaydı. Elim çelmeye başladım ama bakışları benimkine dönünce kendimi durdurdum. Sığ bir nefes alarak ağzını benimkine doğru yönlendirdim.

Onu öptüm ve zihin okuyabiliyor muydu yoksa gerçekten lanet bir tek boynuzlu at mıydı bilmiyorum ama tempoyu benim ayarlamama, oynamama izin verdi. Ağzının haritasını çıkardım, her nefis santimetresini kapladım ve daha fazlasını istediğimde ağzını arama öpücüğüme açtı. Onu yavaşça keşfettim, tadını içime çektim.

Onu öpmenin yarattığı hislere kendimi fazlasıyla kaptırmışken, kontrolü ele geçirdiği anı tüm kalbimle memnuniyetle karşıladım. Dudakları talepkârdı ve ben de ona boyun eğdim, eli *nihayet* kalçamdan göğsüme doğru ilerlerken sıcak ağzına karşı nefessiz bir inilti çıkardım. Keskin bir nefes aldım. Elbisenin içinde sutyen vardı ve ince pamuk elinin sıcaklığına karşı bir engel oluşturmuyordu.

Eli göğsümün üzerine kapanıp nazıkçe yoğururken ağzına doğru inledim. Göğsü yan tarafıma doğru gürledi. "Tanrım, daha filmin yirmi dakikası bile olmadı."

Küçük bir kahkaha attım. "Bu kötü bir şey mi?"

"Kahretsin, bunu sormana gerek var mı?" Becerikli parmakları elbisenin içinden çakıllı meme ucumu buldu. İçime sıvı bir ateş doldu. "Bunun çok iyi bir şey olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

Nefes nefese kaldım. "Bu ses hoşuma gitti."

"Öyle mi?" Sağ eli elbisemin yakasının altından geçerken ağırlığını sol koluna verecek şekilde kaydı. Sırtım dikleşti. "Evet, biliyorsun."

"Evet," diye itiraf ettim.

Ağzını bir kez daha benimkine indirdi ve beni öptü. "Artık centilmenlik yapabileceğimi sanmıyorum. Sana dokunmak istiyorum." Parmakları meme ucumu kopararak benden bir çığlık kopardı. "Ama ben sana gerçekten başka bir yerde dokunmak istiyorum."

Vücudum ürperdi. "Başka bir yerin" nerede olduğunu bildiğime dair iyi bir fikrim vardı. Gözlerimi kapattım ve "Ben de istiyorum" diye fısıldadım.

"Tanrı'ya şükür." Elini göğsümden çekti, neredeyse ağrıyordu ama eli yine hareket halindeydi ve karnımı düzleştiriyordu.

Gözlerimi kırıpıştırarak açtım ve karnımdan aşağı, kalçamın üzerinden süzülüşünü izledim. Elini elbisemin eteğinin altında gezdirirken nefesim boğazımda düğümlendi. Kolunu kavrarken dudağımı ısırdım. Bakışları benimkilere kaydı. "Durma," dedim.

"Hayır mı?" Beni öptü, başını kaldırırken dudağımı ısırdı. Başımı salladığımda ağızlarımızı birleştirdi. Eli çıplak kalçamda, sonra da külotumun dantelli kenarında gezindi.

Nefesimi tuttum, kısmen içimde dönen zevk yüzünden ve ne kadar yumuşak olduğumu hissedebileceğini biliyordum. Uyluklarımda ya da kalçalarımda zerre kadar sertlik yoktu. Fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyordu çünkü eli külotumun altına girmişti.

Parmakları kalçalarımın tepesine ulaştığında elim kolunun etrafında sıkıştı. Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Benim için açar mısın?"

Hayatımda hiç bundan daha ateşli üç kelime olmamıştı. Kalçalarım ayrıldı ve parmağı nemli tenimin üzerinde gezindi. Dokunuşu çok azdı ama yine de sarsıldım.

"Çok hassas," diye mırıldandı. "Bunu sevdim."

Tembel bir parmağını ıslak merkezimde gezdirdikten sonra bir parmağını içeri sokarken kalbim küt küt atıyordu. İçimden kısık bir ses çıktı ve başparmağı sinir tomurcuğuna bastırduğunda, "Colton" diye soluk soluğa bağırdım.

Şiddetli sıcaklık yüzeye çıkarken ağzı benimkini kapladı, yanacağımdan emin olana kadar inşa etti ve inşa etti. Kalçalarım onun eline çarpıyor ve kanım çarparak kulaklarımda bir çınlama yaratıyordu.

Hayır. Bekle. O kulağımda değildi. Bir telefonda, Colton'ın telefonu. Parmağını sokup çıkararak beni öpücüklere boğarken -Tanrı'ya şükür- telefonu duymazdan geldi. Gerginlik artmıştı ve birden onun tenini tenimde hissetmek istedim, buna ihtiyaç duydum. Gömleğini bir avuç tutup yukarı çektim. Vücudu sarsıldı ve elim karnının sert düzlemlerine dokunduğu anda sert bir ses çıkardı.

Tanrım, bir gramı bile yumuşak değildi. Hevesli parmaklarım sıkıca paketlenmiş her bir bacağıının izini sürdü. Elim pantolonunun düğmesini okşayarak aşağı indi.

Telefon bittikten birkaç saniye sonra tekrar çalmaya başladı ve bu sefer Colton'ın eli kalçalarımın arasında hareketsiz kaldı. Neredeyse durmaması için dua edecektim ama durdu.

İnleyerek başını kaldırdı ve telefonunun sehpanın üzerinde durduğu yere baktı. Eli benden uzaklaştı. "İşten arıyorlar. Özür dilerim."

"Sorun yok," diye mırıldandım, vücudumdaki isyan hisleri yüzünden sersemlemiştim.

Akıcı bir hareketle üzerimden yuvarlanarak telefonunu kaptı ve ayağa kalktı. "Ben Anders." Bir duraklama oldu. "Evet, telefonuma ulaşamadım. Ne oldu?"

Ona baktım, ereksiyonunun sert çıkıntısının kot pantolonunu zorladığını açıkça görüyordum. Kahretsin, ne büyük kayıp.

Birden kıkırdamak istedim ama Colton'ın kaskatı kesildiğini gördüm ve benden uzaklaşırken kısa bir an için kaşlarını çatıldığını fark ettim. Uzaktan kumandayı eline alıp filmi durdurdu. "Evet, nerede olduğumu biliyorsun."

Kaşlarım çatıldı.

Colton bana baktı, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Sen ciddi misin? Lanet olsun." Başını salladı ve onarılmış pencereye baktı. "Şaşırmadım ama bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim."

Aşağıya baktığımda elbisemin eteğinin kalçalarımaya kadar sıyrılmış olduğunu gördüm.

i amaşırı. Yüzüm kızarınca aceleyle uzanıp düzelttim. Sonra oturmam gerektiğini düşündüm.

"Bu gece bana ihtiyacın var mı?" diye sordu ve alt dudağımı endişelendirdim, ciddi bir şey olmamasını umuyordum, ki bu aptalca bir düşünceydi. Colton bir dedektifti. Ciddi şeyler her zaman olur. "Kahretsin. Evet, bu hem iyi hem de kötü."

Buz gibi bir hareket mideme saplanırken bakışlarım ona yöneldi.

"Tamam. Yarın görüşürüz." Colton telefonu kapattı ve masanın üzerine geri koydu.

Yanımda otururken yavaşça nefes verdi. "Bunun için üzgünüm. O benim ortağım Hart'tı."

Soğukluk hissi hâlâ oradaydı. "Sorun değil. Senin işin önemli. Bir çağrı aldığında cevap vermek zorundasın."

"İstiyorum." Ellerini dizlerinin üzerine koydu. "İyi haberlerim var."

"Biraz mı?"

Colton başıyla onayladı. "Geçen Cuma gördüğünüz iki adamdan birinin kimliğini tespit ettik." Durakladı, çenesi sertleşti. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Görünüşe göre Schuyllkill Nehri'nden çıkarılmış."

Sertleştim, gözlerim büyüdü. "Ne?"

"O gece gördüğün adamlardan biri öldü, Abby."

Bölüm 11

Tüm sıcaklık kayboldu ve midemin çukurunda farklı türde bir gerilim oluştu. İlk başta onu doğru duyduğumu düşünmedim. Patlattığı bomba bir anda ortaya çıktı.

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Emin misin?" Ve bu aptalca bir soruydu.

Başını salladı. "Ateş eden adam değil. Diğer şüpheli gibi görünüyor."

Yastığa yaslanıp bacaklarımı altına aldım ve az önce olanları anlamaya çalıştım. Düşüncelerim çok farklı yönlere koşuyordu. Tetiği çeken adam değil miydi - soğuk, ölü gözlü olan? "Nasıl öldü?"

Colton vücudunu bana doğru çevirdi. "Tatlım, bu bilmen gereken bir şey değil." Kulağa ne kadar ürkütücü gelse de bir yanım bilmek istiyordu. "Ama nasıl?"

Duraklatılmış filme bir göz attı. "Sana Isaiah Vakhrov'dan bahsettiğim zamanı hatırlıyor musun?" Mafya adamı. Onu nasıl unutabilirim? Başımı salladım.

"Şu anda bildiğim kadarıyla, bu işte parmağı olduğunu gösteren hiçbir kanıt yok, ama emekliliğim üzerine bahse girerim ki o yaptı." Colton elini kaldırdı ve parmaklarını saçlarında gezdirirken iç geçirdi. "Bu berbat bir şey, biliyor musun? Bu adamların kendi ahlak kuralları var, çarpık ahlak kuralları ve bu adamlar birini öldürmüş olsa da, onları öldürmek çözüm değil."

"Anlaştık," diye fısıldadım, titreyerek. "Ben... Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Söyleyecek bir şey yok ama bir kişi öldüğüne göre tetikçi muhtemelen kaçıyordur. Eğer akıllıysa tabii."

Göğsümdeki baskı artarken bakışlarım ona döndü. "Otoparkta beni uyaran adamlar ne olacak? Adamlarını ispiyonladığımı düşünmeyecekler mi?"

Bakışları buz gibi olurken çenesi sertleşti. "Senin bu işle bir ilgin olduğunu düşünmeleri için aptal olmaları gerekir."

Ama en başta bana yaklaşacak kadar aptaldılar. Bir ürperti daha omuzlarımdan aşağı süzüldü. Onları ya da geçen hafta yarattıkları korkuyu unutmamıştım. Sadece düşünmemeye çalıştığım bir şeydi. Bu tür bir korkuyla yaşama fikrinden hoşlanmıyordum.

Belki de bu akıllıca değildi.

"Bir şey daha var. Hart, tetikçinin tarifine uyan kişilerin birkaç fotoğrafını daha çekmeyi başardı," diye açıkladı. "Mümkün olan en kısa sürede onlara bakmanızı istiyoruz."

Tekrar başımı salladım.

Colton uzanıp parmaklarının ucunu çenemin altına yerleştirdi. Bakışlarımı kendi bakışlarına kaldırdı. "Güvende olduğundan emin olacağım, Abby."

"Bu yüzden mi benimle bu kadar çok vakit geçiriyorsun?" Bu soru ağzımdan çıktığı anda suratıma bir tekme atmak istedim. Bu kelimelerin benden çıktığına inanamıyordum bile. Sanki kontrol edemediğim karanlık, aptalca bir yerde var olmuşlardı.

Bana bakarken kaşları kalktı. "Yine mi geldin?"

Aman Tanrım. Yanaklarım kızardı. "Yani, bir tanık olduğumu ve beni güvende tutmanın işinizin bir parçası olduğunu biliyorum, ama ben..." Zihnimde epik miktarda küfür dizdim. "Ne dediğimi bile bilmiyorum."

Colton elini bıraktı. "Bence öyle sayılırsın Abby."

Bacaklarımı açarak ellerimi gergin bir şekilde elbisemin eteğinde gezdirdim. Sorum bir

Freudyen bir sürçme mi? Tabii ki öyleydi. Çünkü içimdeki o aptal ve çirkin taraf, Colton'ın az önce aramızda geçenlerden sonra bile beni gerçekten çekici bulduğu için burada olduğunu anlayamıyordu.

Aptalın tekiydim.

Gözleri kısıldı. "Gerçekten benim burada olmamın geçen Cuma olanlarla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İşte yollarımız böyle kesişti-"

"Anlatmak istediğimin bu olmadığını biliyorsun," diye araya girdi. "Ben de senin bunu söylemeye çalışmadığımı biliyorum. Burada, seninle birlikte, bir tür art niyetle olduğumu mu düşünüyorsun?"

Göğsümde hastalıklı bir his genişledi. "Sanmıyorum..." Sözümü yarıda kestim çünkü kendime karşı dürüst olsaydım yalan söylüyordum.

"Bir tanığı güvende tutmak ve işi bitirmek için her şeyi yaparım," dedi başını sallayarak. "Ama o kadar ileri gitmezdim Abby. Sadece istediğim için buradayım ve seninle birlikteyim. On dakika önce elimi kalçalarının arasına koymuş olmamın bunun için yeterli bir kanıt olduğunu düşünüyorum."

Yanağımın içini ısırduğımda yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Bir an geçti. "Özür dilerim. Bir şey ima etmek istememiştim."

"Özür dilemene gerek yok."

Başımı sallama sırası bendeydi çünkü özür dilemem gerekiyordu. "Ama istiyorum, çünkü... çünkü böyle bir şey söylemek senin bir insan olarak hakkında iyi şeyler söylemiyor." Uzun bir nefes aldım. Ne söyleyebilirdim ki? Özgüvenimi geliştirmeye çalıştığımı mı? Ben sadece... "Ben aptalım."

Tek kaşı kalktı. "Sen aptal değilsin. Sorun bu değil."

Ona baktığımda göğsümde bir parça huzursuzluk hissettim. Dümdüz karşıya bakıyordu, bakışları duvara sabitlenmişti. Midemin çukuruna bir uyuşukluk yerleşti.

Omuzları gerildi. "Sen güzel bir kadınsın Abby. Zeki ve kibarsın. Komiksin." Bana döndü, gözlerinde mesafeli bir parıltı vardı. "Ve bunu göremiyor olman çok yazık."

Uyuşukluk buz gibi bir çiseleme gibi yayıldı ve tenimi kapladı. Altında utanç yanıyordu. Takıntılarım bu kadar açık mıydı? Gözlerimi sıkarak kapattım. *Tanrım, bu çok aşağılayıcıydı.*

"Ben... Ben gidip çıkacağım," dedi ve gözlerim birden açıldı. Hayal kırıklığı, pişmanlık ve daha yüzlerce karmaşık duygu içimde çalkalanırken o yine duvara bakıyordu. "Film sende kalsın. Sonra izleriz."

Boğazımın dibinde bir düğüm oluştu. Nedense "sonra"nın yakın zamanda geleceğini düşünmüyordum.

"Tamam mı?" diye sordu.

Ayağa kalktığımda dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım ve sonra eğilip dudaklarını alnıma bastırduğında gülümsemeye zorladım. Bu tatlı jest karşısında göğsüm sıkışmıştı ve bir şekilde onunla kapıya kadar yürümeyi ve vedalaşmayı başardım. Kapıyı kapattığımda kapıya yaslandım ve yumruk yaptığım ellerimi gözlerime bastırdım.

Hastalıklı his kalbimin etrafında dönerek genişledi. Bu kadar kısa bir süre içinde Colton'a aşık olmuştum ve ben... onu çoktan kaybetmiş olabilirdim.

Bölüm 12

Colton Pazartesi sabahı mesaj atarak bugün ofise uğrayıp fotoğraflara tekrar bakıp bakamayacağımı sormuştu ama oraya gittiğimde orada değildi. Dedektif Hart'a teslim edilip özel bir odaya götürülürken bunu kişisel algılamamaya çalıştım ama çok zordu. Dedektif Hart parlak fotoğrafları masanın çizik yüzeyine yayarken midem bulandı.

Colton'ın nerede olduğunu sormak istedim. Telefonumu çıkarıp ona mesaj atmak istedim.

Onu aramak. "Acele etme," dedi metal sandalyeye geri oturarak. "Aceleye gerek yok."

Kalbim göğsümde çarpmaya başlarken bakışlarım fotoğrafların üzerinde gezindi. Odaklanmam gerekiyordu. Önceliklerime. Şu anda Colton'la olanlar en önemli şey değildi.

Tetikçi hala dışarıdaydı.

Acele etmeden önüme serilen fotoğrafların her birine baktım. İlk başta hepsi birbirine benziyordu; yirmili yaşların üstünde, kel, boyunlarında ya da sadece kollarında dövmeler olan erkekler. Dedektif Hart karışıma beş fotoğraf daha eklemekten önce yirmi kadarına bakmıştım. Onlara bir göz attım.

Kararsız bir nefes çekerken kalbim durdu. Uzanıp üçüncü fotoğrafı aldım ve yakınımda tuttum. Üç fotoğraf vardı: tam cepheden ve iki profilden.

"Bayan Ramsey?"

Bir an için dilimi çalıştıramadım. Sanki ağzımın çatısına yapışmış gibiydi. Birini vururken öldürürken gördüğüm adamın yüzüne bakarken ellerim titredi. Boğazım kurumuştı. "Bu o."

Dedektif Hart öne doğru eğildi ve ön kolunu masanın üzerine koydu. "Emin misiniz?"

"Pozitif." Boğazımı temizledim. "Bu o." Fotoğrafa daha fazla bakamayarak dedektife uzattım. Gözlerinde memnuniyet parıldıyordu. "Adı ne?" diye sordum ve sonra kaşlarımı çattım. "Muhtemelen bunu bana söyleyemezsin, değil mi?"

Fotoğrafı bir dosyaya yerleştirdi. "Haklısın. En azından şu anda değil." Ayağa kalkarak elini cebine attı ve telefonunu çıkardı. "İmzalamanız gereken birkaç form var, sonra yolunuza devam edeceksiniz."

Birkaç sığ nefes alarak, içimi saran huzursuzluğu görmezden geldim. Dedektif Hart kapıda durakladı. "Bu adamı ait olduğu yere, parmaklıkların arkasına koyacaksın." Gülümsemesi sıkıydı. "Ve muhtemelen onun hayatını kurtardınız."

* * * *

Pazartesi garipti.

Yeni taslağa odaklanamıyordum, kimse beni suçlayamazdı. Bu sabah bir katili teşhis etmişim ve Dedektif Hart'a göre bunu yaparak muhtemelen onun hayatını kurtarmıştım. Tabii Colton'ın bahsettiği mafya adamı ondan önce davranmadıysa.

Colton.

Gün boyunca telefonumu kontrol edip durdum. Sanki bir şekilde mesajını ya da aramasını kaçırmışım gibi. Tabii ki cevapsız mesaj yoktu. Midem bulandı. Tetikçinin kimliğini belirledikten sonra, Colton'ın tamamen profesyonel anlamda da olsa iletişim halinde olacağını düşündüm.

Pazartesi yavaş yavaş Salı'ya döndü. Arama yok. Mesaj yok. Ona mesaj atabilirdim, bunun farkındaydım ama her şeyi berbat eden bendim ve açıkçası bu konularda hiç deneyimim yoktu. Biriyle çıkmak benim anlayış alanımın çok dışındaydı. Onu rahat bırakmalı mıydım? Ona zaman mı tanımalıydım? Yoksa o benim ona ulaşmamı mı bekliyordu? Ya da gerçekten meşgul müydü? İkincisi mantıklı geldi. Muhtemelen tetikçiye aramaya çalışıyordu.

Masamda otururken, eğilip alnımı serin tahtaya dayadığımda inledim. Tam bir aptaldım. Kafamın içindeki o aptal, çirkin sesin beni alt etmesine izin vermişim. Hâlâ da beni alt etmesine izin veriyordum, değil mi? Çünkü Colton'a neden mesaj atmamıştım?

Colton'a mesaj atmak normal bir şey olurdu.

Başımı kaldırdım ve yavaşça masaya geri indirdim. Dur ve tekrarla. Kafamı masaya vurmaktan başka ne yapıyordum ki? Çünkü bu garip falan değildi. Tamam. Bir plana ihtiyacım vardı. Başımı kaldırıp cep telefonumu gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı. Ona mesaj atabilirdim, küçük bir şey. Bunu kesinlikle yapabiliirdim.

Telefonumu kaptığım gibi önce ekrana, sonra da küçük yeşil mesaj simgesine dokundum. Colton'ın adına basıp aklıma gelen ilk şeyi yazmaya başladığımda nabzım hızla atıyordu. Durup düşünmeme ya da yazdığım için kendimi aptal gibi hissetmeme izin vermedim. Mesaj sadece dört kelimeden oluşuyordu.

Kreplerini özledim.

Tamam. Bu hem hoş bir mesajdı hem de biraz aptalcaydı. Çok aptalcaydı. Gönder tuşuna basmadan önce mesajı sildim.

Tam bir aptalmışım, Tanrım.

Colton'a mesaj atmadım ve ondan haber almadım.

Son iki haftadır hayatım o kadar çılgınca geçmişti ki, sadece bu kadar kısa bir sürenin geçtiğine inanmak neredeyse zordu. Bir cinayete tanıklık etmek, birinin öldüğünü ve diğerinin, yani tetikçinin yakında -umarım- yakalanacağını bilmek karşısında nasıl hissedeceğimi bilemiyordum.

Birçok şey hakkında nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

Aslında bu tam olarak doğru değildi. Colton söz konusu olduğunda nasıl hissettiğimi çok iyi biliyordum. Berbat. Pazartesi gönderdiği mesajın beni görmemek için bir bahane olduğunu düşünmemiştim. Ne de olsa olanlardan sonra meşgul olacaktı ve normalde Salı günleri çalıştığı için ziyaret beklemiyordum.

Ben de almadım.

Ve ne mesaj atmış ne de aramıştı. Bir yanımda, iletişim kurmamasının bir anlamı olmadığını iddia eden küçük ve muhtemelen daha makul sesi dinlemek istiyordu. Meşgul olmalıydı ve ben de ona ulaşmamıştım. Çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Ona bu soruyu sorduğuma hâlâ inanamıyordum. Eğer kızgınsa, ki özür dilememe gerek olmadığını söylemesine rağmen kızgın olduğunu biliyordum, bu onun hakkıydı. Benimle vakit geçirmek ve yaptığımız şeyleri yapmak için bir tür art niyeti olduğunu ima etmek düpedüz hakaretti.

Sıçıp batırmıştım.

Jillian Çarşamba akşamı erken saatlerde kanepemin kenarına oturmuş, oturma odamda bir ileri bir geri yürümemi izlerken, yanında getirdiği latteyi yudumlarken ona ne kadar kötü çuvalladığımı anlattım.

"Yani, hepsi bu kadar." Kanepeye çöktüm ve bana getirdiği kapuçinoya baktım. Hepsi bitmişti. "Muhtemelen benim bir ahmak olduğumu düşünmekle kalmıyor, aynı zamanda bir lağım faresinin güvenine sahip olduğumu da biliyor."

Jillian fincanının kenarından kaşlarını çatı. "Senin bir pislik olduğuna inandığını sanmıyorum."

özür dilememeni söylemişim."

"Çünkü o iyi bir adam ve kimseye kötü davranmıyor. Lisedeyken bile böyleydi. Kendisine sataşan çocukları savunur ve herkese dostça davranırdı ve geçen hafta bana bu konuda hiç değişmediğini gösterdi." Boş fincanı aldım ve yerimde duramayarak ayağa kalktım. Mutfığa doğru yürüdüm ve bardağı çöpe attım. "Eğer benim bir ahmak olduğumu düşündüyse, hiçbir şey söylemeyecektir."

"Bu doğru olabilir ama ben durumun böyle olduğunu sanmıyorum." Fincanını sehpanın üzerine koydu ve ben oturma odasına dönene kadar bekledi. "Peki ya özgüven meselesi? Bundan utanmamalısın."

Televizyonun yanında durup kollarımı göğsümde kavuştururken kaşlarımı kaldırdım. "Özgüven eksikliği cidden piyasadaki en itici şeylerden biri."

Jillian gözlerini devirdi. "Ve aynı zamanda cidden en normal, en yaygın şeylerden biri."

"Doğru," diye mırıldandım.

Jillian, "Kendine daha fazla güvenmen gerektiğini, çünkü güvenin seksi olduğunu söylemenin yüzüne bir tokat yemek gibi olduğunu düşünmüşümdür hep," dedi. "'Bunu belirttiğin için teşekkürler' gibi."

Kuru kuru güldüm. "Bu çok garip, biliyor musun? Son birkaç yıldır kendimde bunu fark etmemiştim bile. Kendimi bir kadın olarak düşünmeyi bıraktım. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama bunu en iyi bu şekilde açıklayabilirim. Sanırım..." Tekrar oturdum ve ellerimi kucağıma koyarak omuz silktim. "Ve Kevin'la her zaman çok rahattım. Bu hiç düşünmem gereken bir şey değildi ve sanırım tüm bunların yeniliği beni sarstı."

"Bu anlaşılabilir bir şey."

Telefonuma bakarken dudaklarımdan zayıf bir gülümseme geçti. Colton bu gece izinli olmalıydı, tabii hâlâ soruşturmayla ilgilenmiyorsa. Midem biraz bulandı. "Sanırım bu bir bakıma kılık değiştirmiş bir nimet. En azından artık nasıl hissettiğimi biliyorum. Bu konuda bir şeyler yapabilirim."

Bana doğru döndü. Başını yana eğerken kalın kahverengi saçları omzuna döküldü. "Ne gibi?"

Kendime çıplak bakma olayını gerçekten kabul etmeyecektim. "Çoğunlukla kendimin daha fazla farkında olmam gerektiğini düşünüyorum. Kendime biraz zaman ayırmalıyım, anlıyor musun?"

"Sürekli çalışıyorsun," diye kabul etti bir süre sonra. "Babamın çok çalıştığını sanıyordum ama sanırım sadece birlikte olduğumuz zamanlarda izin alıyorsun."

Bu olumlu olurdu.

Kalın perçemlerinin arasından bana baktı. "Sen... kendini değiştirmek istiyor musun?"

"Kim kendini biraz olsun değiştirmek istemez ki?" Saçlarımı kulağımın arkasına tararken güldüm. "Yani, muhtemelen biraz daha sağlıklı olabilirim. Her gün cappuccino içmeyi bırakabilirim. Ama kendimle ilgili her şeyi değiştirmeye çalışmaktansa kendimle mutlu olmayı tercih ederim."

"Bu çok iyi." Bakışları alçaldı. "Keşke ben de böyle düşünseydim. Kendim hakkında yani."

Kaşlarımı çattım. "Kendini değiştirmek mi istiyorsun?" Cevap vermeyince anlamaya başladım. "Bu yüzden mi üniversiteni değiştiriyorsun? Yeniden başlamak için mi?"

Omzu gönülsüz bir omuz silkmeye kalktı. "Ben sadece... evet, yeniden başlamak istiyorum ve yapabilirim. Başlayacağım."

İçimde bir endişe titreşti. Elimi koluna koyarak ona doğru uzandım. "Her şey yolunda mı?"

Jillian yüklü soruya yanıt olarak başını salladı. Kız hiçbir zaman bilgi konusunda açık sözlü

olmamıştı, sadece orada burada ufak tefek şeyler anlatıyordu. Çok fazla insanla yakın olmadığını biliyordum,

Brock adında bir adam hariç. Babasının organizasyonunda bir çeşit dövüşçüydü. Anladığım kadarıyla uzun zamandır ailesinin yanındaymış.

Ve ne zaman ondan bahsetse, ki bu pek sık olmazdı, yüzünde her zaman mutlak bir hayranlık ifadesi olurdu.

"Jillian-"

"Sonunda tüm ailemin yaptığı şeyi yapmak istemiyorum. Her şey Akademi ile ilgili ve benim yapmak istediğim bu değil. Bundan kurtulmamın tek yolu şimdi ayrılmak. Her neyse," dedi ve yüzünde düşünceli bir ifade belirirken dudaklarını büzdü. "Bir aşk kitabında asla göremeyeceğiniz şeylerden biri de özgüven sorunları olan bir kadındır. Yani, eminim vardır ama çok azdırlar. Mesela yeme bozuklukları olabilir, cinsel saldırı ya da zihinsel istismar nedeniyle travma sonrası stres yaşayabilirler. Seks ticareti için satılabilirler ve destansı miktarda keder taşıyabilirler. Akla gelebilecek her türlü kaybı yaşamış, fiziksel ve zihinsel olarak yara almış kadın karakterlerimiz var ama ortalama kadınlar hangi cehennemde? Aynaya bakıp biraz utananlar? Diğerleri neden kadınlar için kabul edilebilir oluyor da özgüveni düşük başka bir kadını okumak ya da tanımak tüm o dramatik lamalardan daha kötü oluyor? Dostum, dileklerin gerçekleşmesi için okumayı anlıyorum, ama hikayede biraz gerçeklik olmalı."

Kaküllerini gözlerinden uzaklaştıran Jillian yüksek sesle nefes verdi ve sonra devam etti. "Her neyse. Önemli değil. Sen normalsin. Ben de normalim. Mükemmel değiliz ve en büyük özgüvene sahip olmamak seni daha az insan yapmaz."

Jillian'ın söyledikleri çok doğrudu.

Vay anasını, tüm bu gerçekler beni şaşkına çevirdi.

Kadınlar diğer kadınların yüksek özsaygı ve özgüvene sahip olmalarını istiyordu. Hiç kimse kendine güveninin eksik olduğunu, aynada kendine bakmakta zorlandığını kabul etmek istemiyordu.

Zayıf anlarımızı yaşayamıyor olmamız yanlıştı. Kusurlarımızdan rahatsız olduğumuz gerçeğini saklamamız gerekiyordu. Kendini sevme yolculuğunun, kendini çıplak görmek istemediğin günler olduğunu kabul etmeyi içermediğini.

Ve bazı güven sorunları yaşamaktan daha kötü şeyler olduğunu.

Jillian'a bir göz attım. Bu, onun çok genç olduğunu unuttuğum anlardan biriydi, çünkü lanet olsun, gerçekten de benden çok daha akıllı olabilirdi. "Haklısın."

Gülümsediğinde yüzü güzel bir şekilde değişti.

"Biliyorum." Güldüm. "Ve mütevazı."

"Her neyse." Öne doğru eğilerek ellerini dizlerine vurdu. "Dışarı çıkmak ister misin?" "Nereye gitmek?"

"Bilmiyorum. Outback'in yanındaki bara oldukça yakın oturuyorsun."

"Mona'nın mı?" Sırıtmaya başladım. "Jillian, oraya gitmene izin verildiğini sanmıyorum." "Oraya daha önce de gittim. Bana servis yapmadıkları sürece Jax için sorun yok." Kaşlarım kalktı. "Jax mi?"

"Sahibi o. Brock'la iyi arkadaşır." Ayağa kalktı. Ona baktım. "Brock da orada olacak mı?"

"Bundan şüpheliyim," dedi. "Şu anda genellikle antrenman yapıyor." Nedense ona pek inanmamıştım.

"Gel hadi. Dışarı çıkmak iyi gelecek." Durakladı. "Ayrıca, oradaki barmenin kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Tıklaması bir saniye sürdü. "Bir saniye. Roxy burada çalışıyor ve biriyle çıkıyor..." "Colton'ın kardeşi," diye bitirdi.

Bu kez midemdeki sarsıntı bambaşka bir şeydi. "Bunu nereden biliyorsun?"

Yine gözlerini devirdi. "Brock hepsiyle çok iyi arkadaş ve ben de çok iyi bir... dinleyiciyim.

Yani, gitmek ister misin? Uslu durup bir kola sipariş edeceğim."

Ona bir bakış attım. "Vahşi çocuk."

Jillian kıkırdadı ve ben de sırtıtmak zorunda kaldım çünkü onun kıkırdadığını hiç duymamıştım.

"Ne olmuş yani?"

Saate baktığımda hâlâ erken olduğunu gördüm. Aldığım yeni el yazmasını açmayı planlamıştım ama kendime daha fazla zaman ayırmaya başlamam gerekmiyor muydu? Ayrıca evde kalırsam tek yapacağım şey telefonuma bakıp hüsnükuruntu içinde olmak olacaktı.

"Tamam," dedim, ayağa kalkarak. "Hadi yapalım şu işi."

* * * *

Mona's'a gitmeyeli yaklaşık bir yıl olmuştu ve barın batakhane havası olsa da ürkütücü bir yer değildi. Jillian ve ben kendi arabalarımızla gittik çünkü Jillian ters yönde, şehre daha yakın bir yerde yaşıyordu.

Jax'i gördüğüm an, onun kim olduğunu hatırladım. Nasıl unutabilirdim ki? Benden birkaç yaş küçük olmasına rağmen, işlerin nasıl halledileceğini bildiğini söyleyen türden bir adamdı.

Masaya doğru ilerlediğimde barın arkasındaydı. Jillian reşit olmadığı için barda oturamıyordu. Jax'in harika bir gülümsemesi ve kahkahası vardı, bunu özgürce dağıtıyordu. Şu anda barda birinin söylediği bir şeye gülüyordu. Başını arkaya eğip derin ve bulaşıcı bir kahkaha attı.

"Sadece kola mı istiyorsun? Yiyecek bir şey?" Ben sordum.

Jillian bilardo masalarından birinin üzerine eğilmiş kafaları tarıyordu. "Hayır. Kola iyi."

Bara doğru yürüdüğümde barda çok fazla insan yoktu, bu yüzden arkasındaki kız hızla durduğum yere geldi. Onun kim olduğunu biliyordum. Roxy-Reece'in kız arkadaşıydı. Yaklaştıkça, kahverengi saçlarında mor gözlükleriyle uyumlu bir renk çizgisi olduğunu gördüm. İçimi kıskançlık kapladı. Her zaman saçlarımda vahşi bir renk olmasını istemiştim ama bunu başaracak yüzüm ya da kişiliğim yoktu.

Tişörtünde *kendi kendini temizleyen bir fırın gibiyim* yazıyordu ve altında mutlu küçük bir fırın vardı ve onun altında da *kendi kendime yeterim, sürtükler* yazıyordu.

O gömleği istiyordum.

"Ne alabilirim...?" Roxy'nin ela gözleri gözlüklerinin arkasından büyüdü. "Hey, nasılsın?" Beni tanıdığına şaşırarak bir an bocaladım. "İyiyim. Ben de iyiyim. Sen?"

"Harika. Seni bir süredir görmemiştim. Vay canına. Uzun zaman oldu." Sırıtarak bara yaslandı. "Hâlâ buralarda yaşadığından bile emin değildim." Kapı açıldı ve bir grup içeri girerek bara doğru yöneldi. "Size ne ikram edebilirim?"

"Sadece iki kola." Durakladım. "Ve bir menü." Roxy başını salladı. "Hemen geliyor."

Masaya bir göz attım. Jillian gözlerini telefonuna dikmiş, parmakları havada uçuşuyordu.

"Onlara bir dakika daha veriyorum, eğer çıkmazsa ben içeri giriyorum," dediğini duydum Jax'in, Roxy'nin etrafından dolaşıp bir şişe likör alırken.

"Kurtarma için mi?" diye cevap verdi, iki bardağa buz koyarken kaşları kalktı.

"Hmm," diye homurdanarak kapağı kapattı.

"Orada neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Birlikte olmadıklarını sanıyordum," dedi ve iki bardağı önüne koydu. Omzunun üzerinden Jax'e bakarken bir menü aldı. "Zaten acele etmesi gerekiyor. Reece mesaj atıp kardeşinin nerede olduğunu sordu bile."

Kalbim durdu. Colton hakkında konuşuyorlardı. Vay anasını. Tamam, küçük bir parçam onun burada olmasını umuyordu ama aynı zamanda burada olmasından da korkuyordu çünkü bu işte olmadığı anlamına geliyordu. Ve benimle iletişime geçmemişti.

Ben de onunla iletişime geçmemiştim. Ve sesi yalnızmış gibi gelmiyordu.

"Buyurun." Roxy menüyü yere bırakırken gülümsedi.

Uyuşuk bir şekilde parayı uzattım ve onu gördüğümde menüyle birlikte bardakları da yeni almıştım.

Barın diğer tarafında belirdi ve durduğum yerden bile çenesinin sert bir çizgi olduğunu görebiliyordum. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Ellerimi bardakların üzerinde sıktım. Roxy bir şeyler söyledi ama onu gerçekten duymadım.

Sonra *onu* gördüm.

Onu daha önce birlikte gördüğüm uzun boylu sarışın. Hatırladığım kadar muhteşemdi. Saçları parlak ve düzdü, omuzlarını çoktan geçmişti ve zayıftı. Sanki onun zayıflık seviyesine inersem onu incitebilirmişim gibi. Bu kadının kim olduğunu anladığımda yüzümdeki kan çekildi. Kalbimin derinliklerinde onun eski nişanlısı olduğunu biliyordum.

Aman Tanrım.

"Senin için endişelenmeye başlamıştım," dedi Jax şişeyi yerine koyarken.

Colton ona baktı ve bakışları Jax ile Roxy'nin yanından geçip bana yöneldiğinde buz gibiydi. Durdu. Kelimenin tam anlamıyla yürümeyi bıraktı, sarsılarak durdu.

Gözlerimiz buluştu ve ben düşünemedim bile. Birbirimize bakarken hiçbir düşünce yoktu. Kalbim durmuş gibiydi, tıpkı onun gibi.

"Um," diye mırıldandı Roxy.

Colton'ın yanındaki kadın bir şey söyledi. Kadının yay şeklindeki dudakları kıpırdadı ama adam tepki vermedi. Önce vermedi ama sonra verdi.

"Kahretsin," dedi ve elini koluna koymuş olan çarpıcı sarışına döndü. Dokunuş tanıdıktı, sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibiydi.

İçkileri ve menüyü masaya götürürken tenim karıncalanarak etrafımda döndüm. Onları düşürmeden önce yere koydum.

"İyi misin... Aman Tanrım." Jillian'ın gözleri iki kat büyüdü.

Önce sıcaktan sonra soğuktan kızarıırken midemdeki kasılma midemi bulandırdı. "Sanırım-" Başımı salladım, yanaklarım yanıyordu. "Tanrım, çok üzgünüm ama gerçekten gitmem gerek."

Jillian ayağa kalktı, yüzünde sempati ifadesi belirdi. "Aman Tanrım, özür dilerim. Böyle bir şey olacağını düşünmemiştim."

"Biliyorum." Boğazımda bir düğüm oluştu ve göğsüme yayılan ağrı bana Colton'a karşı hissettiklerimin basit bir hoşlanma ya da çekim olmadığını söyledi. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum." Dudaklarımı birbirine bastırarak burnumdan nefes aldım. "Bu çok utanç verici."

"Sorun yok." Kolumu sıktı. "Git. Oraya vardığında beni ara, tamam mı?"

Başımı sallayarak eğildim ve yanağına bir öpücük kondurduktan sonra çantamı aldım. Kapıya yönelirken arkama bakmaya cesaret edemedim ve kapıyı çekip açarken bile ne kadar korkak olduğumu biliyordum.

Özgüvenim berbattı ve korkağın tekiydim. Harika. Kazandıran kombinasyon. Hatırlamıyordum.

Eve doğru yürürken topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve kapının hemen içinde bıraktım.

Jillian'a mesaj attıktan sonra kendimi çok kötü hissettim. Kaçmamalıydım. Orada oturup hiç bir şey olmamış gibi davranmalıydım. Telefonumu kanepeye fırlatıp avucumu alnıma bastırdım. Tüm bu aptal olma durumu devam eden bir temaydı.

Ama Colton aynı güzel sarışınla oradaydı. Nişanlısı-eski nişanlısı ve Pazar günü beni öpüyor, bana dokunuyor, güzel ve akıllı olduğumu söylüyordu ve bu gece onunla mıydı?

Bu da ne böyle?

Öfkem su yüzüne çıktı ve telefonumu kanepemin minderlerinin arasından çıkardım. Ne yapacağımı bile bilmiyordum. Mesaj mı atacaktım? Arayacak mıydım? Telefonumu fırlatmak mı? Hepsi uygulanabilir bir seçenek gibi görünüyordu.

Kapının çalınması beni durdurdu.

Arkamı döndüm ve bir an için hareket etmedim. Colton'ı az önce onunla birlikte görmüş olmama rağmen, göğsümün derinliklerinde bir umut kıvılcımı çaktı ve bu ne kadar inanılmaz derecede aptalcaydı? Birbirlerine tesadüfen rastladıklarından şüpheliydim. Öte yandan, benim orada olmam bile tamamen tesadüftü.

Gitmemeliydim.

Kapı tekrar çaldı ve ayaklarım yerden kesildi. Bir elimde telefonum, kapıyı açtım.

Her şey çok hızlı oldu.

Bir *gölge* -bir insan- kapıyı duvara çarparak içeri girdi. Kalın pazuların etrafındaki koyu mürekkep şeridi bir anlığına göründü. Boğazımda bir çığlık yükseldi ve başımın yan tarafında patlayarak beni sersemleten acıdan bir saniye önce koptu.

Yana doğru tökezledim, telefonum parmaklarımdan kayıp yere düştü. Bir kapı çarparak kapandı ve bir saniye sonra sırtım yere çarptığında nefesim kesildi. Yukarı bakarken ciğerlerim sıkışmıştı.

Bu oydu, tetikçi. Vay anasını.

Beni tabancayla mı dövmüştü? Boynumun yanından aşağıya ıslak bir sıcaklık süzüldü. Başımın sol tarafı zonkluyordu.

Elinde bir silahla üzerime doğru gelirken alnında ince bir ter tabakası vardı. "Lanet çeneni kapalı tutamadın, değil mi?"

Ellerim ahşap zemin üzerinde kayarak geriye doğru çabalarırken kalbim boğazımda düğümlendi. Halının kenarına ulaştığımda bir parmak arası terlik çıktı.

Beni takip etti. "Tek yapman gereken lanet çeneni kapalı tutmaktır. Hepsi bu kadardı. Şimdi Mickey öldü ve o orospu çocuğu Vakhrov benim peşimde, hepsi senin o amcık ağzını kapalı tutamadığın için."

Mickey'nin kim olduğunu hatırlamaya çalışırken görüşüm biraz bulanıklaştı. Mickey'nin onu birlikte gördüğüm diğer adam olması gerektiği gerçeğini beynimin işlemesi bir an aldı. "Ben... Ben onu tanımlamadım-"

"Kapa çeneni! Kapa şu lanet çeneni!" Diye bağırdı, parmağı elindeki silahın tetiğinin üzerinde seğiriyordu. "Bana bir bok söylemediğini mi söyleyeceksin? Çünkü Mickey öldü ve lanet polis dün annemin evini bastı."

Duvara yaslandım, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki hasta olacağımı sandım. Bu çok kötüydü, o kadar kötüydü ki olanları zar zor algılayabiliyordum. Bildiğim tek şey ölümle göz göze geldiğimdi.

Dudağı kıvrıldı, tıpkı o adamı vurmada hemen önce olduğu gibi. "Aptal sürtük. Kaldır ellerini."

Düşüncelerim hızlanırken sertçe yutkunarak titreyen ellerimi kaldırdım. Bundan nasıl kurtulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Onu ikna edebilir miydim?

Koyu renk gözleri cam gibi parlıyordu ve silahı bana doğrulttuğunda göz bebekleri fazlasıyla büyümüştü. "Ayağa kalk." Hareket etmeyince, "Ayağa kalk lan!" diye bağırdı.

Tamam. Ayaktaydım.

Yavaşça ayağa kalktım ve bu sırada diğer terliğimi de kaybettim. "Bunu halledebiliriz-" "Kapa çeneni. Kapa çeneni." Bir adım öne çıktı. "Bunun neresini anlamıyorsun? Hiçbir şey yok-"

Sirenlerin kısık sesi onu susturdu. Umut midemde patladı. Biri -komşularımdan biri- benim çılgılığımı ve onun bağırıışlarını duymuş muydu?

Komşularıma gerçekten teşekkür etmem gerekiyordu. Onlara pasta falan yapmalıyım. Eğer gerçekten yaşarsam

Bu.

Siren seslerini duydu ve saniyeler içinde dönen gürültü daha da yaklaştı ve yükseldi.

"Kahretsin. Lanet olsun.

Lanet olsun."

Geniş bakışlarım odanın içinde gezinerek bir tür silah aradı. Beni vurmadan önce bir lamba yakalayamazsam hapi yutmuştum ama bir şeyler denemeliydim. Ön pencereden, perdelerin ötesinde yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıkları görebiliyordum. Polisler buradaydı ve bu adamın buradan canlı çıkmayı ya da beni bırakmayı planladığından ciddi olarak şüpheliydim.

Evin önünden aniden bağırıışlar yükseldi ve seslerden birini tanıdığımda dehşete kapıldım. Hayır. Hayır. Hayır.

Kapının gürültüyle çalınması yerimden sıçramama neden oldu ve içime bir baş dönmesi dalgası yayıldı. "Abby?

İçeride misin?" Kapalı kapıdan bir ses yükseldi. "Ben Colton. Kapıyı aç."

Ben daha ağzımı açamadan adam öne doğru fırladı ve bana çarptı. Başımın arkası duvara çarptı. Yüzüme doğru gelirken eliyle ağzımı kapattı.

"Abby!" Colton bağırdı ve o ya da bir şey ön kapıya çarpınca kapı tıkırdadı.

Adam bana doğru bastırırken nefesi bayat sigara ve içki kokuyordu. "Siktiğimin polisleri, siktiğimin polisleri," diye homurdanarak silahın namlusunu başımın yan tarafına dayadı. "Tek kelime edersen beynini dağıtırım senin."

Şu anda, diye düşündüm aptalca. Ya sonra? Boğazımdan histerik bir kıkırdama yükseldi. Ön kapının vurulması durmamıştı ama Colton'ı artık duymuyordum. O nasıl buradaydı? Polis çağrıldıysa bunu bu kadar çabuk öğrenmesinin imkânı yoktu. Mantıklı gelmiyordu ama şu anda bunun bir önemi yoktu.

Colton bir şekilde o kapıdan içeri girerse, bu adamın onu vuracağını biliyordum. Midem korkudan çukurlaştı.

"Arka kapından çıkacağız, tamam mı?" dedi. "Ve sen de buradan defolup gitmemi sağlayacaksın. Anladın mı beni?"

Gözlerimi sıkarak başımı salladım. Beni bir tür kalkan olarak kullanacaktı ve dışarı çıktığı anda beni vuracağını biliyordum. Ya burada ya da dışarıda başka birini vurma şansı olacaktı; bir komşuyu, polislerden birini ya da Colton'ı.

Bunun olmasına izin veremezdim. Hayatta olmaz.

Bir tembelin özgüvenine sahip olabilirim ama korkak değildim. Hayır. Ailemin ölümünden sağ

çıktım. New York'ta hayatta kaldım. Kocamın ölümünden kurtuldum. *Hayatta* kaldım.

Ben bir korkak *değildim*.

Omzumdan tuttu ve beni duvardan uzaklaştırdı. Sırtımın ortasına iyi yerleştirilmiş bir itme ile beni oturma odasına doğru yönlendirdi. Birisi ön kapıda bağıırıyordu.

yine, ama Colton değildi.

"Sessiz ol," diye ısrar etti ve hızlı hareket etmeyince beni tekrar itti.

Tökezleyerek küçük yemek masasına çarptım. Çarpmanın etkisiyle ağır seramik vazo devrildi ve plastik çiçekler yüzeye saçıldı. Vazo bana doğru yuvarlandı.

"Kımıldayın," diye emretti.

Bakışlarım vazoya odaklandı. Elimin altındaydı. Tam oradaydı. Kalp atışlarım yavaşlamış gibiydi.

Aslında her şey yavaşladı.

"Lanet olsun." Yumruğunu saçlarıma geçirdi ve başımı sertçe geriye çekti. Acı boynumdan aşağı yırtıldı ve sırtıma vurdu. "O koca kıcını al-"

Vazoyu kapıp etrafımda dönerken beynim durdu. Adam küfretti ve silahını tekrar doğrulttu ama ben hızlı davrandım. Vazonun dibini kafasının yan tarafına çarptığım anda silah patladı. Mide bulandırıcı bir çıtırtı oldu ve ılık ve ıslak bir şey havaya ve yüzüme püskürdü. Silah tekrar patladı, tam o sırada arka kapıdaki tahta kırıldı. Tetikçi yere yığılırken kapı açıldı.

Colton barda olduğu gibi kot pantolon ve yıpranmış bir gömlek giymiş halde içeri daldı. Silahını doğrultmuştu ve parlak mavi bakışları durumu değerlendiriyordu. Arkasından üniformalı polisler akın etti.

Silahını tetikçiye doğrultarak bir adım öne çıktı. "Abby?"

"Ben korkak değilim" diye mırıldanırken hâlâ kanlı vazoyu tutuyordum.

Bölüm 13

Daha önce kırık camımı değiştiren tamirci Lenny, "Sürekli müşteri oluyorsun," dedi alaycı bir sırıtışla. Kırılan arka kapıyı tamir etmeyi yeni bitirmişti ve sonunda tamamen yeni bir arka kapı oldu. Faturayı televizyonun üzerine koyduktan sonra elinde alet çantasıyla yanımdan geçmeye başladı. "Yine de iyi olduğunu gördüğüme sevindim. Dün gece geç saatlerde haberlerde duydum. Bu kasaba çıldırmaya başladı. Şehirden gelen tüm şiddet olayları."

Onu ön kapıya kadar takip ederken belli belirsiz gülümsedim. "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

"Sorun değil," diye yanıtladı dışarı çıkarken. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa beni arayabilirsin." "Teşekkürler." İç çekerek kapıyı kapattım.

Arkamı dönüp yemek masasının arkasındaki yeni sıvanmış duvara baktım. Lenny iki kurşun deliğini de kapatmıştı. Tek yapmam gereken boyayı eşleştirmekti ve sonra hiçbir şey olmamış gibi olacaktı.

Dün gece çok uzun zaman önceymiş gibi geldi.

Gecenin büyük bir bölümünü acil serviste oturarak, kontrol edilerek ve ardından polisin bin bir sorusunu yanıtlayarak geçirdim. Meğer saldırganın bir adı varmış: Charles Bakerton. Kulağa katil bir manyağın ismi gibi gelmiyordu ama Charles hâlâ hayattaydı. Onu iyi yerleştirilmiş bir ölüm vazosuyla öldürmemiştim. Bunu duyunca rahatlardım. Birini öldürmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istemiyordum.

Sabahın erken saatlerine kadar süren sonsuz saatler boyunca Colton yanımdan ayrılmamıştı, çoğunlukla sessizdi ve çok kızgın görünüyordu. O mavi gözler resmen alev alev yanıyordu. Dışarı çağrılmadan önce temel konular dışında konuşma fırsatımız olmamıştı. Şaşırtıcı bir şekilde Roxy ve Reece hastaneye gelmiş ve beni eve bırakmışlardı. Bu garipti.

Çok şanslıydım. Herkes bana bunu söyleyip duruyordu. Olduğumdan çok daha kötü görünüyordum. Beyin sarsıntısı bile geçirmemiştım ve kafamdaki çatlak dikiş bile gerektirmemişti. Bir avuç dolusu ibuprofen o ağrıyı ve diğer küçük ağrıları geçirmişti.

Dün gece ölebilirdim, yani evet, gerçekten şanslıydım.

Kanepeye geçip kumandayı elime almaya başlamıştım ki ön kapım çalındı. Midem bulandı. Kumandayı yere bırakarak önce ön pencereye gittim. Dün gecedен dersimi almıştım. Ön pencereden dışarı baktım.

Colton'dı.

"Vay canına," diye mırıldandım, çıplak ayaklarımın üzerine geri yerleştim. Kafamın hayal dünyasına dalmasına izin vermedim. Dün gece olanlardan sonra ortaya çıkması sürpriz değildi. Şaşkınlık içinde yavaşça kapıya doğru yürüdüm ve açtım.

Ellerini kapının pervazının iki yanına koymuş, içeri doğru eğiliyordu. Mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Abby."

Bir şekilde yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve bunun çılgınca bir gülümseme olduğunu hissediyordum. "Merhaba Colton!" Coşkum biraz fazlaydı ama sesimi kısamadım. "Nasılsın-?"

"Yapma bunu," diye araya girdi ve ben ürkütücü gülümsememin önce sallanıp sonra solduğunu hissettim. "Dün olanlardan sonra bana numara yapma."

Peki o zaman.

Ellerini indirdi. "Konuşmamız gerek."

Yaptık. Dudaklarımı birbirine bastırarak kenara çekildim. "İçeri gel."

Colton kapıyı arkasından kapattı ama kanepeye doğru yürümek yerine önümde durdu. Yüzümün iki yanını nazıkçe kavradığında nefesim kesildi. Yoğun bakışları üzerimde gezindi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim." Daha az tuhaf bir gülümsemeye zorladım. "Sorduğun için teşekkürler." Gözlerinin etrafındaki deri gerildi. "Buraya daha erken gelmek istedim."

O zaman dün geceki kıyafetlerinin aynısını giydiğini fark ettim. Söylemeye gerek yok, muhtemelen bir sürü polisiye şey yaşıyordu. "Sorun yok. I-"

"Bu iyi değil. Burada olmamak beni öldürdü. Siktir." Geri adım atarken ellerini bıraktı ve birini saçlarında gezdirdi. "Dün gece seni yüzünde kanla görmek - kahretsin," diye tekrar sövdü, gözlerini kaçırarak. "Kahretsin, seni koruyacağımı söylemişim. Korumadım."

"Ne?" Gözlerimi kırpıttım. "Bunun olacağını bilemezdin. Dedektif Hart bile tetikçinin arkadaşı ya da her neyse ölü bulunduktan sonra kaçacağını düşündüğünü söylemişti. Bu senin hatan değil."

Yüzündeki ifade bundan o kadar da emin olmadığını gösteriyordu. "Seni evine kadar takip etti ve silahla vurdu. Ölebilirdin, Abby. I-"

"Colton," diye tekrar denedim. "Ben ciddiym. Bu senin hatan değildi. Tamam mı? Ve beni kontrol etmek için buraya gelmene gerek yoktu. Ben iyiyim. Sen... sen yeterince şey yaptın. Kardeşin ve Roxy'nin beni eve götürmesini sağladın ve-"

"Yeterince yaptım mı? Belli ki yeterince yapmamışım." Bakışları tekrar benimkilere yöneldi. "Birkaç şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyor. Dün gece Mona'nın evinden çıktığında üzgündün. Bunu anlıyorum. Beni Nicole'le çıkarken gördün ve ben sana tek bir şey söyleyemeden gittin. Bunu görmemiş gibi davranma."

"Tamam. Meşgul görünüyordun." Yutkundum ve bir adım geri çekildim. "Yani bu... bu senin eski nişanlın mı? Muhteşem biri."

"Evet, öyle." Bana bakarken kaşları çatıldı. "Biliyor musun, senden haber almayı umuyordum. Pazar gününden sonra topu senin sahana bırakacağımı düşündüm."

Verdi mi? Bu mesajı insan koduyla mı vermişti? Erkek şifrelerini okumakta iyi değildim.

"Belli ki bazı sorunları çözmen gerekiyor ve ben de sana yardım etmeme izin vereceğini umuyordum."

"diye devam etti. "Yine de sabırsızım. Dün gece seni aramayı planlıyordum ama kardeşim her hafta evinde bir şey yapıyor-oyun gecesi. Aptalca ama eğlenceli. Bir saatliğine onun evine uğrayayım, sonra da seni ararım diye düşündüm."

Bu konuda ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama burada dilsiz gibi durmayacaktım. Bir sesim vardı ve onu kullanacaktım. "Ama sen Mona'nın evinde Nicole ile birlikteydin."

"Öyleydin," dedi, çenesinde bir kas kasılarak. "Reece'e giderken onunla orada karşılaştım. Ayrıldığımızda, büyükbabamın ölmeden önce bana verdiği bir saat vardı. Bir gece onun evindeyken saati çıkarmıştım ve bir daha da bulamadım. Sonunda Nicole buldu." Bir elini kot pantolonunun cebine götürerek, oldukça pahalıya mal olmuş gibi görünen altın bir saat çıkardı. "Konuşmak istedi. Bu yüzden Jax'in ofisindeydik."

Saate baktım ve sonra onu tekrar cebine yerleştirmesini izledim. Bir yanımda aptal gibi hissediyordu ama bu durumda kim nasıl tepki verirdi ki? "Ne istiyormuş?"

Colton yalan söylemedi. "Beni özleyiyor. Konuşmak istediği şey buydu." Keskin bir nefes alarak ifademi boş bıraktım. "Tamam."

Gözleri kısıldı. "Bu konuda söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Hayal kırıklığı tekrar yükseldi, ateşli karıncalar ordusu gibi tenime hücum etti. Eğer dün gece

korkak olmadığım. Hayatta kalan biriydim. O zaman *gerçekten* sesimi buldum. "Ne söylememi istiyorsun Colton? Buna nasıl cevap vereyim? Seni özlediği için kızgın değilim. Muhtemelen sen de onu özölüyorsundur. Uzun zamandır birlikteydiniz ama..." Sözlerim solmaya başladı ve bir yanım ona kapıyı gösterip geri çekilmek istese de bunu yapmayı reddettim. "Ama yeniden bağlandık ve ilişkimizin nereye gittiğini bilmiyorum. Ve biliyor musunuz? Evet, öyle. Şu anda kendime pek güvenim yok. Kevin dışında kimseyle ciddi bir şekilde çıkmadım ve son dört yıl gerçekten uzun bir kuraklık dönemi idi. Bunun çok da iyi bir sorun olmadığını biliyorum ama neyse. Senden hoşlanıyorum."

Son üç kelimeyi ağzımdan kaçırmıştım ve sonra geri alamadım. "Senden *gerçekten* hoşlanıyorum Colton. Senden hep hoşlandım ama dürüst olacağım. Bu flört işinde berbat olacağım ve neden burada olduğundan şüphe ettiğim anlar olacak. Ve eski nişanlının *Sports Illustrated* modeline benzemesi hiç yardımcı olmuyor. Bardan kaçmamalıydım. Bu aptalcaydı, ama tahmin et ne oldu, muhtemelen bir sürü aptalca şey yapacağım. Bu sadece başlangıç."

Dudakları seğirmeye başladı.

Gözlerim kısıldı. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" "Hayır." Gözlerinden yalan söylediği anlaşılıyordu. "Hiç de değil."

"Uh-huh." Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve daha önce söylediklerini tekrarladım. "Bu konuda söyleyeceklerin bu kadar mı?"

"Hayır. Hepsi bu değil." Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "Sana baktığımda benim gördüğümü, bildiğimi görmediğin için senin hakkında daha az şey düşünmüyorum. Üzerinde çalışmaya fazlasıyla istekli olduğum konu da bu. Anladın mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırırken başımı salladım.

"Senden hoşlanıyorum, gerçekten hoşlanıyorum," diye tekrarladı ve göğsümdeki o umut bir yangına dönüştü. "Ben de senden *hep* hoşlandım. Ve evet, Nicole harika görünüyor ama şu an karşımda duran kişi o değil ve onu düşündüğümde beni sertleştiren kişi o değil. Ve dün gece neredeyse kaybettiğim kişi de o değil. Bu sensin, tatlım, tamamen sensin."

Sıcaklık yanaklarımı istila etti. Oh...oh wow.

"Size bu ilişkinin nereye gittiğini söyleyebilirim. Ya da en azından öyle olmasını umduğum yeri. Birlikte daha fazla zaman geçireceğiz. Birbirimizi gerçekten tanıyacağız ve sen benim gördüklerimi görene kadar o düşük özgüven saçmalığını kırıp atacağım," dedi ve kararlılığına karşılık olarak omurgamın tabanı boyunca bir ürperti kıvrıldı.

Bir adım öne çıkıp ellerini kaldırarak yanaklarımı bir kez daha nazikçe tuttuğunda nefesim kesildi. "Bunun işe yaramasını istiyorum," dedi, sesi alçaktı. "Çünkü daha önce de söylediğim gibi, ben ikinci şanslara inanırım ve tesadüflere inanmam. Seninle yeniden bir araya gelmemizin bir nedeni vardı ve bunu es geçmek istemiyorum. Ve dün gece bunu neredeyse kaybediyorduk, bu yüzden gerçekten üçüncü bir şans üzerinde çalışıyoruz. Bunun işe yaramasını istiyorum."

"Ben... Ben de bunun işe yaramasını istiyorum." Kalbim çelik bir davul gibi güm güm atıyordu. "O zaman aynı fikirdeyiz."

"Öyleyiz," diye

fısıldadım. "Güzel."

Sonra beni öptü ve kafamın arkasında, hala fuayenin hemen içinde durduğumuzu fark ettim, ama umursamadım. Öpücüğü tatlı ve şefkatli başlamıştı ama ben daha fazlasını istiyordum. O da öyle. Ellerim göğsüne doğru uzandı ve kalbinin benimki kadar hızlı attığını hissettim.

Nefes nefese kalarak öpüşmeyi kestim. "Kalmak istiyor musun?"

"Kesinlikle evet, ama eğer... eğer yaparsam, bu gece gitmiyorum." Başparmakları yanaklarımda gezindi. "Ve

Eğer bu gece gitmezsem, üst katta olacağım ve o yatakta, o güzel kalçalarının arasında olmak isteyeceğim. Eğer bunu istemiyorsan ya da dün gece yüzünden buna hazır değilsen, bana şimdi söyle. Bekleyebilirim ama her halükarda bu gece seni bırakmayacağım."

"Ben *iyiyim*." Bir an bile tereddüt etmedi. "Bunu istiyorum."

Bölüm 14

Colton bir dakikasını bile boşa harcamadı.

Başımı arkaya yatırdı ve inkâra yer bırakmayan derin, talepkâr bir öpücükle ağzını ağzıma indirdi. İstedğimden değil. Dili benimkine dolanırken aklımdan geçen en uzak şey buydu.

Bana destek olarak merdivenlerin dibine varana kadar devam etti; ancak o zaman ağzını benimkinden ayırdı. Mavi gözleri benimkilerle buluştu ve içlerindeki tutkunun yoğunluğu karşısında boğazım kurudu. Döndüm ve üç basamak çıkabildim ki kolu arkamdan belime dolandı. Bir saniye sonra ön tarafı sırtıma yaslandı ve onu arkamda uzun ve sert bir şekilde hissedebiliyordum.

"Çok sabırsızım," dedi boynuma bir öpücük kondurarak. "O yatak odası şu anda çok uzak görünüyor."

Gülüşüm soluk soluğaydı. "O kadar da uzak değil."

"Kahretsin, değil." Belime doladığı kolunu sıkarak bedenlerimizi birbirine kenetlerken, boğazımdan aşağıya doğru minik öpücüklerden oluşan sıcak bir yol açtı.

Başımı dikkatlice arkaya ve yana doğru eğdiğimde, eli karnımdan yukarıya doğru kayarak elbisenin üzerinden göğsümü kavradığında yumuşak bir inilti çıkardım. Parmakları hatasız bir ustalıkla göğsümün ağrıyan ucunu buldu. Sonra elini bacaklarımın arasında hissettim ve ince, narin kumaş, ateşimi arayan elini engelleyemedi.

Hiç düşünmeden bacaklarımı açarak ona daha fazla erişim sağladı ve beni kavrarken elbiseyi içeri iterek aldı. Avucunu sinir demetine doğru bastırdı. Kalçalarım sarsıldı ve karşılık olarak çıkardığı ses tenimde küçük şişlikler yarattı. Hiç kontrolüm yoktu. Bir elimle bileğini kavradım ve diğer elim körü körüne korkuluğu aramak için dışarı fırladı. Elinin karşısında hareket ederken ikisini de tuttum, sürtünerek, arayarak, tam orada, merdivende. Zevk artıyor ve kabarıyor, içime işliyordu.

"Kahretsin," diye inleyerek elini göğsümden çekti. "Böyle devam edersek yatağa kadar gidemeyeceğiz."

"Bunu sen başlattın," diye hatırlattım ona. "Doğru."

Boynuma son bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi. Merdivenleri çıkmaya başladığımda dizlerimin bağı çözülmüştü. Zaten sersemlemiş ve nefes nefese kalmıştım ve daha yatak odasına bile varmamıştık.

Üst kattaki koridor, yatak odasında açık bıraktığım komodin lambasından aydınlanıyordu ve Colton'a bakmak için döndüğümde, kendimi aniden yatak odamın hemen dışındaki duvara yaslanmış, uzun ve zayıf vücudunu benimkine yaslamış buldum.

"Gerçekten çok sabırsızım," diye itiraf etti.

Kollarımı boynuna doladım ve içimde oluşan çılgın hislere teslim oldum. "Ben de."

Colton beni öptü ve sonra geri çekti. Havayı içime çekerken kollarım iki yanıma düştü. Gömleğinin yakasından tutarak hızla yukarı ve başının üzerine çekti, yere düşmesine izin verdi.

Onu daha önce üstsüz görmüştüm ama hafızam beni yanıltmıştı. Belirgin göğüs kaslarından karnının sıkıca kıvrılmasına kadar, dokunmak ve tatmak istediğim tonda ve yağsız kaslardan oluşan bir sanat eseriymiş.

Ona doğru uzandım, parmaklarım kot pantolonunun düğmesini buldu ve kolayca açtı. Yakaladım

Sonra fermuarı açtım ve malzeme yanlara doğru katlanırken, parmaklarım boxer'ına baskı yapan uzun, kalın boyunun üzerinde gezindi.

"Siktir." Elleri tekrar yüzümün yanlarını kavradı ve öpüşmemiz çok daha şiddetli oldu. Dışlerimiz birbirine çarptı. Dudaklarım morarmış gibiydi ama ham tutkunun tadını çıkarıyordum.

Beni duvara yaslayarak kalçalarını yavaşça içime doğru itti ve çığlık atmama neden oldu. Elleri boğazımdan aşağı, kollarımın üzerinden kaydı. Beni duvardan çekerek yatak odasına götürdü. Ancak o zaman ellerimi bıraktı.

"Bundan emin misin?" diye sordu.

Yatağımın önünde durmak için hareket ettim. "Eminim. Sen emin misin?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Ayakkabılarını çıkardı, çoraplarını da rekor bir sürede çıkardı. "Seni istiyorum."

Midem daraldı. "Seni istiyorum."

Etrafına bakınarak cüzdanını çıkardı. Parmaklarının arasında gümüş bir folyo paket belirdi. Paketi arkamdaki yatağın üzerine atarken kaşlarımı kaldırdım. "Ne?" Sırıttığı mahcup, neredeyse çocuksu bir hal aldı. "Her zaman hazırlıklı olmayı severim."

"Sanırım öyle olmanız iyi bir şey çünkü bende hiç yok."

Söylediğim bir şey onu etkiledi. İnledi. "O zaman bunu iyi değerlendirmeliyiz, ha?"

Kot pantolonu kalçalarından aşağı inerken bana doğru yürümesini izledim. Tanrım, tamamen erkeklere özgü bir şekilde güzeldi. Gerçek olduğuna, karşımda durduğuna neredeyse inanamıyordum. Bunu yapmak üzereydik.

"Seni görmek istiyorum." Parmaklarını elbisemin kapaklı kolunun altından geçirerek omzumdan aşağı çekti.

Ne kadar hazır olsam da, o anda bunu yapmak için tamamen çıplak kalmam gerektiği aklıma geldi. Bunu kıyafetlerle yapmak istemeyeceğini biliyordum. Hayır, o bir deri adamıydı. Tüm özgüveniyle iki dal bacağının üzerinde zıplayarak odadan çıktı. Dal gibi bacaklar ve diri göğüsler, ki bende olmayan iki şeydi bunlar.

Geri çekildim, ona bakarken derin bir nefes aldım. Bu ani güvensizlikten nefret ediyordum, kesinlikle tiksiniyordum. Bu benim tenimdi, benim bedenimdi ve benim bir parçamdı ama şu anda kaşındıran, rahatsız edici bir kazak gibi hissediyordum.

Colton bir adım daha yaklaştı, eli omzumda duruyordu. "İyi misin?"

Dudağımı ısırarak başımı salladım ve çıplak ayaklarımıza baktım. Onunkilerin yanında benimkiler biraz küçük kalıyordu. Yine de kadınsı değildi. Bu mağara ayakları değil. Tamam. Ayaklarım mağara ayağı gibi görünmüyordu. Kendime çok yükleniyordum.

"O zaman neler oluyor? Bu odayı terk ettin. Muhtemelen bu evi bile." Durakladı. "Bu Nic'le mi ilgili?"

"Hayır." Bakışlarım onunkilere kaydı ve bu tamamen yalan değildi. Kendimi onunla kıyaslamadan edemiyordum, çünkü ben de bir insandım, ama bundan daha fazlası vardı. "Ben... Bunu yapmayalı çok uzun zaman oldu Colton."

Parmakları kolumda gezindi. "Biliyorum."

Gerçekten biliyor muydu? "Dört yıl."

Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Gözlerimi kapatarak usulca nefes verdim. "Beni görmek istiyorsun ama gerçekten istediğinden emin değilim. Ben öyle görünmüyorum-"

"Neye benzediğini biliyorum," dedi, bakışları benimkiyle buluşup onu tutarken sesi alçaktı.

"Bende iki tane

Gözlerim ve ben seni sık sık kontrol ediyoruz. Bilseydin muhtemelen seni rahatsız edecek kadar. Gördüklerime bayılıyorum." Elimi kasıklarına götürdü, avuç içimi sert uzunluğun üzerinde katladı. "Gördüğüm şeyi istiyorum."

Onu hafifçe kavradığımda nefesim yumuşak bir şekilde içime çekildi. Nabzının attığını hissettiğimi sandım. Bakışlarım onun çok daha büyük olan elinin benimkinin üzerinde kıvrıldığı yere kaydı. Colton haklıydı. Tamamen işlevsel iki gözü vardı. Giydiğim kıyafetler gerçekte ne olduğunu saklamıyordu ve avucumu yakan sıcaklık bana bunu en az benim kadar çok istediğini söylüyordu.

Bunu yapabilirim.

Elimi ondan çekerek aşağı uzandım ve elbisemin eteğini yakaladım. Bu noktada tereddüt edemezdin. Ya şimdi ya da asla. Fikrimi değiştirmeden elbiseyi başımın üzerine çektim ve sonra yere düşmesine izin verdim.

Nefesimi tutarken bakışlarımı kaldırdım.

Gözleri benimkilere yapışmıştı ve dudaklarının bir köşesinde hafif, yumuşak bir gülümseme belirdi. Sonra bakışları yavaşça üzerimde gezinmeye başladı ve o parlak mavi gözlerin hiçbir şeyi kaçırmadığını biliyordum. Sütyenimin askıları ya da kupları boyunca uzanan zarif, mavi dantel kenarları değil. Belimin içe kıvrılıp sonra dışa açılmasını da. İç çamaşırları seksi değildi. Sadece pamuklu bir erkek şortuydu ve sütyenime bile uymuyordu ama bakışları boyalı ayak parmaklarıma doğru inerken, bunu gerçekten umursamadığını hissettim.

"Biliyor musun Abby?" Sesi hırçındı, sanki yeni uyanmış gibiydi. "İnanılmaz derecede seksisin. Her bir santimin bile." Elinin tersiyle omzuma dokundu. "Bu da öyle." Sonra eli göğüslerimin kabarıklığını sıyırmak için aşağı indi. "Bunlar da öyle, bu da öyle." Bir parmağını karnımdan aşağıya, göbeğimin etrafında gezdirdi. "Ve bu kalçaları yalamak istiyorum." Elini bir tanesinin üzerinde gezdirdi ve sonra arkamı avuçladı. "Aslında her yerini tatmak istiyorum."

Kalbim küt küt atıyordu. "Ben... Ben buna tamamen varım."

Yaklaşırken kıkırdadı. Bir eli omzumda, yatağa oturana kadar bana rehberlik etti. Dikkatimi ondan ayırmadan arkama yaslandım ve tekrar kafamı meşgul etmeme izin vermedim.

Kot pantolonunu çıkarırken yapabildiğimden değil. Karnındaki kasların bükülme ve esneme şekli beni büyülüyordu. Ayrıca bana yapmak istediğini söylediği şeyi, her yerimi tatmakla ilgili söylediği şeyi düşünmeme neden oldu. Aslında bunu ona yapmak istiyordum.

Yatağın etrafında dolaşırken dar, siyah boxer külotunu üzerinde bıraktı ve yanıma gelirken bir dizini yatağın üzerine koydu. Aramızda çok az boşluk vardı. Nefeslerimiz birbirimizin dudaklarında dans ederken ikimiz de konuşmadık.

Colton parmaklarının ucuyla yavaşça, çekingen bir tavırla yanağıma dokundu. O sert parmaklarını ayırık dudaklarımın üzerinde gezdirmeden önce yanağımın ve ardından çenemin kıvrımlarının haritasını çıkarıyor gibiydi. Bu hafif dokunuş güçlü bir şekilde baştan çıkarıcıydı ve verdiğim karşılık beni tüketti. Ateş yeniden canlandı ve kafamın içinde sıkışıp kalmamı engelledi.

Parmakları önce boğazımda, sonra da her bir çanağımda gezindi. Meme uçlarımda sertleştiğini hissettiğimde ayak parmaklarım kıvrıldı. Etrafıma uzandı, sütyenimin kancasını ustalıkla açtı. Askılar kollarımdan kayarak yatağa düştü. "Bunlar..." Sesi hâlâ boğuk çıkıyordu. "Bunlar mükemmel."

Bana dokunma şekli, bunu gerçekten kastettiğine inanmamı sağladı. Ağır küreyi sanki en değerli şeymiş gibi kucakladı. Başparmağını pembe tepenin üzerinde gezdirdi ve anında aldığı tepkiye gülümsedi. Aynı şeyi diğer göğsüme de yaptı.

Colton'ı tanıdığımdan beri onunla ilgili hayaller kurmadığım tek bir an bile olmamıştı. Ancak

evlendiğimde bu düşünceleri bir kenara bırakmışım ama o kadar uzun zamandır bunun hayalini kuruyordum ki

Bu.

Zihnim sonunda kalbimin ve bedenimin zaten olduğu yere katıldı ve o uzandığında ben de uzandım.

Beni şok eden bir şey oldu. Doğrulup dizlerimin üzerine çöktüm ve kalçalarının iki yanına yerleştirdim. Elleri hemen kalçalarımaya yerleşti ve kendimi aşağı indirdim, ereksiyonunun boxer külotuna doğru gerildiğini, külotumun ince malzemesine karşı sıcak ve sert olduğunu hissettiğimde bir inilti yuttum.

Colton elleriyle kalçalarımı hafifçe sıkarken, "Bu işin gidişatını gerçekten seviyorum," dedi.

Eğilip birkaç saniye önce düşündüğüm şeyi itiraf ederken çok fazla düşünmeme izin vermedim. "Uzun zamandır bunun hayalini kuruyordum."

Kıpırdamadan dururken kalın kirpiklerini kaldırdı. Bakışları delici ve niyetliydi.

"Ciddi misin sen?" "Çok ciddiylim."

Parmakları külotumun kenarlarında kıvrıldı ve sonra bir eli sırtımın çizgisini takip etti ve ensem etrafında kıvrıldı. "Bunu bana gerçekten söylememeliydin."

"Neden?" Kalbim küt küt atarken fısıldadım.

"Çünkü artık bunu nasıl yavaşlatabileceğim konusunda hiçbir fikrim yok."

Colton kolunun bir kıvrımıyla ağzımı kendine doğru çekti. Beni öpüşünde yumuşak ya da nazik hiçbir şey yoktu. Şiddetli ve tutkuluydu, ağızlarımız birbirine kaynaştığı anda patlayan bastırılmış bir arzu öpücüğü, bir ihtiyaç öpücüğü. Kolunu belimin etrafında dolaştırırken nefes nefese inlemelerimi içine çekti ve bedenlerimizi göğüs göğüse birbirine yaptırdı.

Onunla ilgili her şey hislerimi bastırdı ve "Benimle seviş" diye fısıldadım.

Colton neredeyse vahşi bir ses çıkardı ve sonra beni sırtüstü yuvarladı, o kadar hızlı hareket ediyordu ki kalbim neredeyse göğsümden çıkacaktı. Bana bakarken yüz hatlarında konsantrasyon izleri vardı.

Sonra ağzını göğsümün ucuna getirdi. Sırtım şilteden kalkarken boğuk bir çığlık attım.

Aramıza uzandı, diğer göğsüme geçerken üzerindeki son giysiyi de çıkarmaya çalıştı. Dilinin meme ucumu okşayışı, tenimi ısırışı ve bir öpücükle, parmaklarının okşamasıyla acıyı dindirişi, vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaşan hislerdi ve ben de bunların içinde kayboldum. Külotumu önce indirip sonra çıkardığının farkında bile değildim, birdenbire bedenlerimizin tüm uzunluğunu ete kemiğe bürünmüş olarak hissettiğimde şok oldum ve heyecanlandım. Eli yukarı kaydı, parmakları yanağımda gezindi ve ağzını tekrar ağzıma getirirken beni orada tuttu. Artık hiçbir düşünce kalmayana, kendimi tutamayana ya da korku içinde kaybolmayana kadar beni öptü.

Dudaklarımda yanışını hissedebiliyordum.

ve bedenim kendiliğinden hareket etti. Kıvrandım ve kalçalarım hareket ederek onu aradı.

"Buna hazır olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Evet."

"Daha fazla bekleyemem."

Kollarını kavradım. "Ben de yapamam."

Yuvarlandı ve prezervatife uzandı. Folyoyu yırtıp açmasını ve prezervatifi kalın ereksiyonunun üzerine yuvarlamasını izlerken midem bulandı.

Bu gerçekten olacaktı.

Bakışlarımı onunkilere çevirip beni izlediğini fark ettiğimde bir yanım hâlâ buna inanamıyordu. Kendime engel olamayarak uzandım ve ellerimi sert göğsünde ve dolgun, sıkı karın kaslarında gezdirdim. Teni mermer üzerine gerilmiş ipek gibiydi. Elimi daldırdım, parmaklarım seyrek, kısa kılların üzerinde gezindi. Göğsü derin bir nefesle kalktı ve elimin arkası sikine

değdiğinde nefesini tutmuş gibiydi. Tenimi ısıtan derin bir ses çıkardı ve elimi ağır kesesinin etrafına dolayarak uzandım.

"Siktir," diye homurdandı. "Abby..."

Yavaşça elimi geri çektim. Bir an ikimiz de kıpırdamadık, sonra o bana doğru yaklaştı.

Güçlü vücudu beni içine hapsediyordu. Colton ağzımı sahiplendi, ama bu öpücükler yavaşladı ve bir şeye dönüştü... ucinun bana doğru bastırıldığını hissettiğimde sonsuz derecede daha fazlası. İnleyerek kalçalarımı döndürdüm, onu daha da yaklaştırdım ama yeterli değildi, yakınım da bile değildi.

Colton vücudunu hafifçe kaldırırken ağırlığını bir dirseğinin üzerine verdi ve elini sikinin etrafına sararak aramıza uzandı. Sıcak ve canlı kobalt rengi gözleri benimkilerle buluştu. "Bunun senin için iyi olmasını istiyorum."

Yumuşak bir nefes verirken dudaklarım aralandı.

"Hayır," diye düzeltti usulca. "Bunun senin için mükemmel olmasını istiyorum. Bunu yavaştan almaya çalışmak beni öldürecek."

Kalbim küt küt atarken elimi sırtında gezdirdim. "Ağırdan alma. Ben hazırım." Kulaklarımın tepeleri yandı. "İslağım... senin için."

Nefesinin altından tam olarak anlayamadığım bir şey söyledi ve sonra kalçalarını itti, ayak parmaklarımın ucuna kadar hissettiğim derin bir vuruşla içime daldı. Beni gerip doldururken başımı arkaya atarak haykırdım. Hayatımda hiçbir şey böyle hissettirmemişti.

"İyi misin?" diye sordu, sesi sertleşmişti ve derin bir yere oturmuştu. "Evet." Yutkunurken kollarına tutundum. "Evet.

Durma."

"Şu anda durmak aklımdaki son şey, tatlım." Kalçalarını geriye doğru yuvarladı, yarıya kadar dışarı çekti ve sonra tekrar ileri doğru itti. "Durmak beni öldürür."

Bu ikimizi de öldürür.

Ama durmadı. Hayır, hareket etti ve söylediğinin aksine, eli alnımdaki nemli saçları okşarken yavaş, durgun vuruşlar yaptı. Nefesi dudaklarımın üzerinde dans ederken, bakışlarımız birbirine kilitlenirken içimde derin bir ateş yaktı. Aramızda ileri geri akan bir bağ vardı, yoğun ve tüketen bir şey.

Bu aşktı.

Bunu biliyordum, varlığımın her hücresinde hissediyordum ve gözlerimi kapattım, ona en derin yanımlı göstermek istemiyordum çünkü her şey çok erken geliyordu ve aramızda hiç aşk konuşulmamıştı.

Kolumu, ağırlığını dayadığı kolunun etrafına dolayarak bacaklarımı kalçalarına sardım, onu daha da içeri çektim ve ondan düzensiz bir inilti çıkardım. Kalçalarımı salladım ve o da başını geriye attı, kolu titriyordu.

"Kendini tutma," diye emrettim aramızdaki boşlukta. "Lütfen."

Ve yapmadı.

Kısıtlama kırıldı. O kararsız vuruşlar derin ve güçlü bir hal aldı. Elim kavrıldı, başımın üzerine uzattı ve elini bileğime sıkıştırarak üzerimde ve içimde hareket etti, kalçaları çılgınca daldı.

Damarlarımdaki basınç artıyor ve derimin üzerinde çatırdıyordu. Gerilim çekirdeğimin derinliklerinde kıvrılırken adını tekrar tekrar haykırdım. Çok yoğun, çok fazlaydı ve hala yeterli değildi.

Ağırlığını kaydırarak diğer elimi yakaladı ve tuttuğu eliyle birleştirdi. Akıcı bir hareketle beni hareketsiz bir şekilde altına aldı, tamamen kontrolü altındaydım, ona karşı çaresizdim ama yine de kollarında tamamen güvendeydim. Bu kombinasyonla ilgili bir şey beni çözdü.

Adının sesi ve benim çığlıklarım onun iniltileriyle karıştığında paramparça oldum. Bir kez itti ve sonra bükte, sert ve derin ve sonra yüzünü omzuma gömerken kocaman vücudu benimkinin üzerinde kasıldı.

Başını kaldırıp dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondurduğunda, hâlâ Dünya'da yaşadığımdan emin değildim. Bulutlara, hatta belki de cennete doğru süzülüyormuşum gibi hissettim.

"İyi misin?" Elini bileklerimden çekerek kollarımı tekrar aşağı indirdi.

Sığ bir nefes aldım. "Sanırım tamamen... iyi bir şekilde ölmüş olabilirim."

Colton kıkırdadı ve sonra dudaklarını alnıma götürdü. "Hemen döneceğim."

İçimden yavaşça çıkarken artçı bir şok nefesimi kesti. Ayaklarının üzerine yuvarlanıp prezervatifi banyoya atarken bir su birikintisinden başka bir şey değildim. Döndüğünde hiç kıpırdamamıştım. Her parçam doymuştu ama kendime hareket etmem gerektiğini söyledim. Üzerime bir şeyler giymeliydim. Birazdan gidecekti ve her şeyim ortadayken burada uzanmaya ihtiyacım yoktu. Dirseklerimin üzerinde yükselmeye başladım.

"Nereye gidiyorsun?" Yatağa tırmandı, yarı yan yattı. "Ben..."

Elbisemi almam gerektiğini düşündüm."

"Neden?" Başını sallayarak kolunu belime doladı. "Hayır. Bu soruya cevap verme." "Ama-"

Beni aşağıya çekti, böylece sırtım onun ön tarafına doğru kıvrıldı ve kolu belimde ağır, hoş bir ağırlık oldu. "Hiçbir yere gitmiyorum, Abby."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Akıl okuyabiliyor muydu?

"Anlıyor musun?" Sesi sessizdi ve ben cevap vermeyince kolu belime dolandı. "Anlamıyorum."

Ama yapardı, çünkü-

Kendimi durdurdum. O çirkin parçamı kendimden uzaklaştırdım. Kafamın içinde onu tokatladım. Ona çenesini kapatmasını söyledim, çünkü o çirkin yanım geçmişte bana hiç de yardımcı olmamıştı.

"Tamam," dedim elimi koluna koyarak. "Ben... bu harikaydı, biliyorsun, yaptığımız şey- sen yaptın."

"Tabii ki öyleydin."

Hafifçe güldüm. "Vay canına."

Bir duraklama oldu. "Öyleydi, Abby. Mükemmeldi." Omzuma bir öpücük kondurdu. "Ve o ben değildim. Sendin. Bunu mükemmel yapan sendin."

Bölüm 15

Mükemmel, alışmaya başladığım ya da en azından alışmaya çalıştığım bir temaydı. O kadar da zor değildi. Colton bana mükemmel olduğumu hissettirme konusunda mükemmelken değil.

Charles'ın ön kapıdan girdiği gecedен bu yana bir ay geçmişti. Hâlâ ilçe hapishanesindeydi ve öğrendiğim kadarıyla, tanıklık etmek zorunda kalacağım bir duruşma olacağından şüpheliydim. Charles cinayet ve cinayete teşebbüs suçlarını kabul edecekti. Uzun bir süre hapiste kalacaktı.

Tabii Isaiah onu ele geçirmediyse.

Ama bu odaklanacağım bir şey değildi. Arada bir kâbuslar görüyordum. Bazen Colton bu rahatsız edici anıları hafifletmek için yanımdaydı. Diğer geceler, onları atlatmak bana kalıyordu ve ben de atlattım.

Kısa sürede bu kadar çok şeyin değişebileceğine inanamıyordum.

Yaptığım değişiklikler konusunda Colton'ın bir rolü olsa da, öz değer ve güven duygusu içten gelmeliydi. Evet, dışarıdan gelen şeyler yardımcı oluyordu ama bir erkeğin ilgisini kullanarak özgüveninizi inşa etmek uzun süre devam edecek bir şey değildi. Ona bağımlı olmak, dayanıksız olabilecek bir güçtü.

Gücün benden gelmesi gerekiyordu.

Ve güçlü yanımlı geri kazanabilmemin en iyi yolu, bunu gerçekten deneyimlemektir. Hayat.

Artık iliklerime kadar çalışmıyordum. Yani sekiz saatlik normal bir vardiyadan sonra kendimi durmaya zorladım. Gerçekten *yaşamaktan* kaçınmadığınız zaman ne kadar fazladan zamanınız olduğunu kim bilebilirdi ki?

Jillian'la birlikte şehirdeki müzeleri ziyaret ettim, ki bu yıllardır yapmadığım bir şeydi ve hatta Colton'ın küçük kardeşinin kız arkadaşı Roxy ile çıkmaya başladım. Onun aracılığıyla beni Jax'le çıkan Calla ve Roxy ve benimle aynı liseye gittiği anlaşılan çok...tuhaf bir striptizci olan Katie ile tanıştırdı.

Yıllar sonra ilk kez bir kız arkadaş çevrem vardı ve bunun ne kadar önemli olduğunu unutmuştum. Kevin öldüğünde ve ben New York'tan ayrıldığımda, ortak arkadaşlarımız da dahil olmak üzere onunla var olan hayatıma bir kapı kapatmış gibiydim. Dört yıl sonra bu köprüleri yeniden inşa etmek için biraz geç kalmış gibiydim ama bu konu hakkında çok düşünmüştüm ve denemek istiyordum.

Katie'nin geçen Pazar dördümüz IHOP'ta kahvaltı ederken söylediği gibi, "Olabilecek en kötü şey ne? Seni görmezden mi gelirler yoksa onlara ulaşmaya çalışan çılgın bir kedi kadın olduğunu mu düşünürler?"

Aşçılık dersleri almayı da düşünüyordum. Bu, sevdiğimi unuttuğum başka bir şeydi -pişirme ve yemekle ilgili her şey. Colton bu fikrin yüzde yüz arkasındaydı, çünkü sanırım sadece yemek yemek istiyordu.

Şeytandan bahsetmişken.

Colton bana doğru uzandı, parmağı ev yapımı fıstık ezmesi kremasını hedefliyordu. Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Bunu aklından bile geçirme."

"Sadece biraz tatmak istiyorum." Kollarını belime doladı.

Plastik kapağı çikolatalı pastanın üzerine yerleştirirken sııttım. "Beklemen gerekecek."

"Pasta için bekleyebilirim, ama..." Ağzını boynuma doğru indirdi ve boynuma bir öpücük

kondurdu.

Nabız. "Ama bekleyebileceğimden emin olmadığım bir şeyin daha tadı var."

Midem tepki olarak çukurlaştı. Tek yapması gereken bir imada bulunmaktı ve kanım ısındı. Colton *o kadar* iyiydi. "Geç kalacağız."

"Bu Jax'in barbeküsü, düğün resepsiyonu değil." Elleri önce karnımda, sonra da kalçalarımın gezindi. Kulağımın hemen arkasındaki boşluğu öptü.

Ona doğru eğilirken dudağımı ısırdım, uyarılmışlığının belime baskı yaptığını hissediyordum. Doyumsuzdu.

Bayıldım.

"Gerçekten zamanında gelmeye çalışmalıyız," dedim başımı yana eğip ona daha fazla erişim sağlarken.

Ellerini kalçalarımın koyarak beni kucağında çevirdi. "Geç kalabiliriz."

Colton ellerini aşağıya kaydırıp elbisemin eteğini toplarken ve parmaklarını kalçalarımın çıplak teninde gezdirirken beni öptü. Külotuma ulaştığında ve onu bacaklarımdan aşağı kaydırdığında, her sinir ucu fark etti. İçimden çıkmama yardım etti.

Geç kalacaktık.

Öpüşmelerimiz hızla çılgınlığa dönüştü, dili ağzıma girip çıkıyordu ve ellerimiz açgözlüydü. Bir eli göğsümdeydi, ince kumaşın arasından ağrıyan ucunu okşuyordu, diğeri ise sıkıca kıcıma yerleşmişti. Onu kot pantolonunun üzerinden sıktım, kalçalarının avuç içime doğru hareket edişini ve dudaklarıma karşı çıkardığı derin iniltiyi sevdim.

Öpüşmeyi kesti ve beni geri çevirdi. Saçlarımı tararken ince bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru kıvrıldı, sonra elini sırtımın ortasına koydu ve beni hafifçe eğdi.

"Tezgâha tutun," diye homurdandı. Fermuarının tiz sesini duydum. Aman Tanrım.

Tam olarak dediğini yaptım ve eteğimi tekrar kaldırdığında onu arkamda hissettim, çok sıcak ve sertti.

Eli kayarak kalçalarımın arasına girdi ve parmakları hemen işe koyulup hazır olup olmadığını test etti. Ve bunu test etmesine gerek yoktu. Ben zaten hazırdım.

Bir eli kalçamda, beni yerimde tutarken, uzun ve derin bir hamleyle arkamdan içime girdi. Tezgâhın kenarına tutunarak haykırdım. "Tanrım, Colton..."

"Adımı böyle söylemeni duymak hoşuma gidiyor." Hareket etmeye başladı, vuruşları yavaş ve sabitti. İç kaslarım onun etrafında kenetlenmeye başladı. "Kahretsin, çok iyi hissediyorsun."

"Sen de öyle," diye nefes aldım.

İticileri daha sert ve daha hızlı hale geldi ve birkaç dakika içinde boşaldım, içimde güçlenirken adını çığlık attım. Şimdi iki eliyle kalçalarımı kavırıyordu ve ayak parmaklarımdan ucuna kadar çekildim. Boşaldığında, kolu etrafımda dönerken adımı haykırdı, vücudumu onunkine sıkıca kapattı ve lanet olsun, bu neredeyse beni tekrar boşaltmadıysa.

Colton beni çevirip zayıf bacaklarımdan üzerinde tuttuğunda zar zor hareket edebiliyordum. Kolumu omzuna attım. Sıcak nefesi dudaklarımdan üzerinde dans ediyordu. "Şimdi gerçekten o pastadan biraz istiyorum."

Başımı omzuna bırakırken güldüm. "Pastaya bir daha asla aynı gözle bakmayacağım."

* * * *

Roxy ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Aman Tanrım, yüzümü içine sokmak istiyorum."

"Lütfen bunu yapma," dedi Calla yanımdan geçerken, uzun sarı saçları

At kuyruğu.

"Yüzünü sokabileceğin bir şeyim var." Reece, Roxy'nin arkasından yaklaşarak mor çizgisini çekiştirdi.

"Lütfen bunu benim evimde yapma," diye karşılık verdi Jax, elinde yeni bir kasa birayla arka bahçede belirerek.

"Senin evinde değiliz." Reece çim sandalyeye oturdu ve Roxy'yi kucağında sürükledi.

Jax onu tersledi.

"Sadece işaret ediyordum, dostum." Reece sırttı.

Fıstık ezmeli çikolatalı pastam iyi gitmişti ama ızgarada pişen hamburgerlerin kokusu midemi çok mutlu etti.

Colton şişenin ağzını dudaklarına götürürken kolunu omuzlarıma doladı. Şişeyi indirdiğinde başını eğdi ve dudaklarını şakağıma bastırdı.

"Çok tatlısınız," dedi Roxy, Reece'in üzerine kendi özel sandalyesiymiş gibi yayılmış bir halde.

"Biliyorum." Colton sırttı.

Gözlerimi devirirken güldüm. "İnanılmaz derecede mütevazı." Reece homurdandı. "Bilmiyor muyum?"

Calla yanımızdan geçti. "Ben tabakları ve eşyaları alacağım. Bir şeye ihtiyacı olan var mı?"

"Yardım edeceğim," diye gönüllü oldum ve Colton'dan ayrıldım. Ya da en azından bunu denedim. Ahtapot gibiydi. Kolu beni geri çekmeden önce sadece bir yere kadar gidebildim.

Bana gülümseyerek o tek gamzesini gösterdi. "Bir şeyi unutuyorsun."

Uzanıp onu öptüğümde gülümsememe engel olamadım. Biri, muhtemelen Reece, bana seslendi. Ayaklarımin üzerinde doğrulup arkamı döndüğümde Colton kışıma bir şaplak attı.

"Ne kadar da sevimli!" Roxy bu kez bağırdı.

Yüzüm kırmızının beş tonuna dönerken Calla'ya yetişmek için aceleyle içeri girdim. Biz içeri girerken kapıyı açık tuttu. "Çok tatlısınız," dedi tüm çeşnilerin ve tabakların tezgâha yerleştirildiği yere doğru giderken.

"Teşekkürler." Gülümsemem muhtemelen yüzümü ikiye ayıracaktı.

Büyük bir tepsi aldı. Lavabonun üstündeki pencereden gelen güneş ışığı yaralı yanağından yansıyor. Onu ilk gördüğümde yüzünü boydan boya kat eden ince yarayı fark etmemiştim ama şimdi zar zor fark ettiğim bir şeydi. Calla yine de büyüleyiciydi ve Jax'le birbirlerine derinden aşık oldukları çok açıktı.

Midem hoş bir şekilde yuvarlandı. Aşk mı? Tanrım, bu son zamanlarda çok düşündüğüm bir şeydi. Colton'ı ne kadar önemsedimden şüphe duyan tek bir parçam bile yoktu. Anlık aşkıma tamamen kucaklıyor ve ona sınıksı sarılıyordum.

"Gelecek hafta sonu burada olacak mısınız?" Peçeteleri ve plastik kaşıkları toplarken sordum.

Calla, tam zamanlı olarak buraya taşınacağı Ocak ayına kadar zamanını Shepherdstown ve Plymouth Meeting arasında paylaşıyordu. "Hayır, ama Jax önümüzdeki hafta sonu geliyor."

"Bu çok iyi. Sizin bu uzun mesafe olayını yapmanıza bayılıyorum."

"Ben de öyle. İşe yarıyor ama onun eve gitmesinden ya da benim ayrılmamdan korkmak zorunda kalmayacağım günü iple çekiyorum." Ben milyonlarca şişeye uzanırken o da artık dolu olan tepsiyi kaptı. Kim bu kadar çok hardal çeşidine ihtiyaç duyardı ki? Kapı çaldı ve Calla tepsiyi bırakmaya başlarken iç çekti. "Muhtemelen Katie'dir."

Ellerim dolu olmadığı için "Ben bakarım," diye teklif ettim.

"Teşekkürler." Gülümsedi ve arka kapıya döndü. "Çabuk dışarı çık. Bu üç adam bir saat kadar yiyebilir."

"Aralarında bir düzine hamburger

var." "Vay be."

Calla güldü. "Evet."

Evin önüne doğru ilerlerken sandaletlerim parke zemine çarptı. Katie'nin ne tür bir kıyafet giyeceğini merak ederek kapıyı açtım, pembe ve ışıltılı bir şeye hazırlanmıştım.

Siyah, ipek kollu kolsuz elbise Katie'ye ait değildi.

Ön verandada duran kişi görmeyi beklediğim son kişiydi. Nicole'dü, Colton'ın eski nişanlısı.

Bölüm 16

Bir tüy kırımı devirebilirdi. Şok içindeydim, tek yapabildiğim orada durup bakmaktı.

Geçtiğimiz ay boyunca sık sık onu düşündüm, tıpkı öldürüldüğünü gördüğüm adamı, nehre düşen adamı ve beni neredeyse öldüren adamı düşündüğüm gibi. Nasıl düşünmeyeyim ki?

Ve şimdi o buradaydı.

Nicole'ü sadece uzaktan gördüğüm için, yakından ne kadar çarpıcı olduğuna hazırlıklı değildim. Sarı saçları gülünç derecede düz ve parlaktı, cildi kesinlikle kusursuzdu ve görünürde tek bir kırışıklık bile yoktu. Dudakları dolgun ve dolgun, burnu kalkık, yüksek elmacık kemikleriyle mükemmelliğin poster çocuğuydu.

Mavi gözlerinde hiç tanıma yoktu. "Merhaba," dedi, sesi yumuşaktı. "Colton burada mı?"

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı ve aklıma gelen ilk, en bariz şeyi söyledim. "Burası onun evi değil."

Ben de bunun çok geçerli bir ifade olduğunu düşünmüştüm.

Omzumun üzerinden baktı. Elleri önünde birbirine kenetlenmişti. "Bunu biliyorum. Kamyonunu dışarıda gördüm."

O zaman onun burada olduğunu çok iyi biliyordu.

"Onu çağırır mısın lütfen?" diye sordu, bana gergin bir gülümsemeyle. "Onunla gerçekten konuşmam gerek."

Neden Colton'ın bir arkadaşının evine habersiz gelsin ki? Bunu kim yapar ki? Çoğu insanın yaptığını sanmıyorum. Aynı anda yüzlerce düşünce oluştu. Belki de tamamen habersiz değildi. Belki o ve Colton birbirleriyle iletişim halindeydiler ve benim haberim yoktu. Belki de o istedi-

Bu tren enkazı düşünce sürecinin frenlerini çektim. Colton dürüst bir adamdı ve kafamın arkasındaki o aptal, şeytani ses kazanamayacaktı.

Ama sonra Colton'ı almak için arkamı dönmeye başladığımı fark ettim ve bu yüzüme bir tokat gibi indi. Ne halt ediyordum ben? *Eski nişanlısı* onu aramak için Jax'in evine gelmişti, erkek arkadaşımı arıyordu ve ben de öylece yürüyüp onu almaya mı gidiyordum?

Kesinlikle hayır.

Onunla yüzleştim. "Neden onu görmek istiyorsun?"

Nicole gözlerini kırıştırdı, belli ki soruma şaşırmıştı. "Kaba olmak istemem ama bu gerçekten seni ilgilendirmez."

"Aslında öyle, Nicole."

Bu sefer gözleri büyüdü. "Nasıl...?"

"Kim olduğunu biliyorum." Nabzım o kadar hızlı atıyordu ki hasta olabileceğimi düşündüm. "Sen Colton'ın eski nişanlısısın."

İnce kaşları çatıldı. "Üzgünüm ama seni tanımıyorum. Jax ya da Colton'ın kardeşiyle görüşmüyorsun."

"Ben değilim." Duraksadım ve sonra gülümsedim. "Çünkü Colton'la görüşüyorum."

Başka zaman olsa tepkisine gülerdim. Çenesi çözölmüş gibiydi. Sudan çıkmış balık gibi ağzı açık kaldı. Gözleri iki kat büyürken dudaklarım büzüldü. Buna inanmak gerçekten bu kadar zor muydu? Tanrım.

Kendine geldikten sonra, "Bilmiyordum," dedi. "Hiçbir şey söylemedi."

Midem onun çenesine katılarak yerde bir yere düştü.

"Yani, onunla gerçekten konuşmadım," diye hızla ekledi ve başını sallarken bakışlarını indirdi.

"Ona birkaç kez mesaj attım, aradım ama cevap vermedi."

İçimden bir rahatlama aktı ve bunun için kendimi kötü bile hissetmedim.

Nicole boğazını temizledi. "Ben... Tanrım, bu çok utanç verici." Güldü ama sesi boğuk ve kalın çıkıyordu. "Dürüst olmak gerekirse buraya gelmeyi planlamıyordum ve muhtemelen bir sapık gibi görüldüğümü biliyorum, ama arkadaşım yakınlarda yaşıyor ve yanından geçip kamyonetini gördüğümde düşündüm ki..."

Ne diyeceğimi bilemedim. "Özür dilerim mi?" Tanrım, bu çok ezikçeydi.

Tekrar güldü ve bu sefer sesi daha kötüydü. Bakışları benimkilere kaydı. "Onu gerçekten önemsiyor musun? Çünkü seninle birlikteyse, seni gerçekten önemsedğini biliyorum. Boş yere çıkmaz."

"Biliyorum," diye fısıldadım ve o anda gerçekten biliyordum. Elim hâlâ kapının üzerindeyken usulca nefes verdim. "Uzun zamandır onu, onun gibi birini hayal ediyordum. Ona aşığım. O da aynı şekilde hissediyor mu bilmiyorum ama biliyorum... Nasıl hissettiğimi biliyorum."

Nicole'ün gözleri kısa süreliğine kapandı. "Bunu ona söylediğinden emin ol," dedi, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ona gösterdiğinden emin ol. Ben... ben hiç gerçekten yapmadım, biliyor musun? Aptalın tekiydim. Benim gibi aptal olma." Geri adım attı, boğazı düğümlenmişti. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Evet," diye fısıldadığımı duydum. Nedense ağlamak istedim.

Zayıfça gülümsedi. "Lütfen ona burada olduğumu söyleme. Onunla tekrar temasa geçmeye çalışmayacağım. Biriyle birlikteyken olmaz. Tamam mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım.

"Teşekkür ederim," dedi ve sonra arkasını döndü. Gidişini izledim ve sonra kapıyı kapattım.

Şaşkınlık içinde şişeleri topladım ve dışarı çıktım. Herkes masanın etrafında toplanmıştı, patates salatası yığınlarını topluyor ve çöreklerini bir araya getiriyorlardı.

Colton başını kaldırdı, gözlerindeki bakış yumuşacıktı ve kalbim sıkıştı. "Senin için endişelenmeye başlamıştım."

"Evet, kapıdaki kimdi?" Jax sordu.

"Kimse," diye cevap verdim, derin bir nefes alırken şişeleri masanın üzerine koydum. "Yani, mum satmaya çalışan biriydi. Kapıyı kapatmam biraz zaman aldı."

Roxy ketçap şişesini kaptı. "İzci kız kurabiyeleri olsaydı, umarım onları içeri alırdınız."

Colton'ın durduğu yere doğru ilerlerken gülümsedim, kollarımı beline doladığımda Nicole'ün sözleri kafamda yankılanıyordu. "Eğer onlar olsaydı, lanet olası kırmızı halıyı sererdim."

* * * *

O gecenin ilerleyen saatlerinde Colton'ın yatağına uzandım, kalplerimiz yavaşlarken vücutlarımızdaki ince ter tabakası soğuyordu. Colton'ın çarşafı belimize kadar çekmesi büyük bir çaba gerektirmişti.

O sırtüstü yatıyordu ve ben de onun yanında yan yatıyordum. Eli omurgamda bir aşağı bir yukarı geziniyordu, onun farkında olduğundan bile emin olmadığım boş ve şefkatli bir okşayıştı bu.

Karanlık yatak odasının sessizliğinde, Nicole ile yaptığım konuşma kafamda tekrarlandı. Yemek partisinde de birkaç kez olmuştu. Colton'a ondan bahsetmemekten nefret ediyordum ama ona verdiğim sözü bozacak cesareti de kendimde bulamıyordum.

Nicole'ün bir sorun olacağını düşünmemiştim. Aksine, onun beklenmedik ziyareti

Açılış. Colton'a nasıl hissettiğimi söylemem gerekiyordu. Riskli olabilirdi. Onu korkutup kaçırabilirdi ama sözcükler dilimin ucunu yakıyor ve kalbimi burkuyordu.

Ve ben bir korkak değildim.

En kötü ihtimalle çok erkendi ve Colton tepelere kaçtı, ama şimdi aynı şekilde hissetmiyorsa, daha sonra gerçekten değişir miydi? İnsanlar birbirlerini sevmeye başlayamaz diye bir şey yoktu ama ben aşkın olup olmadığını çok çabuk anladığınıza inanıyordum.

Derin bir nefes aldım. "Colton?" "Hmm?"

diye mırıldandı.

"Hâlâ uyanıksın, değil mi?"

Kıkırdaması içimi gümbürdetti. "Evet."

"Güzel. Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Colton'ın eli sırtımın ortasında durdu. "Dikkatimi çektin."

Göğsünde duran elimi kapattım çünkü titremeye başlamıştı. "Ben... Kevin'i gerçekten sevdim. O benim kocamdan daha fazlasıydı. Benim de en yakın arkadaşımı ve öldüğünde, başka biri için böyle hissedip hissetmeyeceğimden emin değildim. İstiyordum ama emin değildim."

Hareket etmedi. Nefes almıyor olma ihtimali yüksekti.

"Lisede Kevin'la birlikte olmama rağmen seni hâlâ fark ediyordum ve hâlâ... Tanrı beni affetsin, sana aşıktım." Gözlerimi sıkarak kapattım. "Ve sana söylemeye çalıştığım şey, ben... ben seni seviyorum."

Hala hareket etmiyordu. Ya da nefes almadı.

Gözlerim açıldı ve aceleyle ekledim, "Ve biliyorum ki çok erken ve muhtemelen bunu sana söylemem için çok erken, ama seni sevdiğimi bilmeni istedim. Seni seviyorum ve muhtemelen çıldırmana saniyeler kaldığını biliyorum ve-"

"Çıldırıyorum." Oh canım.

Colton yan yattı ve birden göz göze geldik. "İyi anlamda korkuyorum." "Oh," diye fısıldadım.

Eli yanağımın etrafında kıvrıldı. "Çok erken değil. Ya da eğer öyleyse, ikimiz de çok erken hissediyoruz." Nefesim kesildi. "Sen... beni seviyor musun?"

"Evet. Evet, istiyorum." Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. "Sanırım krepleri çok sevdiğini söylediğin anda sana aşık oldum."

Gözlerim yaşla dolarken güldüm, iyi olanından. "Gerçekten mi? Bana aşık olmanı sağlayan krepler miydi?"

"Onların bununla bir ilgisi var." Beni usulca öptü. "Tatlı kıcının da öyle," diye ekledi ve sonra tekrar güldüm. "Gülüşünün bununla çok ilgisi var. Gücünün de öyle. Ve nezaketin. Seninle ilgili her şey aslında."

"Vay canına," diye fısıldadım, alnımı onunkine yaslayarak. "Bunların hepsi çok tatlı."

"Gerçek bu." Eli saçlarımın arasına girdi ve yüzümden uzak tuttu. "Seni seviyorum, Abby."

Kalbim sevgi dolu, zihnim tüm korku ve endişelerden arınmış bir halde çarşafı geriye attım, onu itti ve kalçalarına binerek üzerine tırmandı. Colton genişçe

sırıttı. "Bu işin gidişatı hoşuma gitti." Gülerek ellerimi göğsüne koydum. "Biliyor musun?" "Ne?" Parmakları yanlarımı sıyırdı.

Eğildim ve onu öptüm. Konuştuğumda dudaklarımız arasında neredeyse hiç boşluk yoktu. "Seni çok uzun zamandır hayal ediyordum."

Colton elimi tutup ağızına götürdü ve avucumu öptü. "Artık hayal kurmak zorunda değilsin."
Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü.
O haklıydı. Artık hayal kurmak zorunda değildim.

1001 Karanlık Gece Bültenine [kaydolun](#) ve
Tiffany Anahtar kolye kazanma şansını
yakalayın.

Her ay bir yarışma var!

Abone olmak için [buraya](#) tıklayın.

Bonus olarak, tüm bülten abonelerine ücretsiz bir 1001
Karanlık Gece hikayesi verilecek

İlk Gece

Yazar: Lexi Blake & M.J. Rose

Muhteşem 1001 Karanlık Gece
romanlarının tam listesi için sayfayı
çevirin...

1001 KARANLIK GECE

Satın almak için tıklayın

WICKED WOLF Yazan: Carrie Ann
Ryan Bir Redwood Sürüsü Romanı

IRKÇI GÖZLER TUTULDUĞUNDA Heather Graham'dan
Bir Avcı Krewe Novellası

SENİNLE KOLAY Kristen Proby
Seattle'da Benimle Bir Novella

Cherise Sinclair'den ÖZGÜRLÜĞÜN
EFENDİSİ Bir Dağ Efendileri Romanı

CARESS OF PLEASURE Yazan Julie
Kenner Karanlık Zevkler Novellası

ADORED yazan Lexi Blake
Bir Efendiler ve Paralı Askerler Romanı

HADES Yazan Larissa
Ione Bir Demonica
Romanı

RAVAGED by Elisabeth
Naughton Bir Ebedi Muhafızlar
Romanı

SENİ HAYAL ET Jennifer L. Armentrout
Seni Beklerken Novellası

STRIPPED DOWN by Lorelei
James Bir Blacktop Kovboyları ®
Novella

RAGE/KILLIAN yazan Alexandra Ivy/Laura
Wright Bayou Heat Romanları

Donna Grant'tan EJDERHA
KRAL Bir Karanlık Krallar
Romanı

PURE WICKED yazan Shayla
Black Bir Kötü Aşıklar Novellası

Laura Kaye'den [ÇELİK KADAR](#)
[SERT](#) Bir Hard Ink/Raven Riders
Geçiři

Lara Adrian tarafından yazılan [STROKE OF MIDNIGHT](#)

Bir Geceyarısı Irkı Romanı

[ALL HALLOWS EVE](#) by Heather Graham

Bir Avcı Krewe Novellası

Christopher Rice'tan ALEVİ [ÖP](#) Bir

Desire Exchange Novellası

Melissa Foster'dan [AŞKINA CESARET](#)

[ETMEK](#) Bir Bradens Romanı

[TEASED](#) by Rebecca Zanetti

Bir Karanlık Koruyucular

Novellası

TESLİM [OLMA SÖZÜ](#) Yazar: Liliana Hart Bir

MacKenzie Ailesi Romanı

[FOREVER WICKED](#) yazan Shayla

Black Bir Kötü Aşıklar Novellası

[CRIMSON TWILIGHT](#) Yazar Heather

Graham Bir Avcılar Kreması Romanı

[TESLİM](#) OLMUŞ Liliana Hart Bir MacKenzie

Ailesi Romanı

[SILENT BITE: A SCANGUARDS WEDDING](#) yazan Tina Folsom

Bir Scanguards Vampir Romanı

[DUNGEON GAMES](#) Yazar Lexi

Blake Bir Efendiler ve Paralı

Askerler Novellası

[AZAGOTH](#) Yazar Larissa

Ione Bir Demonica Romanı

ŞİMDİ [SANA İHTİYACIM VAR](#) by

Lisa Renee Jones Parçalanmış Vaatler

Serisi Başlangıç

[GÖSTER BANA](#) BEBEĞİM Cherise

Sinclair Gölge Diyarların Efendileri

Romanı

[ROPED IN](#) by Lorelei James

Bir Blacktop Kovboyları ®
Novella

TEMPTED BY MIDNIGHT Yazan Lara
Adrian Bir Geceyarısı Irkı Romanı

[THE FLAME](#) by Christopher
Rice Bir Desire Exchange
Novellası

Julie Kenner'dan [KARANLIĞIN CARESİ](#)
[Karanlık](#) Zevkler Novellası

Ayrıca Evil Eye Concepts'ten:

[Evcilleştir Beni](#) yazan J. Kenner
Bir Stark Uluslararası Romanı

[THE SURRENDER GATE](#) Yazan Christopher
Rice Bir Arzu Takası Romanı

[HEDEFE HİZMET](#) Cherise Sinclair'den Bir
Gölgeler Diyarı Ustaları Romanı

Paketler:

[BUNDLE BİR](#)

*İçindekiler Forever Wicked yazan Shayla
Black Crimson Twilight yazan Heather
Graham Captured in Surrender yazan
Liliana Hart Silent Bite yazan Tina
Folsom*

[BUNDLE İKİ](#)

Lexi Blake'in Zindan Oyunlarını İçerir Larissa
Ione'un Azagoth'u
Need You Now by Lisa Renee
Jones Show My, Baby by Cherise
Sinclair

Sonsuza Kadar Seninle

Yazan: Jennifer L.
Armentrout 29 Eylül
2015'te çıkacak Ön sipariş
vermek için [buraya](#)
tıklayın!

New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Jennifer L. Armentrout'un karşı konulamaz derecede seksi serisinde, iki özgür ruh hayatlarının tek gecelik bir ilişki ile değiştiğini fark eder...

Bazı şeyleri hiç yaşamamış olsanız bile onlara inanırsınız. Stephanie için bu liste aşkı da içeriyor. Dışarıda bir yerde. Bir yerlerde. Eninde sonunda. Bu arada karma dövüş sanatları eğitim merkezindeki işine ve Nick gibi muhteşem, geçici erkeklerle yaşadığı ateşli kaçamaklara sahiptir. Sonra bir sır onları yakınlaştırır ve Steph'in gözlerini hiç istemediğini bildiği bir geleceğe açar - ta ki trajedi onu elinden alana kadar.

Nick'in kendinden emin dış görünüşü, kimsenin bilmesine gerek olmayan bir geçmiş gizlemektedir. Steph ile kurduğu akıl almaz bağ her şeyi değiştirir. O, kendisini bağlılıktan uzak tutan duvarları yıkarken, Steph de onları yeniden örmeye başlar ve acıyı -ve Nick'i- dışarıda tutmaya karardır. Ama Nick çekip gidemez. Hele ki sonsuza dek sürmesini dilemesini sağlayan tek kişi o iken...

* * * *

"Hayır." Elleri kalçalarımın yerleşti ve gözlerim onunkilere kayd. Bakışlarımı tuttu. "Ve sen de değilsin. Senin de bu sorularla işin bitti."

"Öyle miyim?" Kalçalarımın tutuşu sıkılaştıkça nefesim kesildi.

"Evet, öylesin." Ağzı kulağıma yakın olacak şekilde başını eğdi "Bunu nasıl bildiğimi bilmek ister misin? Sikişmenin hobim olduğunu söylediğim andan itibaren ateşlenmeye başladın." Bir elini kaldırdı ve göz temasını kesmeden başparmağını göğsümün ucunda gezdirdi, hatasız bir şekilde meme ucumu bulup sıyırdı. "Ve bunlar her saniye daha da sertleşiyor."

Oh, Yüce İsa. Zevk şimşegi göğsümden fırladı ve her sinirimi aydınlatarak dağıldı. Nutkum tutulmuştu ki bu benim için yeni bir şeydi.

"Ve bu bluzu giydiğin için sana teşekkür etmek istiyorum." İki elim yine kalçalarımdaydı. "Bunu da en az o şortu sevdiğim kadar sevdim."

Ellerimi göğsüne koydum ve parmaklarımın uçları karın kaslarının sert düzlemlerini takip ederek karnından aşağıya doğru kaydurdum. "O zaman bu kotun altında giydiklerimden hoşlanabileceğini düşünüyorum."

Elleri belime ve oradan da aşağıya kayarak kıcımlı avuçlarken derinden gelen bir sesle gürlledi. "Öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"O zaman yapma." Gömleğini çekiştirdim ve bana sert bir kıkırdamayla cevap verdi. Yukarı bakarak gömleğini bıraktım. "Bu sadece bu geceyle ilgili."

"O zaman aynı fikirdeyiz, değil mi?" Geri adım attı ve elini arka cebine götürdü. Cüzdanını çıkarıp çevirerek açtı. İçinden gümüş bir folyo çıktı ve gülmek zorunda kaldım.

"Cüzdanda prezervatif mi?" Dedim. "Çok klişe."

"Ve çok da hazırlıklı," diye göz kırparak cevap verdi. Cüzdanını ve prezervatifi tezgâhın üzerine fırlattı. Gümleğinin eteklerinden tutarak yukarı çekti ve çıkardı. Gümleği ceketini koyduğu yere fırlatırken omuzlarındaki ve kollarının üst kısmındaki kaslar esnedi ve yuvarlandı.

Tanrım, tek yapabildiğim bakmaktı. Çocuk kendine iyi bakıyordu. Göğsü iyice belirginleşmişti ve beli düzgündü. Karnı bir sanat eseriydi. Karın kasları sıkıca sarılmıştı ama aşırıya kaçmamıştı. Bana bir koşucuyu ya da yüzücüyü hatırlatıyordu ve ona dokunmak istiyordum.

"Senin sıran."

Nefesim kesildi. Kendinden utanan bir insan değildim ama yine de parmaklarım giydiğim tulumun eteklerine dolanırken titredi. Anlamadığım garip bir şekilde, birbirimizi gerçekten tanımıyor olmamız üstümü çıkarmamı kolaylaştırıyordu. Belki de aramızda hiçbir beklenti olmadığı için ya da bu sadece bu geceyle ilgili olduğu içindi.

Nick'in bakışları yavaşça benimkileri terk etti ve ben de genel olarak düşünmeyi bıraktım. Dudaklarının ve çenesinin gerginliği açık bir ateşe fazla yaklaşmak gibiydi ama yangını başlatan bakışlarındaki sıcaklık ve yoğunluktu. Bakışları açtı ve göğsüme inen bir yumruk gibiydi, ciğerlerimdeki havayı alıp götürüyordu.

Sessizce bir elini kaldırdı ve göğsümü avuçladı. İçimden çıkan nefes boğuk bir ses gibiydi. Başparmağını sertleşmiş ucun üzerinde gezdirdi ve sonra parmaklarının arasına aldı. Sırtım dikleşti ve dudaklarında kendini beğenmiş bir yarım gülümseme belirdi.

"Çok güzelsin," dedi sert bir sesle. "Eminim geri kalanı da bir o kadar etkileyicidir."

1001 Karanlık Gece adına,

Liz Berry ve M.J. Rose teşekkür etmek istiyor ~

Steve Berry
Doug Scofield
Kim Guidroz
Jillian Stein
InkSlinger PR
Dan Slater
Asha Hossain
Chris Graham
Pamela Jamison
Jessica Johns
Dylan Stockton
Richard Blake
BookTrib After Dark
ve Simon Lipskar

İçindekiler

Kitap Açıklaması	
Bölüm 1	Bölüm
2	Bölüm 3
Bölüm 4	Bölüm
5	Bölüm 6
Bölüm 7	Bölüm
8	Bölüm 9
Bölüm 10	Bölüm
11	Bölüm 12
Bölüm 13	Bölüm
14	Bölüm 15
Bölüm 16	